

ΠΑΝΔΩΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συντάχται: Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ. κ.λ.

ΤΟΜΟΣ Α΄.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΚΑ΄. ΜΑΡΤΙΟΣ. 1851.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ. Αί δύο ἀδελφαί, διήγημα. — Φιλολογικά, χειρόγραφα Σιμωνίδου (συνέχεια) — Ανδρέας Όφερ. — Ό Αιγυπτιακός δακτύλιος — Τοῦ Γερμοῦρτου ἡ κόρη, ἔσμα δημοτικόν. — Βιβλιογραφία. — Ἐπιστολή Κ. Σαριπόλου. — Ὑποβρύχιον σκάφος. — Ἀπαταίων. — Ριένζης (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) ὑπό Ν. Δ.

ΕΙΚΟΝΕΣ. Αί δύο ἀδελφαί. — Ἡ Ῥόζα. — Ἀνδρέας Όφερ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρά τοις Συντάχταις, καί παρά τῷ Τυπογράφῳ Κ. Χρ. Δούκα.
ΕΝ ΤΗ: ΔΟΠΗ: ΕΛΛΑΔΙ, παρά τοις ΚΚ. ἐπιστάταις τῶν ταχυδρομείων.
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, παρά τοις ΚΚ. Ἑλλ. προξένοις.
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρά τῷ Κ. Γ. Σταυρίδῃ.
ΕΝ ΣΜΥΡΝΗΙ, παρά τῷ Κ. Ι. Μάρτῃ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΕΑ.

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ δρ. 16, ἐλευθέρῃ Ταχυδρομικῶν.
ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ: γρόσι 80, ἐλευθέρῃ Ταχυδρομικῶν.
ΕΝ ΔΑΚΙΑ: Δίστηλα 3 1/2 δμ.
ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ: Ρούβλ. ἀργ. 7, δμ.
ΕΝ ΤΗ: ΙΟΝΙΩ: ΠΟΛΙΤΕΙΑ: Δίστ. 3, δμ.
ΑΛΛΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ Φράγγα 16. Τά Ταχυδρομικά εἰς βάρος τῶν Συνδρομητῶν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΧΡ. ΑΝΑΣΤ. ΔΟΥΚΑ.

1851

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Εἰς τὸ ἐξώφυλλον τῆς ἡ Πανδώρα θέλει ἀναγγελλεῖ πάντα τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδόμενα βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν προσέτι δὲ καὶ προσοχῆς τινος ἄξι· α ἕνα βιβλία, τὰ ὀπωσθήκατε ἀφορῶντα τὴν ἀρχαίαν ἢ νέαν Ἑλλάδα.

Εἰς τὸ αὐτὸ δὲ ἐξώφυλλον δέχεται νὰ καταχωρίζῃ καὶ παντὸς εἶδους φιλολογικὰς ἀγγελίας, πρὸς 20 λεπτά τὴν γραμμὴν διὰ δημοσιεύσιν εἰς ἓν μόνον φυλλάδιον, πρὸς 40 λ. δὲ διὰ τρεῖς ἀλλεπαλλήλους δημοσιεύσεις.

GROTE

HISTORY OF GREECE.

8 τόμοι. Ἐκαστος τιμᾶται Σελίνια 16

Ὁ α' καὶ β' τόμ. με τρεῖς χάρτας μεταφράσθη ἤδη καὶ εἰς τὸ Γερμανικόν, καὶ τιμᾶται δραχμ. 26 Δύο ἀντίτυπα τῆς μεταφράσεως ταύτης ὑπάρχουσι ἐνταῦθα πωλούμενα.

W. MURE

OF CALDWELL

A critical History of the language and history of Ancient Greece. 3 Vol. London, 1850.

ΔΙΩΝ ΚΑΣΣΙΟΣ

Ἐκδ. Bekker. Τόμοι 2. Τιμὴ ἀμφοτέρων δεδεμένων δραχμ. 32, 60.

ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Νέα ἐκδοσις ὑπὸ Heimbach κατὰ τὰ νέα χειρόγραφα καὶ με πολλὰς σημειώσεις
Τόμος 1 ἐκ 1000 περίπου σελίδων.

ΤΙΜΑΤΑΙ δρ. 20.

Τὴν ἐκδοσιν ταύτην ἐπεχείρησεν ὁ κύριος Heimbach προτροπῇ τοῦ κυρίου

Α. Σγούτα ἐκδότου τῆς Θέμιδος, περ' ἧ καὶ εὐρίσκονται ἀντίτυπα.

Ἐν Γερμανίᾳ τιμᾶται th 5 1/2

Δ Ε ΚΙ Γ Α Λ Λ Α

ΓΕΝΙΚΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΘΗΡΑΣ,

Ἐν Ἐρμουπόλει 1850.

ΦΥΛΛ 24

ΤΟΜ. Α΄.

Η ΠΑΝΩΡΑ.

ΑΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΑΙ.

Διήγημα.

Εἰς πενιχρὰν καὶ σκοτεινὴν καλύβην τοῦ Σαντάλ-
βου, ὄρειου χωρίου τῆς Νεαπόλεως, ἐπὶ κλίνης ἀχυ-
ρίνης ἔκειτο ψυχροβραγοῦλα γυνή. Παρὰ τοὺς πόδας
αὐτῆς ἔκοιμῶντο, ἀπὸ τῶν χεῖρας κρατούμενα, δύο
κοράσια, ὡς δὴ ἀλυκτοὶ ἀναθάλλοντες παρὰ τὸ μα-
ραίνόμενον βόδιον. Εἰς δὲ τὴν ἑστίαν, γράια προσπε-
πωκυῖα, ἐθέρμαινε τὰς τρεμοῦσας τῆς γείρας εἰς τὸ
ἐλίγα καίοντα φρύγανα, ὧν ὁ καπνὸς διέφευγε διὰ
τῶν βαγαδῶν τῆς ἀχυροσκεπυῶς ὀροφῆς. Ἐνίοτε ἡ
γράια ἠγείρετο, ἤρχετο πρὸς τὴν κλίνην ἐφ' ἧς ὁ θά-
νατος κατέκτα ἐν τῶν θυμάτων του· ἔκλινε τὸ οὖς
πρὸς τὴν ἀσθενῆ, ὡς ἂν εἰχ-εῖ εἰς αὐτὴν σπινθῆρα

ΠΑΝΩΡΑ

ἐλπίδος, ἐκίνει ἔπειτα τὴν πολιὰν κεφαλὴν τῆς, κα-
μὲ ξηροῦς ὀφθαλμοῦς, διότι εἶχον στερεῦσαι τὰ δάκρυα
εἰς αὐτοῦ, ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν ἑστίαν.

Ἡ ἐπὶ τῆς κλίνης κειμένη ἔβαινετο εἰς ἐτεῖ νέα τὴν
ἡλικίαν, καὶ κάλλους οὐχὶ τοῦ τυχόντος ἐφ' οὗ εἶχε
μὲν ἐπιθέσει ὁ θάνατος τὴν σφραγίδα του, ἀλλὰ χω-
ρὶς νὰ βεθλωθῇ αὐτό. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα, ἐπιγύ-
σας εἰς τὴν σύμμετρον ἐκείνην μορφήν τὴν ἀκνησίαν
καὶ τὴν χροιάν τοῦ μαριάρου, τὴν μετέβαλεν εἰς ὄψιν
ἀγάματος, ἀξίαν γλυφίδος ἀρχαϊκῆς. Βαθεῖα δὲ καὶ
θορυβώδης πνοὴ διήγειρεν εἰς ταχτικά διαστήματα τὸ
χιόνος λευκότερον στήθος τῆς, εἰς ὃ ἐχόντο ἀτημέ-
λητοι οἱ βρόστρουχοι τῆς μελαίνης τῆς κόμης. Αἴφνης
ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοῦς τῆς, ὠραίους ὡς σβεννυμένους
ἡλίους, καὶ ἔκραξε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ,

— Μητερ, νὰ πῶ!

Ὡς παράφορος ἀνεπήδησεν ἡ γράια, ἅμα ἤκουσε
τὴν ἀγαπητὴν ταύτην φωνὴν, ἣν δὲν ἤλπιζεν ἴσως ν'
Φυλλιδ. 24.

ἀκούση πλέον ποτέ, καὶ ἀρπάσσα ἐν ποτήριον περιέχον ἰατρικόν, ἔπευσε πρὸς αὐτήν.

— Φιλτάτη μου Ἀδελίνα, εἶπεν, ἰδοὺ, πῆ.

— Ὅχι τοῦτο, εἶπεν ἡ ἀσθενής. Νερὸν!

— Σὲ παρακαλῶ, κόρη μου, εἶπεν ἡ γραία, πῆ τοῦτο. Ὁ ἰατρός τὸ διώρισε.

— Ὁ ἰατρός; εἶπεν ἡ Ἀδελίνα, ἐλαφρῶς μειδιάσασα. Ὁ ἰατρός δὲν θὰ προφήσῃ νὰ μ' ἐπιπλήξῃ! Νερὸν! μητέρα, νερόν διὰ τελευταίαν φορὰν.

Ἡ γραία ἐστράφη τότε ὀλοφυρομένη, καὶ λαβοῦσα ὕδωρ ἀπὸ τὸ πήλινον ἀγγεῖον, τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν κόρην της. Ἀὕτη δὲ πιῦσα, ἀνέπνευσε βραδέως, καὶ μετὰ τινος ἀγῶνος ἀνεγερθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχιόνος της,

— Μ' ἐδρόστιεν! εἶπε, μητέρα, σ' εὐχαριστῶ. Μὴ κλαίης, μητέρα. Ὅπου ὑπάγω, ἐντὸς ὀλίγου πάλιν θυοῦ θὰ εἴμεθα. — Καὶ σεῖς φίλτατα, φίλτατά μου παιδί.

Καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖρας τῶν δύο κοιμωμένων κορασιῶν, τὰς ἔφερεν εἰς τὸ στόμα της, καὶ τὰς ἐφιλήθη περιπαθῶς· τὰ δὲ παιδία ἐξύπνησαν, καὶ ἐρρίθησαν εἰς τὸν τράχηλόν της.

— Σὰς ἐξύπνησα, ἐξηκολούθηεν, ἀγαπητά της καρδίας μου. Δὲν βλέπτει; σεῖς ἔχετε καιρὸν νὰ κοιμηθῆτε ἀκόμη· ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἰδῶ τὰ ἴνα τοὺς γλυκεῖς χαρακτῆράς σας. Πλησιάσατε, πλησιάσατε ἀκόμη νὰ σὰς ἰδῶ. Δότε τὰ χεῖλιά σας νὰ τὰ φιλήσω ἀκόμη μίαν. Ὁνευῖσθην διὰ σὰς εὐτυχίαν καὶ πλοῦτην ὦ! σὰς ἀφήω εἰς τοὺς πέντε δρόμους γυμνὰ καὶ λιμόττοντα. Μητέρα, μητέρα, φύλαττέ τα, προστάτευστα. Λάβε τὸ δακτυλίδιον τοῦτο. . . Εἶναι ἡ μόνη κληρονομία μου. Ἡθέλον νὰ μ' ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν τάφον. Ἀλλὰ λάβετο· τίς ἤξεύρει ἂν μίαν ἡμέραν. . .

Ἀλλ' ὁ ἀγὼν μεθ' οὗ ὁμίλησε τὰς λέξεις ταύτας τὰς πρώτας ἄς ἐπρόφερε πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τὴν ἐξήτησε, καὶ ἔπεσον ἀναισθητος πάλιν καὶ δυσχεῶς ἀναπνεύουσα. Ἡ μήτηρ της, λαβοῦσα τὴν ψυχρὰν της χεῖρα, τὴν ἐκάλυπτε μὲ φιλήματα, καὶ τὰ δάκρυά της ἔρριπον ποταμιῶν, ἐν ᾧ τὰ χεῖλιά της ἐπρόφερον μυστικὰ προσευχὰς αὐτομάτως, καὶ ἡ κεφαλὴ της ἔκλονε, ὡς ἂν δὲν εἶχε μυῶνας νὰ τὴν στηρίξωσι.

— Μητέρα! φίλτατη μητέρα, ἀνέκραζεν ἡ μία κόρη, φιλοῦσα τὴν ἐκπνεούσῃ τὸ στόμα.

— Σιώπα, Ρόζα, εἶπε μὲ ταπεινὴν φωνὴν τὸ ἄλλο κοράσιον. Δὲν βλέπεις; ἡ μήτηρ ἀπεκοιμήθη. Μὴ τὴν ἐξυπνήσῃς.

— Ναί, Νίννα, νὰ μὴ κάμωμεν ταραχὴν, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα, ταπεινοῦσα καὶ αὐτὴ τὴν φωνήν.

— Ἡξεύρετε τί; παιδία μου, εἶπεν ἡ γραία, πνίγουσα τοὺς ὀλοφυρομούς της. Νὰ ὑπάγητε ἀπόψε νὰ μείνητε εἰς τῆς διδασκαλίσης, διὰ νὰ μὴ γίνηται ἐδῶ θόρυβος, καὶ νὰ ἠμπορέσῃ ἡ μήτηρ σας νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα ἠσυχῶς. Ὑπάγετε. Τὸ πρωὶ θὰ ἔλθω νὰ σὰς φέρω ὀπίσω.

Γὰρ δυστυχῆ κοράσια ὑπήκουσαν ἀνυπόπτως καὶ ἐξήλθον, ἀφ' οὗ ἐλαφρῶς ἐφίλησαν τῆς μητρός των τὴν χεῖρα. Ἐνῶ δὲ ἐξήρχοντο

— Ἀλλὰ, μάμμη, θὰ ἔλθῃ; εὐθὺς ὅπου ἐξυπνήσῃ ἡ μήτηρ; εἶπεν ἡ Ρόζα.

— Μάλιστα, καλὰ μου παιδία, θὰ ἔλθω, εἶπεν ἡ μάμμη των· καὶ τὰ κοράσια ἀνεχώρησαν.

Τότε ἡ δυστυχῆς γραία ἐρρίθη γονυπετῆς πλησίον τῆς θυγατρὸς της, οἱ λευκροὶ βόστρυχοί της ἐκυλίσθησαν εἰς τὴν κόρην, τὰ πρό πολλοῦ κατασελλόμενα δάκρυά της ὡς χεῖμῆρος ἐξεβράστησαν, καὶ εἰς τοὺς ὀλοφυρομούς της ἐφαίνετο μέλων νὰ σβεσθῇ ὁ ἔσχατος ἐπιπθῆρ τῆς ζωῆς της.

Ἀλλ' ἡ πρὸ τῆς ψυχρῆς ἀγῶνης ἐγένετο ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν βραδυτέρα, καὶ ἤδη ἐνίοτε δεκόμετο παντελῶς. Τότε καὶ ἡ πρεσβυτὴς ἐράτει τὴν ἰδίαν της, καὶ μὲ τεταμένα τὰ μέλη καὶ διεσπῶτος τοὺς ὀφθαλμούς ἔμενεν ἀκίνητος, καὶ περίστα μετ' ἐκείνης ὡς γλυπτικὸν σύμπλεγμα τῆς ἀπελπισίας παρφυλαττούσης τὸν θάνατον. Τέλος ἡ Ἀδελίνα, ἠτύχως, ἄνευ τινὸς κινήματος ἢ σπαταμοῦ ἔπαυσε ἀναπνεύουσα. Ἡ μήτηρ της ἐκυψεν ἐντρομος ἐπ' αὐτῆς, ὡς φοβουμένη ἀπροσδόκητόν τι δυστύχημα. Περιέεινε πολλὰ δευτέρα λεπτοῦ, περιέεινε λεπτὸν ὀλόκληρον τέλος ἡ πεποιθησί της ὅτι τοῦ νοσή της κατέβη εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ αἶρνη· λειποθυμήσασα, ἔπεσε ὡς νεκρὰ πρὸ τῆς νεκρᾶς θυγατρὸς της.

Τὴν δ' ἐπαύριον ἡ γραία ἐπερῆθη πρὸς τῆς διδασκαλίσης, νὰ φέρῃ τὰ παιδία ὀπίσω.

— Ἡξεύρησεν ἡ μήτηρ μας; εἶπε καλὰ ἡ μήτηρ μας; ἠρώτησαν ἀσπότερα ἅμα τὴν εἶδαν.

— Ἡ μήτηρ σας. . . ἀπεκρίθη αὐτὴ, καταπίουσα τὰ δάκρυά της· καὶ ἀποπνιγμένη ἀπὸ αὐτὰ. Ἐλθέτε εἰς τὴν αἰθὺν, παιδία μου. Τὴν μητέρα σας κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ φέρωμεν ἄλλοῦ ν' ἀλλάξῃ ἀέρα.

— Ποῦ ἄλλοῦ; ποῦ τὴν μετερέρατε; ἠρώτησαν τὰ κοράσια, ἀκολουθοῦντα τὴν μάμμη των.

— Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἐπάνω εἰς τὸ βουνὸν εἰς τὸ χωριὸν Παυλίτι, ἐφεύθη ἡ γραία, μὴ εἶδουσα τὴν γενναιότητα νὰ προσέσῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν.

— ὦ! καὶ τὴν ἐτήγατε τὴν νύκτα, εἰς τὰ σκοτεινά; εἶπεν ἡ μικρὰ Νίννα, μ' ἔκφρασιν φόβου.

— Ναί, τὴν νύκτα. καὶ εἰς τὸ σκοτόν, εἰς τὸ βαθύτατον σκοτόν ἠετήγαμεν, ἀνέκραζεν ἡ γραία μὲ φωνὴν ἥτις σπασμωδικῶς ἀνέρχετο εἰς τὰ χεῖλιά της, καὶ ὁμοιάζεν ἀπελπισίας κραυγὴν.

— Καὶ καθὼς γίνη καλὰ, θὰ ἔλθῃ μάμμη, ὀπίσω; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

— Ναί, ὅταν γίνη καλὰ· ἀπεκρίθη ἡ δυστυχῆς, εἰς τὴν ἐκείνη τῶν ἀδῶν λέξεων τῶν παιδίων ἦτον νέον βέλος σπαράτιον τὴν καρδίαν της. Ἀλλὰ τίς ἤξεύρει ποτε θὰ γίνη καλὰ;

— Ἡμεῖς καθ' ἡμέραν θὰ πηγαίνωμεν νὰ τὴν περιμένωμεν εἰς τὸν δρόμον, ἐπρόσθεσεν ἡ Ρόζα.

Καὶ πᾶσαν πρωΐαν ὅταν ἤγειρόντο, καὶ πᾶσαν ἑσπέραν ὅταν ἐρρίπτοντο εἰς τὴν πτωχὴν κλίνην των, ἠρώτων τὰ παιδία ποτε θὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ των νὰ τ' ἀποκοιμίσῃ εἰς τὰ γόνατά της· καὶ νὰ τὰ ἐξυπνᾷ μ' ἐν τῆς φίλημα. Καὶ τὴν ἡμέραν, κρατοῦμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἐξήρχοντο πρὸς τὸ ὄρος, καὶ ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ περιέεινον μήπως ἰδῶσι τὴν μητέρα

των ἐπιτρέφουσαν. Ἀλλὰ κλαίοντα ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν των πάντοτε, διότι ἡ μήτηρ των δὲν ἐπέστρεψε.

Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἡ μάμμη των, αἰσθανομένη ὅτι ἡ θλίψις, δραστηριώτερα τοῦ χόλου, κατέφευγεν ἤδη τὰς τελευταίας πηγὰς της εἰς τῆς ζωῆς της τὴν ῥίζαν, λαβοῦσα πλησίον τῆς τὰ κοράσια.

— Ἀγαπητά μου παδία, τοὺς εἶπεν, ἡ μήτηρ σας δὲν ἐπέστρεψεν, εἴτε θέλει ἐπιτρέφει ποτέ, διότι —

ἔχετε ὅμως θάρρος· οἱ ἐγκαταλειμμένοι ἔχουν ἄτυλον καὶ οἱ ὄρφανοὶ ἔχουν πατέρα εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ πατὴρ σας εἶμαι βεβαίως ὅτι δὲν ὑπάρχει· ἀλλ' ὅ,τι ἤξεύρω περὶ αὐτοῦ δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃ μαζί μου.

Δώδεκα ἔτη παρήλθον ἀφ' οὗ μίαν ἡμέραν εὐθὺς συνοδεία κυνηγῶν διήλθε διὰ τοῦ χωρίου μας. Ὁλοπνιγμένη τὴν ἡμέραν ἐκνήγησαν, καὶ τὴν ἑσπέραν ἐπέστρεψαν νὰ καταλύωσιν εἰς Σαντάλβον. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν

Αἱ δύο ἀδελφαί

μὴ κλαίετε, καθὼς βλέπετε ὅτι δὲν κλαίω κ' ἐγὼ, — διότι. . . ἀπέθανε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἡ γραία ἐξεβράγη εἰς δίκου, καὶ ἐνηγκαλιζέτο ἀλληλοδιαδόχως τὰ δύο παιδία, κλαίοντα μετ' αὐτῆς. Μετὰ μακρὰν δὲ διακοπὴν ἐπανελάβε.

— Ἰδοὺ, σὰς ἀφῆκεν ἐνθύμημα, — αὐτὸ μόνον εἶχε. Λάβετο, Ρόζα, — τὸ χρυσοῦν δακτυλίδιον τοῦ πατρός σας, καὶ ἀπὸ ἑνὸς βόστρυχόν της εἰς ἐκάστην τὸν τρίτον δὲ αὐτὸν βόστρυχον ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ τὸν θέσητε πλησίον μου εἰς τὸν τάφον, ὅταν θὰ ὑπάγω νὰ εὐρῶ τὴν κόρην μου.

Τὰ δύο κοράσια ἔλαβον ὀλοφυρομένη καὶ ἐπίλουν τὰς χεῖρας τῆς μάμμης των. Μετὰ ταῦτα δὲ, πτογίτατα ἡ Ρόζα τοὺς ὀφθαλμούς της μὲ τὴν μακρὰν κόμην της.

— Καὶ ὁ πατὴρ μας, ἠρώτησεν, ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος;

— Καὶ ὁ πατὴρ σας, παιδία μου, ἀπεκρίθη ἡ γραία, ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος, καὶ μένετε εἰς τὴν γῆν ὄρφανὰ καὶ ξένα, ὡς δύο ἐρημα πτηνὰ, χωρὶς φωλιᾶς ὅπου νὰ θερμανθῆτε, χωρὶς χωροῦ κλάδου ὅπου νὰ καθί-

ση ενστάσεις τινες συγγενῶν καὶ προλήψεις, ἀπαιτεῖ νὰ τὸν ἀπαρῶμεν μόνον ὡς Φερδινάνδον, καὶ νὰ μὴ ζητῶμεν τὸ λοιπὸν ὄνομά του. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐνυμφεῖται τὴν μητέρα σας, καὶ τῇ ἔδωκε τοῦτο τὸ δακτυλίδιον, ἔχον, ὡς ἤξευρετε, κεχαρμένα μὲν τὰ γράμματα Φ. Π. καὶ Φ. Ἐκτοτε διέτριβε σχεδὸν πάντοτε μετ' ἡμῶν, ἐκτὸς ἀπαρῶν καὶ συντόμων ἀπουσιῶν, διὰ νὰ μὴ κινή ὑποψίας· καὶ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἀπέφυγε πᾶσαν ἐπιδειξίν πλούτου· τὴν πτωχήν μας ὅμως καλύθη κατώκει ἡ ἀνεύς. Μετὰ ἓν ἔτος ἐγεννήθητε σεις, διδυμοὶ ἀδελφοί, καὶ ὅταν σὰς ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐφάνη ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλο μετὰ δύο μῆνας ἀνεχώρησε, καὶ μετὰ δεκαήμερον ἀπουσίαν ἐγράψεν εἰς τὴν μητέρα σας ὅτι ἱερὰ καθήκοντα τὸν βιάζουσι νὰ μακρυνθῇ ἐπ' ὀλίγον· ἀλλ' ὅτι ταχέως θὰ ἐπανέλθῃ, καὶ τότε ἡ πρώτη φροντίς του θὰ εἶναι νὰ τὴν ἀναθιβάσῃ εἰς τὸν βαθμὸν εἰς ὃν εἶχε δικαίωμα. Ἐκτοτε οὐδ' ἐφάνη πλέον οὐδὲ ἠκούσθη· οὐδ' ἐγνωρίζουμεν ποῦ καὶ πῶς νὰ τὸν ζητήσωμεν, διότι Φερδινάνδον τὸν ἤξευρομεν μόνον. Τῆς μητρός σας οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκτοτε μετεβλήθησαν εἰς δύο βρύσεις, καὶ τὰ δακρυά της, σταλάζοντα πύρινα εἰς τὴν καρδίαν της, τὴν ἔφερον τέλος εἰς τὸν τάφον, ὅπου βεβαίως ὁ πατὴρ σας εἶχε προσηγήθῃ.

Δὲν λέγομεν ὅτι ἡ διήγησις αὕτη ἦτον κατὰ πάντα καταλλήλος καὶ καταληπτὴ εἰς τὰ νέα κοράσια. Ἄλλ' ἡ μάμμη των ἠσθάνετο ὅτι δὲν τῇ ἦτον πλέον δεδομένον νὰ φυλάξῃ τὴν παρακαταθήκην αὐτῆς διὰ καιρὸν μέλλοντα· καὶ τῷ ὄντι μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐξέπνευσε, καὶ ἐτάφη πλησίον τῆς θυγατρὸς της, κρατούσα τὴν ἐσστρυχὸν αὐτῆς εἰς τὴν νεκρὰν χεῖρά της. Τῶν δὲ δυστυχῶν ὄρανον τὴν ἐπιμέλειαν ἀνέλαβεν ἡ φιλόφρων καὶ διδασκάλισσα.

Καὶ τότε μὲν ἀληθῶς ἡ διήγησις τῆς μάμμης των, πνιγείσα μάλιστα εἰς τὸ πέλαγος τῆς νέας των θλίψεως, καὶ ὀλισθήσασα ἐπὶ τῆς ἐτι μὴ ἀνεπιτυγμένης διανοίας των, ὀλίγην ἀπετέλεσεν ἐντύπωσιν ἐπ' αὐτῶν. Ἄλλὰ τῶν παιδιῶν ἡ ψυχὴ εἶναι εὐφορὸν ἔδαφος, ἐν ᾧ πᾶν σπέρμα, καλὸν ἢ κακόν, ἀπαξ ἐμπεσόν, εἶναι βεβαίον ὅτι θέλει ἔλθει ὡρα ὅπως βλαστήσῃ. Καὶ οἱ λόγοι τῆς γραιῖας δὲν ἀπώλοντο εἰς τὰς καρδίας τῶν κορασιῶν. Καθ' ἕσπον ἡλικιοῦντο, καὶ ἐκόπαζε τοῦ πένθους των ἡ σφοδρότης, εἰς τὴν μνήμην των ἀνεύκτεον εὐληπτοτέρα ἢ περὶ τοῦ πατρὸς των διήγησις, καὶ εἰς τὴν ἐλπίζουσαν νεανικὴν φαντασίαν των ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ τερατεύηται παντοῖα περὶ τοῦ μέλλοντος. Πολλάκις ὅταν ἔμενον μόναι, ἀφίνουσαι τὴν ἐργασίαν των ἢ καταθέτουσαι τὸ βιβλίον, ἐλησημονοῦντο μακρὰ φλυαροῦσαι καὶ διασκευάζουσαι κατὰ τὴν ὁρεξίν των τὴν μέλλουσαν τύχην των.

— Ὁ πατὴρ μας ἦτον εὐγενὴς καὶ πλούσιος, εἴεγεν ἡ Ρόζα. Ἡ μάμμη εἶπεν ὅτι ἀπέθανεν, ἀλλ' ἡ μάμμη μας δὲν τὸ ἤξευρε.

— Βεβαίως δὲν τὸ ἤξευρεν, ἀπεκρίνετο ἡ Νίνα. Ἰσως ἔλθῃ ἀκόμη ὁ πατὴρ μας μίαν ἡμέραν;

— Καὶ ἂν ἔλθῃ, ἔλεγεν ἡ Ρόζα, θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὴν πόλιν, καὶ δὲν θὰ εἴμεθα χωρικαὶ πλέον, καὶ θὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς κυρία.

— Καὶ θὰ φορῶμεν ὡραία μεταξωτὰ φορέματα.

— Ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω μίαν μεγάλην οἰκίαν μετὰ πολλὰ δωμάτια, καὶ ὡραῖον κήπον, ὅπου νὰ καλλιερῶ τὰ καλλήτερα ἄνθη.

— Καὶ ἀνθρώπους πολλοὺς νὰ μὲ ὑπηρετῶσι, καὶ ἀδάμαντας καὶ περὰ νὰ φορῶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

— Καὶ μίαν ἄμαξαν καὶ δύο ἵππους νὰ πηγαίνω ὅπου θέλω.

— Καὶ τότε θὰ πάρωμεν εὐγενεῖς ἀνδρας, καὶ ἐγὼ θὰ γίνω κόμισσα, καὶ σὺ πριγκιπέσσα.

Καὶ ἀπαξ εἰς τὸν βῶν τοῦτον παραδοθεῖσαι τῶν ὀνειροπολήσεων, δὲν ἀναγκαιτίζοντο, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν στρέφουσαι τὸ καλλιδοσκόπιον, ἐποικίλλον τὰς φανταστάς εἰκόνας καὶ τὰς ἐποπλασιάζον.

Τοῦτο εἶχε τὸ κακὸν μέρος του, ὅτι τὰ κοράσια παρέβαλλον καὶ ἀκουσίως τὸν κόσμον ἐν ᾧ ἦταν κεκλημένα νὰ ζῶσι, πρὸς ἐκεῖνον εἰς ὃν ἀπέβλεπον, καὶ ἡ ἀντιπαράθεσις ἀπέβαινε κατὰ τοῦ πρώτου, καὶ τὰ δυσχερῆσται πρὸς τὴν παρούσαν καταστασίν των, ὅπερ εἶναι ἡ ἀληθὴς τῆς δυστυχίας πηγή.

Ἄλλὰ εἶχε καὶ τὸ καλὸν του. Ἐνθυμούμεναι ὅτι ἤκουσαν περὶ τῆς μητρός των, ὅτι δηλαδὴ σπουδασσασα, καὶ τὸν νοῦν της καλλιερήσασα, εἶχε γίνῃ ἀξία νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ εὐγενοῦς νέου, ἐπιστιμούντο νὰ σπουδάζωσι καὶ αὐταί, καὶ ἡ διδασκάλισσα, ἥτις ἠγνόει τί ἐκυφόρει ἡ παιδικὴ κεφαλὴ των, ἐθαύμαζε τὰς προόδους των, καὶ τὰς εἶχεν ἐγκάμνημα.

Οὕτως ἐφθασαν τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας των, προκόπτουσαι τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα, ὡς δύο πάγκαλα κηπευτὰ ἄνθη ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν, χωρὶς ὅμως νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σταθερὸν ὄνειρόν των, τὸ ὅποιον ἠναγκάζετο ἦδη νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁ ὀρμώτερος νοῦς των, ἂν καὶ ἀκόμη ἐπέταζε εἰς αὐτὸ ἡ καρδία των. Ὁ μονότονος βίος των κατ' οὐδὲν διέφερε τοῦ πᾶν λοιπῶν χωρικῶν, ἐκτὸς ὅτι τὰς ἀγροτικὰς ἀσχολίας τῆς ἡμέρας διεδέχετο τὴν ἐσπέραν ἢ τῶν βιβλίων σπουδῇ, καὶ ὅτι ἔζων ὄχι μόνον διὰ τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ νοῦς. Αἱ δὲ τέρψεις των ὄλαι ἦταν ὅσας μόνον οὐτομάτως διδῆναι ἢ νεότης, ὅσας τὸ ἔαρ διδῆναι εἰς τὰ πτηνὰ, τὰ ἄσματα δηλαδὴ καὶ τῆς φρενὸς ἢ παιδεύσεως· καὶ πλήρεις χαρᾶς ἐδράττοντο πάντῃ· εὐκαρίας ἥτις ταῖς ἐδίδεν ἀροσμήν πρὸς ἕκαστόν τινά μικρὰν διασκεδάσιν.

Διὰ τοῦτο ἡ Ρόζα ἐχούθη καὶ κατεπίλει ὑπὸ ἀγαλλιᾶσεως τὴν διδασκάλισσάν ὅταν μίαν ἑσπέραν τῇ εἶπε:

— Ρόζα, ἐνθυμείσαι τί ἡμέρα εἶναι αὐτοῦ; εἶναι τὰ γενεθλῖά σας φιλάττη. Δὲν θὰ λησμονήσωμεν τὴν ἀνάδοχόν σου· δὲν εἶναι ἀληθές; Ὅθι ὑπάγῃς αὐρὸν εἰς Παυλίσι· νὰ τῇ φέρῃς μίαν ἀνθοδέσμην ἐκ μέρους μου, καὶ τὸ τελευταῖον ἐργόχειρόν σου. Ἡμπορεῖς νὰ μείνῃς τρεῖς ἡμέρας πλησίον της.

Τὸ Παυλίσι ἀπέειχε τρεῖς ὥρας ἀπὸ Σαντάλθον. Τὴν ἐπαύριον ἠγέρθη ἡ Ρόζα πρὸ τοῦ ἡλίου, ἐσβέρεσε τὸ καθαρότατον φόρεμά της, ἔβρεξε καὶ ἐλείανε τοὺς ἰούλους τῆς κόμης της, ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον τὴν ἀδελφὴν της, κοιμωμένην ἀκόμη, καὶ σκιρτῶσα

ἐξῆλθε τῆς καλύβης καὶ ἐχαιρέτησε τὴν αὐγὴν ὡς τὰ πτηνὰ τῶν δασῶν, μετὰ τὸ ἐωθινὸν ἄσμα της.

Ἡ ὁδὸς ἦν εἶχε νὰ διατρέξῃ ἀνήρκετο κατ' ἀρχὰς διὰ πετρώδους στενωποῦ τὴν ῥάχιν τοῦ ὄρους, μετὰ ταῦτα μίαν κυρτὴν ὑπερβαίνουσα, διέβαινε εἰς ἀλλεπαλλήλων κοιλάδων, ὧν τινὰς μὲν ἐκάλυπτε τὸ δάσος, καταβαίνον ἀπὸ τὰς ἀνωτέρας τοῦ ὄρους πλευρὰς, ἀλλὰ ὁ ἐκαλλιερῶντο συνήθως. Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐπειδὴ ἦτον ἑορτὴ, ἦτον ἔρημος ὅλη ἡ ὁδὸς, καὶ ἡ Ρόζα εὐχαριστεῖτο βλέπουσα εἰς τὴν μόνην ἐντὸς τῆς φύσεως τὴν ἡγάπα, καὶ ἄλλην φωνὴν μὴ ἀκούουσα πλὴν τῶν ἀηδῶνων ἃς ἐμιμείτο.

Μόλις εἶχεν ὑπερβῆ τὴν πρώτην κορυφὴν, καὶ παρηκολούθει ῥυθμὸς σὺμφωνον χεῖλος, ὅταν τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε βήματα εἰς τὸ δάσος. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι εἶναι τῶν ἐγγχωρίων τινὲς ξυλευόμενοι, καὶ προέβη ἀφόβως. Ἄλλ' αἴφνης εἶδεν ἐμπρὸς της ἐξερχομένους τῶν δένδρων ἀνθρώπους, ῥυπαροὺς τὰ ἐνδύματα, ὅπλα φέροντας, θηριώδεις τὴν ὄψιν, καὶ φοβηθεῖσα, ἐβρόχυνε τὸ βῆμα. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως προέβαινον πρὸς αὐτήν, καὶ τὸ βλέμμα των εἶχε τι ἀπαίσιον. Κυριευθεῖσα τότε ὑπὸ τρόμου μεγάλου, ἐπάτη νὰ φύγῃ, ἀλλ' εἶδεν ὅτι καὶ ὀπισθεν ἡ ὁδὸς τῇ ἐκλείσθη. Μετ' ἀγωνίας ἀπέβλεψε πρὸς τὸ δάσος, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐπικαλεσθεῖσα τὴν προστασίαν τῶν σκιῶν αὐτοῦ, ὤρμησε νὰ κρυφθῇ ὑπὸ τῶν δένδρων τὸ πύκνωμα.

— Μωρὴ, ποῦ φεύγεις, μωρὴ; ἐκραξαν τινὲς τῶν ληστῶν· διότι ἐκ πρώτης ὕψεως ἦτον εὐκολὸν ν' ἀναγνωρισθῶσιν ὡς τοιοῦτοι. — Ἡ περδικούλα ποῦ θέλει νὰ φύγῃ τοὺς ἀετούς;

Καὶ ἀνεκάμνησαν ὄλοι ἀγρίως. Συγχρόνως δὲ ὤρμησαν εἰς δίωξίν της, ἐν ᾧ ἐκείνη ἔσχευε, πηδῶσα τοῦ θάμνου εἰς ἔντρομος ἐλαρος. Ὁ πρῶτος δὲ φθάσας αὐτὴν μετ' ὀλίγον, τὴν συνέλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος.

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ἐκραξεν ἡ Ρόζα, ἀντιπαλαίουσα πρὸς τὴν αἰθρᾶν χεῖρα ἥτις τὴν ἐκράτει· καὶ τοσοῦτον ἐνέτεινε τὰς δυνάμεις της, ἃς εἶχεν ἐκθρέψει ὁ ἀγροτικὸς βίος, ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ διαφύγῃ, ἂν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δὲν εἶχον φθάσει καὶ οἱ λοιποὶ λησταί, καὶ δὲν τὴν εἶχον περικυκλώσει.

Τότε τῇ ἐπέβλη ἡ ἰδέα ν' ἀρπάξῃ τὸ ἐγγχειρίδιον ἐνός τῶν κακούργων, καὶ ἂν δὲν δυνηθῇ νὰ ἐλευθερωθῇ δι' αὐτοῦ, νὰ τὸ βυθίσῃ κἂν εἰς τὸ στήθος της. Ἄλλ' οἱ λησταί, ἰδόντες τὴν πρόθεσίν της, ἔδεσαν τὰς δύο της χεῖρας, καὶ τὴν ἐκράτουν τόσῳ ἰσχυρῶς, ὥστε οὐδ' ἐν κίνημα δὲν τῇ ἐπετρέπετο.

— Βοήθειαν! βοήθειαν! ἐκραξε πάλιν ἡ Ρόζα μετὰ νέας ἐλπίδας, διότι ἐνῶ περιέφερε τὸ βλέμμα παρὰ φρον περίε, εἶδεν αἴφνης προκύπτοντα τοῦ δάσους νεανίαν, εὐ ἡ εὐπρεπὴς ἐνδυμασία καὶ ἡ χαρίεσσα ὄψις τῇ ἐνέπνευσαν θάρρος. — Ἄν ἔχῃς καρδίαν ἀνθρώπου, ἂν ἔχῃς ἀνδρὸς γενναϊότητα, ἐξηκολούθησε πρὸς αὐτὸν ἀποτεινομένη, βοήθησον, σῶσόν με!

— Τί εἶναι; ἐκραξεν ὁ νεανίας προχωρῶν ἀφόβως πρὸς τοὺς ληστὰς. Τί ἔχετε με τοῦτο τὸ κοράσιον;

— Τὴν συνέλαβον, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν, διερχομένην τὸ δάσος.

— Ἐντροπή σας, ἀπεκρίθη αὐτός, μετὰ τόνον φωνῆς ἀπότομον. Ἐλλείψαν αἱ δούκισσαι καὶ αἱ πριγκιπέσαι, καὶ τὰ ἐβάλετε μ' αὐτὴν τὴν πτωχὴν; Ἀσπῆτέ τὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ καλόν.

— Αὐτὴ εἶν' ἐδική μου, εἶπεν ἐκεῖνος ὅστις πρῶτος τὴν εἶχε συλλάβει, καὶ ὅστις τὴν ἐκράτει ἀκόμη. — Ἐδική μου εἶναι, καὶ δὲν ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ δυνύχιά μου.

— Βοήθειαν! ἐκραξεν ἡ Ρόζα διὰ τοῦ στόματος, καὶ ἐτι περισσότερο ἐπεκαλεῖτο αὐτὴν τὸ ὑγρὸν βλέμμα της.

— Κύτταξέ μὴν ἐβγουν καὶ τὰ δυνύχιά σου, εἶπεν ὁ νεανίας, ἐν ᾧ φλόξ θυμοῦ ἀνέλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Ἄφες τὴν νὰ ὑπάγῃ.

— Δὲν τὴν ἀφήνω, εἶπεν ὁ ληστὴς, ἀνατύρων τὰ χεῖλη ὡς τίγριδος ἐξαγριωθεῖσας, καὶ σύρων πρὸς ἑαυτὸν βιαίως τὴν Ρόζαν. — Καὶ ἂν κάνεις ἔλθῃ νὰ μοὶ τὴν πάρῃ, θὰ τὸ μετανοήσῃ.

— Ἄ, μαρδὸρκυλε· φοβερίζεις! ἀνεκράξεν ὁ νεανίας μετὰ φωνῆν, ἥτις ἐβρόντησε φοβερὰ, καὶ εἰς ἀγρίαν παραφορὰν ὡς αἴλουρος πηδήσας πρὸς τὸν ληστὴν, τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ἔσυρεν ἀπὸ τὴν ζώνην του πιστόλιον, καὶ στηρίζας αὐτὸ εἰς τὸ στήθος του, ἐπυροβόλησε, καὶ ὁ ληστὴς ἀνοίξας τὰς δύο του χεῖρας, ἐπεσεν ὕπτιος, ἐμῶν συγχρόνως τὸ αἷμά του καὶ τὴν κακοῦργον ψυχὴν του. Ἐπιπτα δὲ, λαβὼν ἐκ τῆς ζώνης του τὸ ἄλλο πιστόλιον, καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς ἐπιλοιπούς ληστὰς, ὅστινες ἔμενον ὡς ἀπολεληθωμένοι ὑπὸ ἐκπλήξεως.

— Ἄν, εἶπεν, ὡς νὰ σκώσω τὸν λύκον, μείνη κἂν εἰς τὰς ἀκόμη ἐμπρὸς μου, θὰ τὸν φονεύσω, μὰ τὴν πίστιν μου, ὡς αὐτὸ τὸ ψοφίμιον.

Καὶ μετὰ τὴν πῶδα ἐσπρωξέτο τὸ νεκρὸν τοῦ ληστοῦ.

Ἐκεῖνοι οὗτος λόγος καὶ ἡ ἀπότομος πράξις παραδοξὸν ἀπέτελεσαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν ἀγενῶν ἐκείνων, παρ' ὅς ἡ θηριωδία δὲν ἀπέκλειε τὴν ἀναγνωρίαν. Ἐντρομοὶ ἔκλινον ὄλοι τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνεχώρησαν εἰς τὸ δάσος.

Τότε ἡ Ρόζα, μὴ δυναμένη νὰ εἰπῇ λέξιν ὑπὸ φρίκης διὰ τὸν φόνον τοῦ ληστοῦ, οὐ τὸ πτώμα ἐσπαιρὲν ἀκόμη ἐμπρὸς της, καὶ ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως διὰ τὴν ἀπροσδόκητον σωτηρίαν της, ἐπεσεν εἰς τὰ γόνατα ἐμπρὸς τοῦ σωτήρος της, καὶ ὑψώσασα πρὸς αὐτὸν τοὺς ὡραίους της ὀφθαλμούς, τὸν θεώρει μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σχεδὸν μετὰ λατρείας, ὡς τινα προστάτην ἄγγελον καταβάττα ἐξ οὐρανοῦ, καὶ τῷ ἐξέφραζεν ἀρῶνως ἀλλ' εὐγλωττῶς τὴν εὐγνωμοσύνην της.

— Ὁ δὲ νέος κύψας, ἐκοψε μετὰ τὴν μάχαιράν του τὰ δεσμὰ τῶν χειρῶν της, καὶ τὴν ἀνήγειρε. Βλέπων δὲ ὅτι δὲν δύναται ἀκόμη νὰ στηριχθῇ εἰς τοὺς πόδας της, τὴν ἐκράτησεν εἰς τὴν ἀγκάλην του, καὶ τὴν ἠρώτησε ποῦ διευθύνετο ὅταν τὴν ἀπῆντησαν οἱ ἀχρεῖοι ἐκεῖνοι, καὶ ἂν θέλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της;

— Ναι, θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον· τῆς φρίκης, ἀνεκράξεν ἡ Ρόζα, ἄμα ἐδυνήθη νὰ διακθρώσῃ λέξεις. Δὲν ἠμπορῶ νὰ βλέπω τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο θέαμα! καὶ ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς της μετὰ τὴν μικρὰν χεῖρά της. — Εἰς Παυλίσι διευθυνόμεν.

εἶπε διατάζουσα, ὁμολογῶ ὅτι φοβοῦμαι. Ἡμπορῶ νὰ τοὺς ἀπαντήσω παρέχει.

— Μὴ φοβεῖται, εἶπεν ὁ νέος, προπαθῶν νὰ κραύνη τὴν εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην σκηνὴν τραχυνθείσαν φωνὴν τοῦ Σκερθεῖς ὅμως μίαν στιγμὴν. — ἔστω, ἐπρόσθεσε, σὲ συνδέω ὡς ἐν μέρος. Εἶναι ἀτραπέστερον.

Καὶ ἐξηκολούθησε μετ' αὐτῆς, ἀναγκαζόμενος πολὺ λάκεις νὰ τὴν στηρίζῃ, διότι μόλις τὴν ἔφερον οἱ τρέμοντες πόδες τῆς.

Οὕτω διήλθον τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας βαθείας κοιλάδας, αἵτινες ἐδύναντο νὰ φαίνωνται ὑποπτοι. Ὅταν δὲ ἐφθασαν εἰς ὑψηλὴν θέσιν, ἀπ' ἧς ἤρχιζαν ἡ ἀδενδρος πεδιάς καὶ οἱ καλλιεργημένοι ἀγροί, δεῖξας αὐτῆ πρὸς τοὺς πρόποδας,

— Ἰδού, τῆ εἶπε, τὸ Παυλίσι. Ἄλλα χρεὶν με καλοῦσιν ἀλλοῦ. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σὲ συνοδεύω ὡς ἐκεῖ· ἀλλ' ἡμπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς ἀρόβως.

— Μὲ ποίας λέξεις ἡμπορῶ ἀξίως νὰ σ' εὐχαριστήσω; ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα, λαβούσα τὴν χεῖρά του Σοὶ χρεωστώ τὴν σωτηρίαν μου, περισσότερον παρὰ τὴν ζωὴν μου. Σὲ παρέσυρα καὶ ἐκτός τοῦ δρόμου σου, καὶ ἴσως κατοικεῖς μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ κατοικῶ, ἀπεκρίθη ὁ νέος· ἀλλ' ἐνίοτε διέρχομαι τοῦτον τὸν δρόμον. Ἴσως ἀπαντηθῶμεν καὶ πάλιν.

Καὶ λαβὼν εἰς τὰς παρειὰς τῆς ἡ φίλημα ὡς γλυκὺν μισθὸν τῆς ὑπηρεσίας του, ὃν ἡ ἐυθριψία νέα δὲν τῷ ἠνῆθη, ἐπέστρεψε τὴν ὁδὸν δι' ἧς τὴν εἶχε συνοδεύσει. Ἐκείνη δὲ ἐξηκολούθησε τὴν ἐδικὴν τῆς πρὸς τὴν κοιλάδα.

Εἰς τὸ χωρίον Παυλίσι τὸ θυμὸν τῆς Ῥόζας ἐτάραξε τὰ πνεύματα, καὶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἦλθον καὶ ἀλλαχόθεν εἰδήσεις ὅτι ὁ περιβόητος ληστὴς Καπρέρας ἐπερῆν εἰς ἐκείνην τὰ μέρη· ἀλλὰ τὸ γυμνάσιον ὅτι καὶ ἡ περίεξ δημόσιος δύναμις ἐκινήθη ἤδη εἰς διώξιν του. Καὶ τότε μόνον ἡ Ῥόζα, ἧτις ἐδοκίμαζε ἠθροῦντο μυστικῆν τινα δυσταρέσκειαν ὅτι ὁ σωτὴρ τῆς δὲν εἰδείξε περισσοτέραν προθυμίαν νὰ τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ χωρίου, ὁμολογῶν γενικὰ ὀπορηθεῖσαν τὴν φιλαυτίαν τῆς, διότι δὲν ἀμφίβαλλεν ὅτι τὴν ἀφῆκεν ὅπως σπεύσας εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρχὰς περὶ τῶν ληστῶν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ Ῥόζα ἐπανῆλθεν εἰς Σαντάλβον. Οἱ λησταὶ τότε εἶχον διωχθῆ ἔντελως, τὰ στρατεύματα εἶχον καθαρῶς τὸν τόπον, καὶ ἡ ὁδὸς ἦτο ἀσφαλέςτατη. Οἱ γεωργοὶ διεσπαρμένοι εἰς τοὺς ἀγρούς· ἐκαλλιέργουν αὐτοὺς ἠτύχως, καὶ ἡ μικρὰ κοιλάς, ὅπου εἶχε συμβῆ τὸ ἀσευκταῖον δράμα, οὐδὲν ἔτιωζεν ἴχνος αὐτοῦ, ἀπ' οὗ ἀπεκομίσθη τοῦ φονευθέντος ληστῆ τοῦ πτώμα, ἀλλ' ἦσαν ἤδη εἰρηνικὴ καὶ ἔρημος, καὶ μόνον ἐτάραττε τὴν σιγὴν τῆς τὸ ἄσμα τῆς ἀπόδοτος καὶ ὁ φλοῖσθος τοῦ ῥύακος. Διερχομένη δὲ δι' αὐτῆς ἡ Ῥόζα, ἐβράδυνα τὴν πορείαν τῆς, καὶ τέλος ἐστάθη βεβυθισμένη εἰς λογισμοὺς, ὡς ἂν ἐνέειδεν εἰς τὴν συγκίνησιν ἣν ἦτον ἐπόμενον νὰ τῆ ἐμπιπῆ ἡ θέσις ἐκείνη· ἀλλὰ συγχρόνως καὶ περιπέρουσα τὰ βλέμματα περίεξ τῆς, ὡς ἂν περιέμενεν ἡ ἐξῆται τινα, ἴσως ἐκείνον ὅστις τῆ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι

μακρὰν μὲν κατοικεῖ, διέρχεται ὅμως τὴν ὁδὸν ταύτην ἐνίοτε.

Ὅταν δ' ἐφθασεν εἰς Σαντάλβον, ἡ γενικὴ χαρὰ ὅτι ἐστάθη ἀπὸ τὸν μέγαν κίνδυνον ἦτον ἀπεριγραπτός. Ἡ ἀγαθὴ δὲ δακτύλιος ἠτιμῶτο ἐαυτὴν διὰ τὴν ἐξέθεσεν εἰς αὐτόν, ἡ δὲ Νίνα, ῥίψασα τοὺς βραχιόνας περὶ τὸν τραχήλῳ τῆς τὴν κατέστρωγε διὰ τῶν φιλημάτων τῆς. Μετὰ τὴν χαρὰν ὅμως καὶ τὰ φιλήματα ἦλθεν ἡ περιέργεια καὶ αἱ ἐρωτήσεις· καὶ μ' ὅσπιν προθυμίαν ἡ Νίνα ἠρώτα, μ' ἄλλην τόσπιν καὶ ἐτι μεγαλητέραν διηγεῖτο ἡ Ῥόζα, ἐκτός μόνον ὅτι ἐκείνη ἠρώτα περὶ τῶν ληστῶν πάντοτε, καὶ αὐτὴ ἀπεκρίνετο πάντοτε περὶ τοῦ διώξαντος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν περιγραφήν αὐτοῦ, τοῦ κάλλους του, τῶν εὐγενῶν τρόπων του, τῆς χάριτός του, τῆς γλυκύτητος τῶν ἀνδρείων του, ἧτον ἀνεξάντλητος, ὥστε ἡ Νίνα τὴν εἰρωνεύετο δι' αὐτὸ πολλὰκις, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν διορθώσῃ. Πολλὰκις μάλιστα, ὅταν ἡ Νίνα ἡ ὄρεξιν ἡ καιρὸν δὲν εἶχε ν' ἀκούῃ τὸν αὐτὸν πανηγυρικὸν πάντοτε ἐπαναλαμβάνομενον, ἡ Ῥόζα ἐγίνετο σκεπτικὴ, καὶ ὁ νοὺς τῆς ἐφάνετο εἰς ὀνειροπολήσεις παραδεδομένος, καὶ ὁσάκις συνέπιπτε νὰ ἐξέρχεται τῆς καλυθῆς μόνῃ, ἐλάμβανε, χωρὶς σχεδὸν ἡ ἴδια νὰ τὸ αἰσθάνηται, τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ὄρος.

Ἐκτὴν τὴν ὁδὸν ἔλαβε περὶ τὴν δειλὴν τῆς ἔκτης ἢ ἐβδόμης ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπ' ἀνόδον τῆς εἰς τὸ χωρίον, χωρὶς τῆς Νίννας, ἣν ἡ διδασκαλίς εἶχε πέμψει εἰς ὑπερσίαν. Σύνουσι δὲ βαδίζουσα, ἐφθασε κατ' ὀλίγον μέχρι τῆς γνωστῆς τῆς κοιλάδος, ἧς ἡ θεὰ ἐφάνετο διεγείρουσα εἰς αὐτὴν οὐχί φρίκη· ἰδέετα, ἀλλ' ἄλλὰ αἰσθήματα πολὺ γλυκύτερα. Τὸ βλέμμα τῆς ἐλπίζον καὶ ἀνιήτοιον ἐβυθίζετο ὑπὸ τὰ δένδρα, ἠρεῦνα τὰς κινουμένας σκιὰς, καὶ τεταμένον τὸ οὖς τῆς ἠώτα τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, καὶ τῶν πιπτόντων φύλων τὸν κρότον.

Ἀλλὰ, συνελθοῦσα μετὰ μακρὰν προδοκίαν,

— Ὡ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἄφρων ἐγὼ τί προσμένω; Παρῆλθε, καθὼς τὸ χρυσοῦν σύννεφον, ὅπου παρέρχεται καὶ δὲν ἐπιστρέφει, κατὰ τὸ ἔνθα ὅπου βλέπομεν ἄπαξ, καὶ ὄχι πλέον! Ἐκεῖνος διαπρέπει εἰς τὴν ἀνω σφαιραν, ὅπου ὄλαι αἱ λαμπρόητες καὶ ὄλαι αἱ ὀξείαι· ἐγὼ κόρη ἀγροῖκος καὶ πενηγρὰ! Πῶς νὰ ἐλπίσω ὅτι τὰ βήματά μας θ' ἀπαντήσῃ ποτέ; Ὡ! τὸ ἔνθα τῶν παδικῶν ἡμερῶν μας! Εἰς τὸν λαμπρὸν αἰθῶν κόσμον ἐφανταζόμεν παλάτια καὶ ἀδάμαντας. Δὲν ἡ ἔξουσα τότε ποίαν ἄλλην εὐτυχίαν περιέχει ἐκεῖνος ὁ κόσμος, εἰς ὃν ἠλπίζεις, ὦ μήτερ, νὰ μὰς εἰσάξῃς, ἀλλ' εἰς ὃν μὰς εἶναι διὰ παντός κεκλεισμένη ἡ εἰσοδος. Ἀλλὰ, μήτερ, ἐπρόσθεσεν, ὑψοῦσα τὴν ψυχὴν τῆς μετὰ τῶν ἐξαπτομένου αἰσθημάτων τῆς, — εἰς τὸν κόσμον ὃν σὺ κατοικεῖς, εἰς τὸν ὠραῖον ἐκείνον κόσμον, ὑπεράνω τοῦ γλαυκοῦ, οὐρανοῦ θάλλει εὐτυχία βεβαίως· ἐκεῖ δὲν διακρίνεται ἡ πλούσιος ἡ πένης. Ὅσαι καρδίαι πάλλουσι συμφώνως, εἶναι ἴσαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· ὅσοι ἀγαπῶνται συναντῶνται καὶ ἀναγνωρίζονται. Ἐκεῖ ὅταν ἔλθω καὶ μὲ δευθῆς εἰς τὰς ἀγκάλας σου, θὰ τὸν ἰδῶ μειδιῶντα πλησίον σου· ἴσως μεταξὺ τῶν ἀγγέλων!

Τοιαῦτα ὀνειροπόλει ἡ ἐξημένη καὶ ποιητικὴ τῆς καρδία, καὶ ὠραία ἦτον ἐν ᾧ ἐστήριζεν εἰς τὸν αὐρανό· ὅστις ἐφόνευσεν τὸν ἕνα ἐμπρὸς μου, καὶ ἐδωκεν τοῦ· λοιποῦ, ἀναμριβόλως θὰ μ' ἐφόνευσεν. Καὶ τί ἤθελον ἀπ' ἐμέ; ἐπρόσθεσε μὲ πολλὴν ἀθωότητα. Ἐγὼ εἶμαι πτωχὸν κοράσιον.

Αἶφνης ἤκουσε κρότον πλησίον τῆς, καὶ ὡς ἀνεμῶν ἔφυγε ἰάσασα, ἀνεκίρτησε καὶ μετεστράφη, καὶ εἶδεν ἄνθρωπον ὅστις ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆ σταθείς, ἐφάνετο ὅτι τὴν ἐθεώρει μετ' εὐπρεχείας. Ἐκ πρώτου βλέμματος ὅμως ἐγνώρισεν ὅτι δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὃν ἠλπίζε, καὶ ἠθέλησεν ἀμέτῳ ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος πλησιάσας,

— Καλὴ κόρη, τῆ εἶπε με φωνὴν ἡμερον, ἤσ-ύρεις νὰ μ' εἴπῃς ἀπὸ ποῦ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον Σαντάλβον;

Γόε ἀναδλίεφα καὶ ἀτενίσασα αὐτόν, εἶδεν ὅτι ἦτον ἄνθρωπος ὠρίμου ἡλικίας, εὐγενῶν τῶπων, καὶ μορφῆς ἧτις ἐνέπνεεν εὐκόλως ἐμπιστοσύνην. Ἀναθαρήσασα δὲ,

— Μάλιστα, Κύριε, εἶπεν, ἐκεῖ ὑπάγω, ἡμπορῶ νὰ σὰς ὀδηγήσω.

Καὶ ἐκίνησε μετὰ τοῦ ξένου πρὸς τὸ χωρίον.

Ἐννοκώθη σχεδὸν εἶπεν αὐτός, καὶ ἀπεφάσιτα νὰ μείνω εἰς Σαντάλβον, διότι ἠέξουρον ὅτι εἶναι ἐδῶ πλησίον. Ἀλλ' ἐφοβήθη ὅτι ἀπεπλανήθη, ὅταν σὲ ἀπῆνθησα.

Ἡ Ῥόζα. Ἦσο ὅμως τὸσον βεβυθισμένη εἰς σλλογισμοὺς, ὡστε ὀλίγας στιγμὰς ἱστάμην καὶ σ' ἐβλεπον χωρὶς νὰ θέλω νὰ σὲ παραξῶ.

Ἐσυλλογιζόμεν, εἶπεν ἡ Ῥόζα, ἐρυθριῶσα ἐκ νέου, — διότι πρὸ μίαις ἐβδομάδος εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν θέσιν διέτρεξα τὸν μέγιστον κίνδυνον. Λησταὶ μὲ συν-

ἐλαβον, καὶ χωρὶς τῆς προστασίας ἐνὸς γενναίου ἀνθρώπου. ὅστις ἐφόνευσεν τὸν ἕνα ἐμπρὸς μου, καὶ ἐδωκεν τοῦ· λοιποῦ, ἀναμριβόλως θὰ μ' ἐφόνευσεν. Καὶ τί ἤθελον ἀπ' ἐμέ; ἐπρόσθεσε μὲ πολλὴν ἀθωότητα. Ἐγὼ εἶμαι πτωχὸν κοράσιον.

Εἰς τὸν ξέον ἠρσεν ἡ ἀφέλεια τῆς νεότητος, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς,

— Ἴσως, τῆ εἶπε μειδιῶν, ἀλλὰ καὶ θαυμάζων τῆς χειρὸς ἐκείνης τὴν λευκότητα καὶ τὴν τρυφερότητα εἰς κόρην ἀγροῖκον, — ἴσως ἤθελον νὰ σοὶ κλέψουν τὸ ὠραῖον αὐτὸ δακτυλίδιον.

— Ὡ! ὅσον ἐἴ αὐτὸ, τὴν ζωὴν μου θὰ μ' ἐπαινον πρῶτον, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα μὲ ζωηρότητα.

Εἶναι ὠραῖον τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ ξένος· ὄχι ὅμως πολυτιμώτερον τῆς ζωῆς σου.

Εἶναι τὸ ἐνθύμημα τῆς μητρὸς μου, εἶπεν ἐκείνη.

Καὶ τὰ γραμματα ταῦτα, ἡ φώτισεν ὁ ξένος, πλησιάζων εἰς τοὺς δακτυλίδιον καὶ τὴν χεῖρα ἧς τὸ ἐφόρει, — εἶναι τὰ ἀρχικά τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς σου;

— Ὁχι, εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πα-

τρὸς μου. Ἡ μήτηρ μου ὀνομάζετο Ἀδελίνα.

— Ἀδελίνα! Ἀδελίνα! ἀνέκραξεν ὁ ξένος. Εἶναι ὠραῖον ὄνομα Ἀδελίνα. Ἐγὼ καὶ ἐγὼ μίαν Ἀδελίνα.

Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ σου τώρα;

— Ἡ μήτηρ μου εἶναι ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Ῥόζα δεικνύουσα τὸ οὐρανόν. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε.

— Απέθανεν! Ἄλλα περιπέτετε; τότε γοργῶς, νέα κόρη! Συγχώρησόν με ἀν δὲν ἠμπορῶ νὰ σ' ἀκολουθήσω. Ἐπερίπατησα πολὺ σήμερον. Δός μοι τὴν ἀδειαν ν' ἀναπαυθῶ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ῥύακος.

Καὶ ἐκάθητεν ὁ δὲ κάματος τοσοῦτο τὸν εἶχε καταβάλει, ὡστε ἦτον ὅλος ὠχρὸς, καὶ ἡ Ῥόζα λαβοῦσα ὕδωρ εἰς τὴν παλάμην της, τῷ ἔβρεξε τὸ μέτωπον, διὰ νὰ μὴ λειποθυμήσῃ.

— Σ' εὐχαριστῶ, φίλτατη κόρη, εἶπεν ὁ ξένος. Δὲν ἦτον τίποτε ἦτον ζῆλον. Παρήλθε ἀς ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον. Ἀπέθανε λοιπὸν ἡ μήτηρ σου; Καὶ ὁ πατήρ σου;

— Ὁ πατήρ μου... εἶπεν ἡ Ῥόζα δισταζούσα ἀπέθανε, καὶ ἐκεῖνος.

— Πτωχὸν κοράσιον, εἶπεν ὁ ξένος μετὰ πολλῆς συμπαιθείας. Λοιπὸν ὄρανήν, παντόρρανος. Καὶ συγγενεῖς ἄλλους δὲν ἔχει;

— Ἔχον μίαν μάμμην, ἀπεκρίθη αὐτὴ, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις ταύτας ἐπληροῦντο δακρύων, ἀλλ' ἀπέθανε καὶ αὐτὴ. Ἔχω μόνον τὴν ἀδελφὴν μου, διδύμον μὲ ἐμέ.

— Καὶ ποῦ ζήτε λοιπὸν; ποῖος σᾶ; περιθάλλει;

— Ἡ διδασκάλισσα τοῦ χωρίου.

Τὴν στιγμὴν ταύτην διήρχοντο ἐμπρὸς φραγμοῦ ἰστέων, ὅστις ἔκειτο ἀμέσως πρὸ τοῦ χωρίου.

— Δὲν εἶναι τοῦτο τὸ νεκροταφεῖον, νομίζω; ἤρῳ τῆσεν ὁ ξένος.

— Τοῦτο εἶναι, μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα.

— Καὶ ἡ μήτηρ σου ἐδῶ εἶναι ταυμασμένη; ἐπανέλαθεν αὐτὸς.

— Ἐδῶ! ἐπιθύρισε μελαγχολικῶς κλίνουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν ἡ νεανίς.

— Μὲ συγχωρεῖς, οὐλτάτη, διὰ τὴν ἐρώτησιν, εἶπε πάλιν ὁ ξένος. Ἄλλ' ὅταν διέρχεσαι ἐνταῦθεν, δὲν ἐμβθαίνεις ἐνίοτε νὰ προσευχηθῆς εἰς τῆς μητρός σου τὸν τάφον;

— Ὅταν ἐπιτρέφω εἰς τὸ χωρίον μόνη, εἰτέρωμαι πάντοτε, ἀπεκρίθη ἡ Ῥόζα μὲ ταπεινὴν τὴν φωνὴν.

— Ὅτι δὲν εἶσαι μόνη δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίση, ὑπέλαθεν ὁ ξένος. Ἔχω καὶ ἐγὼ ἀγαπητοὺς κατοίκους τῶν τάφων. Εἰσελθε, καὶ ἐπίτριψε καὶ εἰς ἐμὲ νὰ εἰσελθῶ.

Τότε εἰσῆλθεν ἡ Ῥόζα, καὶ ἐγονάτισεν ἐμπρὸς τοῦ τάφου τῆς μητρός της· πλησίον της δὲ ἐγονάτισε καὶ ὁ ὄδοιπόρος. Ἡ δ' ἀρελὴς προσευχὴ της ἴσως ἠέωξε καὶ αὐτοῦ κἀνὲν ἡμίλειστον τραῦμα, διότι ἀνεβίβατε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς του.

Ὅταν δ' ἐξῆλθον, παρεκάλεσε τὴν νεάν ὁ ξένος νὰ τὸν διευθύνῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· πληροφορηθεὶς ὅμως ὅτι δὲν ὑπῆρχε ξενοδοχεῖον, τὴν ἠρώτησεν ἀν ἐδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἡ διδασκάλισσα ἤθελε τὸν φιλοξενήσῃ δι' ἐκεῖνην τὴν νύκτα. Ἡ Ῥόζα τῷ εἶπεν ὅτι ἦτον περὶ αὐτοῦ πεπεισμένη, καὶ τὸν ὠδήγησεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου ἡ Νίνα ἐνόμισε κατ' ἀρχάς ὅτι ἦτον αὐτὸς ὁ πολυκρότος σωτὴρ, καὶ τὸν εὗρεν ὀλίγον λευκότριχον. Ἄλλ' ἅμα ἡ Ῥόζα ἐξήγησε τὴν περιστασιν, ἐσπευσαν καὶ αὐτὴ καὶ ἡ διδασκάλισσα νὰ περιθάλλωσι τὸν ξένον τὸ κατὰ δύναμιν. Ἡ παχύτερα ὄρνις δι' αὐτὸν ἐσφάγη, τὸ παχύτερον στρώμα δι' αὐτὸν ἐστρώθη. Ἄλλ' ὅτι τὸν εὐχαρίστησε ὑπὲρ ὅλα ταῦτα, ἦτον ἡ συναναστροφή καὶ ἡ συνδιαλέξεις τῶν δύο κορασιῶν, ἐλέγχουσα τὴν καρδίαν καθάρουσα, τὴσιν ὅμως συγχρόνως γνώσεων ποικιλίαν, ὡστε ἐμεινεν ἐκπεπληγμένος νὰ εὖρη αὐτὴν εἰς κόρας τῆς τάξεώς των.

Τὴν ἐπαύριον ἀναχωρῶν ὁ ὄδοιπόρος, ἔδωκε τινα μικρὰ δῶρα εἰς τὴν διδασκάλισσαν, καὶ τῇ εἶπεν ὅτι ἐπιθυμῶ ν' ἀποδώτῃ ἀξίως τὴν φιλοξενίαν ἣν ἔλαβε. Τὴν παρεκάλεσεν ἐπομένως μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅτε ἦτον τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς του, ἦτις ὠνομάζετο Νίνα καὶ ἐκεῖνη, καὶ εἶχε μικρὰν ἀγορατικὴν ἐστῆν εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ συγκατανεύσῃ νὰ στείλῃ τὰς δύο κόρας, ἢ, ἂν θέλῃ, νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἴδια, νὰ μείνωσι τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ἡ πρότασις ἦτον εὐγενῆς, καὶ ὁ προτείνων ἐφάνετο τῆσιν πίστως ἀξίος, καὶ τὰ βλέμματα τῶν κορασιῶν διευθύνοντο πρὸς τὴν τροφὴν των τὸσον παρακλητικὰ, ὡστε δὲν ἔκρινεν αὐτὴ ἀναγκαῖον ν' ἀρνηθῆ. Ἐπρόσθετε δὲ τότε ὁ ξένος, ὅτι κατοικεῖ παρά τὴν Βίλλαν Φραπόλι, πρὸς τὴν καθ' ἡμέραν διευθύνεται ἅμα διερχομένη οὐ μακρὰν τῆς κοιλάδος ὅπου εἶχεν ἀπαντήσῃ τὴν Ῥόζαν, καὶ ὅτι ἐλθούσας εἰς τὴν ἐπαυλιν, ἤρκει διὰ νὰ τὸν εὖρωσι ν' ἀποταθῶσι εἰς τὸν θυρωρὸν, καὶ νὰ ζητήσωσι τὸν Κύριον Ματθαῖον. Ἐπαναλαβὼν δὲ ἐπιμόνως τὴν πρότασιν του ἀπῆλθεν.

Ἄν καὶ ὑπετίθετο ὅτι ἡ διδασκάλισσα εἶχεν ὄρεξιν νὰ λησμονήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν της, ἦσαν ὅμως τὰ κοράσια ἔτοιμα πάντοτε νὰ τῇ τὴν ἐνθυμίζωσιν. Αἱ τρεῖς ἡμέραι παρήλθον ὅλα εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν, εἰς σχεδία, εἰς προπαρασκευάς. Τὴν ἐσπέραν τῆς τρίτης, ἐκαστὴ ἠτοίμασε μεγίστην ἀνοδοπέστη, καὶ τὴν πρωτὴν τῆς τετάρτης αἱ δύο νεαί, ἐπειδὴ ἡ διδασκάλισσα δὲν ἐδύνατο νὰ τὰς συνοδεύσῃ, ἐνδυσθεῖσαι τὰ εἰσπρατῆμα, καὶ ὠραιότεραι τῶν ἀνῶν ἠ ἐκράτου, ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν γνωστὴν κοιλάδα. Ἡ Ῥόζα, καθ' ὅσον ἐκπλησίαζον εἰς αὐτὴν, ἤσθαιετο τὴν καρδίαν της σφοδρῶς πάλλουσαν, τὰ βλέμματά της περιεφέροντο ἀνησυχῶς, αἱ παρειαὶ της ἐρολογίσθησαν, καὶ ἐσφιγγετὸν βραχίονα τῆς ἀδελφῆς της, ἦτις τὴν ἐβλεπε μειδιώσας. Ἀλλὰ διήλθον διὰ τῆς κοιλάδος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὰς ἀπαντήσῃ, καὶ αἱ παρειαὶ τῆς ἐθάψαν ὠχραὶ πάλιν, καὶ ἡ χεὶρ της ἐπίσει ὡς ἐκνευρωμένη, καὶ μελαγχολία ἐπεκάθησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς της. Τότε δὲ, λαβοῦσα αὐτὴν ἡ Νίνα εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Ὑπάγομεν, Ῥόζα, τῇ εἶπεν, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐπαύλεις τῶν εὐγενῶν. Τί λέγεις; δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀπαντήσωμεν ἐκεῖ τινὰ τῆς γνωριμίας μας;

— Ἡ ἰδέα αὐτὴ, ὅσον καὶ ἂν ἡ Νίνα τὴν ἐξέπραζε παίζουσα, φαίνεται ὅμως ὅτι κατῆλθεν ὡς ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ῥόζας, διότι ἐκτοτε ἐραιδύνηθη πάλιν τὸ μέτωπόν της; καὶ μὲ ταχύτερα βήματα ἐξηκολούθησε μέχρι τοῦ μέρους ὁ διέσχισεν ἡ δημοσία ὁδὸς, καὶ ὅπου ἐμεινον περιμένονσαι.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν διήλθον ἐκεῖθεν ἡ ἅμαξα, καὶ αἱ κόραι ἀνέβησαν, δοῦσαι εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὸ ὄνομα τῆς Βίλλας Φραπόλι. Μετὰ τεσσάρων δὲ ὥρῶν

ὁδοπορίαν, ἡ ἅμαξα ἐστάθη ἐμπρὸς μεγάλης πόλης κινκλιώτης, μεθ' ἣν εἶπετο ὠραία δενδροστοιχία καὶ χειροποίητον ἄστος. Πλησίον δὲ τῆς πόλης ὑπῆρχε μικρὸς οἰκίσκος, ἔχων τὰ τεῖχη ἐπιστρωμένα μὲ ῥόδα, προφανῶς ὁ οἶκος τοῦ θυρωροῦ. Αἱ κόραι καταβαίνουσαι τῆς ἅμαξης, ἐκρυσαν τὴν πόλην, καὶ γέρων προελθὼν τοῦ οἰκίσκου τὰς ἠρώτησε διὰ τῶν κινκλιῶν τινα ζητούσι.

— Τὸν κύριον Ματθαῖον, εἶπεν ἡ Ῥόζα.

— Ἄ! τὸν κύριον Ματθαῖον! ἀπεκρίθη μειδίων ὁ πρεσβύτερος. Εἰσελθετε.

Καὶ ἀνοίξας τὴν πόλην, εἰσῆγαγε τὰς νεάς, καὶ τὰς ἀφῆκεν ἐκεῖ νὰ περιμεῖνωσι ὡς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριον Ματθαῖον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

(Ἴδε Ἄριθ. 23.)

Α. Κλασσικὰ χειρόγραφα. Ἄλλ' ἀν πρέπει ν' ἀπορρίψωμεν ὡς πλαστὴν καὶ ὑποβολιμαίαν τὴν ἐφεύρεσιν τῆς Δαγεβροτυπίας κατὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα, ἀς μᾶς παρηγορήσῃ ἡ ἀφθονία τῶν χειρογράφων κλασσικῶν συγγραμμάτων καὶ ποιητῶν, τῶν περιωθέντων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ αὐτοῦ ἐκδότου τῆς Συμαῖδος. Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς εἶπον, δὲν τὰ εἶδα ὁ ἴδιος, ἠμπορῶ περὶ ἐκείνων μόνον ἐξ αὐτῶν νὰ εἰπῶ τινα, περὶ ὧν γίνεται μνηστὴ εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ὁ Αἰὼν διὰ τοῦ Ἄριθ. 929 (1 Ἰαν. 1849) ἀναγγέλλει ἐκτὸς τοῦ Πανσελήου, τῆς Συμαῖδος καὶ τῆς Βυζαντιδος, ἐν χειρόγραφον τοῦ Ἡσιόδου, ἐν τῆς Ἰλιάδος, ἄλλο τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ἄλλο τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου.

β) Ὁ Ἡσιόδος, ὡς περιγράφεται, εἶναι γεγραμμένος εἰς δέκα τεμάχια μεμβράνης, ἐχούσης 0, 18 1/2 μ. μήκος πρὸς 0, 05 πλάτος· οἱ χαρακτῆρες εἶναι μικροσκοπικοί. Τὰ γράμματα ἀρχαῖα, κεραλακιδῶδη, καὶ ἡ γραφὴ βουστροφθδόν. Μετὰ πᾶν δὲ δίστιχον ἔπονται σημεῖα ἄγνωστα. Φέρει δὲ ἐπιγραφήν *Holodor τὸν Ἀσκραῖον Πελοπονησίον Ἀπολλωνίου*. Τινὲς τῶν στίχων, ἀτελεῖς εἰς τὰς ἐκδόσεις, εἰσὶν ἐνταῦθα συμπληρωμένοι, καὶ τινὰ τοῦ Ἀσκραίου ποιήματα ἀπολεσθέντα, περιέχονται εἰς τὸ χειρόγραφον τοῦτο, γεγραμμένα ἀγνωστοῖς γράμμασιν. Εἶναι δὲ τὰ ποιήματα ταῦτα τὰ *σιγαλλόμενα* ἐπιγραφόμενα ἐπὶ (Ἀμάλθ. ἀριθ. 508), περιέχοντα τὸν *ἑωσφόρον*, τὸν *ἔρωτα*, τὰς *ὄρας*, τὰς *αἰῶνας*.

Χειρόγραφον περιέχον στίχους τοῦ Ἡσιόδου συμπληρωμένους, περιέχον ἀνέκδοτα τοῦ Ἡσιόδου ποιήματα, χειρόγραφον τῆς ἐποχῆς τοῦ Πτολεμαίου! ἂν εἶναι γνήσιον τὸ χειρόγραφον τοῦτο, χαρὰ εἰς τὴν φιλολογίαν! Αἱ Μουσὶ καὶ κόραδες ἐχόρευαν ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος καθ' ἡμέραν εὐρέθη. Ἀλλὰ, κατὰ δυστυ-

χίαν, οἱ εἶναι γεγραμμένοι ἐπὶ μεμβράνης, τοῦτο πως δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἀρχαιότητός του.

Μεμβράναι ὑπάρχουσιν ὡς τὰ πάλαι καὶ σήμερον ἡ δὲ διακρίσις μεταξὺ ἀρχαίων καὶ νέων εἶναι δύσκολος, καὶ δὲν χαρακτηρίζεται αὐτὴν οὔτε μέγεθος οὔτε πάχος, ἀλλὰ τί περί τὴν ἀφήν καὶ τὴν ὄψιν εὐδιάγνωστον μόνον εἰς τοὺς ἐξηρακμένους ὀφθαλμούς. Ἄλλως τε οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ νὰ κόψῃ τις τὰ περιθώρια ἀρχαίου τινος βιβλίου ἀκολουθίας, περὶ εἰπεῖν, καὶ ἀμέσως ἔχει ἀρχαίας μεμβράνας, ὅταν μάλιστα δὲν ἀπαιτῆται νὰ ἔχῃσι πλάτος ὑπὲρ τὰ 0, 05. Τὰ γράμματα τῆς ἐποχῆς τῶν Πτολεμαίων ἠμποροῦν τῶ ὄντι νὰ εἶναι κεραλακιδῶδη. Εἰς τινὰς παπύρους αἰγυπτιακοῦς, οὐκ ὅμως εἰς ὅλους, ἀπαντᾶται ἡ γραφὴ διὰ κεραλακιδῶδη. Ἄλλ' ὅτι εἶναι μικροσκοπικά, τοῦτο οὐδὲν ἀποδεικνύει ὑπὲρ τῆς ἀρχαιότητός των, διότι καὶ τὴν σήμερον εἶναι εὐκολώτερον νὰ γραφῶσι κεραλακιδῶδη μικροσκοπικά γράμματα, καὶ ὅστις ἀμισθὰ εἰς ἰδίῃ τὰς λέξεις (μητὸς ἐλασηβολιῶνος Ἀθήνησι) ὑπὸ τῶ χρυσοῦσθον τὸ προσηρητημένον εἰς τὴν Συμαῖδα, διὰ νὰ πεισθῇ πόσον ἐπιτηδεῖως γράφει κεραλακιδῶδη μικροσκοπικά γράμματα καὶ αὐτὸς ὁ ἐκδότης τῆς Συμαῖδος. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἡ μικρότης των φαίνεται μαρτυροῦσα κατὰ τῆς ἀρχαιότητός των. Ὁ

Τούρκου ἐπιτηδεύονται τὰς τοιαύτας μικρογραφίας, καὶ εἶδα τὸ Κοράνιον περιεχόμενον εἰς καρδύδιον. Ἄλλ' εἰς ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ χειρόγραφα μικροσκοπικοὶ χαρακτῆρες εἶναι ἀνήκουστοι, καὶ ὁ Ἀπολλωνίου, πέμπτων τὸν Ἡσιόδον εἰς τὸν Πτολεμαῖον, δὲν ἤθελε δανεῖσθῃ τὴν τέχνην τοῦ Μυρμηκίδου. Πρὸ πάντων ὅμως ἀνήκουστος εἶναι ἡ βουστροφθδόν γραφὴ. Πῶς! ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἔγραψον τῶ ὄντι βουστροφθδόν! Αἱ νεώταται ἐπιγραφᾶι ἐπὶ λίθου, ἐφ' ὧν τῶ ζεταί ἔχονος τοιαύτης γραφῆς, μόλις καταβαίνουσι μέχρι τῆς 45—50 ὀλυμπιάδος, καὶ τὰ ἀρχαιότερα σχήματα βεβαίως εἰς τὴν ἐπὶ λίθου γραφὴν ἐπέμεινον περισσότερον χρόνον. Ἐπὶ μίαις λοιπὸν καὶ τῆς ἐυτῆς μεμβράνης εὐρίσκονται ἠνωμένοι αἱ δύο αὐτὰ παραδόχοι ἀνωμαλίας, ἡ ἀρχαιολογικὴ καὶ ἡ μικρογραφικὴ, καὶ τὴν μεμβράναν ταύτην εὗρεν ὁ καὶ τόσα ἄλλα εὐρῶν παραδόχοι! Κατὰ πόσον τὰ βουστροφθδόν ταῦτα γεγραμμένα γράμματα εἶναι ἀρχαῖα, δὲν ἤξεύρω, διότι δὲν τὰ εἶδα· δὲν δύναμαι ἐπομένως νὰ ἐξάξω νέα συμπεράσματα ἐκ τοῦ σχήματος οὔτε ἐκ τῆς ὀρθογραφίας των.

Ἄλλ' ἀν ὑπάρχωσιν εἰς τὸ χειρόγραφον τοῦτο συμπληρωμένοι τοῦ Ἡσιόδου στίχοι, ἄλλην τῆς γνήσιότητος αὐτοῦ ἀπόδειξιν δὲν χρειάζομαι. Στίχοι Ἡσιόδου δὲν τεκταινοῦνται ὡς τεκταινοῦνται κεραλακιδῶδη σκουλάκων καὶ φουζούλων, καὶ ἤθελον κηρύξει στεράνου ἀξίον τὸν ἱκανὸν νὰ ποιῆσῃ ἕνα μόνον ἀποπνεύοντα ὄμιον Ἡσιόδου μούσης. Ἄλλ' ἐκ τῶν πολλῶν ὅσοι ἐξέτασαν τὸ χειρόγραφον τοῦτο οὐδὲ εἰς εὐρέθη νὰ μ' εἰπῇ ὅτι ἀπῆντησεν ἐν ἡμίστιχον καὶ ἀγνωστον ἢ συμπληρωμένον. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα, ἤκουσα ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς λέγοντος, ὅτι ἀντιπαραβλῶν τὸ χειρόγραφον πρὸς τὰς ἐκδόσεις, εὗρεν αὐτὸ ἀπαρραλλάτως ὁμοιον πρὸς τὴν στερεότυπον τοῦ Τά-

συχνιτ, έχον κατ' άνεξήγητον τρόπον όλα αύτης τά σφάλματα, και έλας τάς διορθώσεις αύτης, χωρίς δε ουδεμιās τών διορθώσεων δι' ών ή νέα κριτική προτήγγισεν εις την καθαρότητα του άρχαιου χειμένου, ο παϊον έπρεπε να είναι το επί Πτολεμαίου ύπάρχον.

Περί δε τών άγνωστων σημείων τών έπομένων εις έκαστον δεύτερον στίχον δέν έχω τί να είπω, διότι είναι άγνωστα. Παρατηρώ δε μόνον, πρώτον μόν, ότι όλόκληρον σύστημα έντελώς άγνωστων σημείων εις Έλληνικά χειρόγραφα είναι φαινόμενον σπανιότατον, και πολύ πιθανώτερον να πλαστογραφηθώσιν ή ν' άπαντηθώσι τοιαύτα· δεύτερον, ότι άν ύποτεθώσιν αυτά ως σημεία της άρχαιας προσωδίας: και μουσικής, ή παρουσία αύτων ένταύθα είναι άκατανόητος. Ότι έψάλλοντο τά έπη του 'Ησιόδου ως όλα τά τών ραψωδών, είναι πιθανόν. 'Αλλ' αυτά είναι γεγραμμένα δι' εξαμέτρων, και όλων τών εξαμέτρων ή προσωδία και ή μουσική απαγγελία είναι ή αύτή, ώστε ήρκει μία μόνη γραμμή σημείων επί κεφαλίδος έκάστου έπους. Ουδέ θέλει τις με πείσει ότι επί εξαμέτρων έπων το μέλος μετεβάλλετο καθ' έκαστον δεύτερον στίχον ως εις τά στροφικά, και ότι ή μουσική τών θεσις τών Όμηρικών ποιημάτων ήτον γιγαντιαίον μελόδραμα, εις δ' δέκα 'Ρωσσιών ή Μοζάρτων ζωϊ δέν ήθελον εξαρκέσει.

'Αλλ' έκτός τούτων ύπάρχουσι και τά ανέκδοτα του 'Ησιόδου ποιήματα. Ό! άν αυτά είναι γνήσια, ή μυστηριώδης αύτων γραφή δέν θέλει τ' άποκρύψει επί πολύ από τών φιλολόγων την απληττον περιέργειαν και τάς σοφάς έρευνας. Αί άκαδημαϊάί όλαι της Εύρώπης θέλουσι συμμαχήσει, και πάσαν άλλην των έργασίαν ως δευτερεύουσαν αναβάλλουσι, θέλουσι ζητήσει την λύσιν του γραφικού αίνιγματος τούτου. 'Η δέ άγχύσινα τών άναγνώτων άγνώστους άγνώστων γλωσσών γραφάς, τών έρμηνευσάντων τά ιερολογικα της Αίγύπτου και της Βαβυλώνας τά σφραγισθ' μνημεία, δέν θέλει άπαντήσει ένταύθα προσκόματα άν υπέρβλητα. Και τότε, άν άποδειχθώσιν αληθές και γνήσιον μέλι της έλικονιάδος μελίσης, δόξα εις την Ελλάδα, και τιμή εις τόν πλουτίσαντα αύτην διά του άνεκτιμήτου θησαυρου τούτου. 'Αν είναι όμως αίσχρον άπαταιώνος πλαστούργημα, την κατάπτυστον και γελοϊαν πλαστογραφίαν πρέπει να στιγματίση εις παραδειγματισμόν δ γενικός βδελυγμός.

'Αλλά πόθεν ή μυστηριώδης αύτη γραφή; πότε ή κούσθη έλληνικόν χειρόγραφον γεγραμμένον με συμβολικά γράμματα; 'Αν ύπήρχεν ή χεΐσις αύτων παρά τοις Έλλησι, τί δέν μεταχειρίζετο αυτά μάλλον ο Πausανίας εις την Έπιστολήν του, όπως μη φωραθή; Διατί τοιαύτα γράμματα να μην άπαντηθώσιν εις κανέν τών χειρογράφων ποτέ; διατί τό παραδόξον τούτο και άπαράδειγματιστον μεθ' όλων τών λοιπών άπαράδειγματίστον και παραδόξων δσα κέκτηται ο έκδότης της Συμαΐδος; Διατί τέσσαρα όλόκληρα έπη του 'Ησιόδου να γραφώσι με την άγνωστον ταύτην γραφήν; Και ίδετε την άλλην άλλόκοτον σύμπτωσιν! Τά γνωστά έπη του 'Ασκραίου είναι όλα γεγραμμένα με γνωστά γράμματα, τά δε άγνωστα αύτου έπη, αυ-

τά είναι με γράμματα άγνωστα, ένω έν μόνον αύτων, δύο στίχοι μόνον ένός εξ αύτων άν άνεγινώσκοντο, ήρκουσιν δι' να θριαμβεύσωσιν όλων τών διαταγμών και τών αντίλογιών. 'Αλλ' όχι! Μόνον αι έπιγραφαι αύτων είναι με συνήθη γράμματα γεγραμμένα, αι έπιγραφαι, αιτινες μη ούσαι έμμετροι, εύκόλως δύνανται να έφευρεθώσι σήμερον και από τόν χυδαιότερον τών άπαταιώνων, και αιτινες ουδέ καν είναι εξ εκείνων άς διετήρησεν ή ιστορία ως άνηκούσας εις τά άπολίσθεντα του 'Ησιόδου ποιήματα, όποια τό περί 'Ιδαίων Δακτύλων, ο Γυναικών Κατάλογος, ο εις Βάτραχον έπικήδειος, ίσως αι Μεγάλαι 'Ηοιαι, αι 'Υποθήκαι, τά 'Αστρονομικά, τά εις Μελάμποδα, ή Θησεϊως εις 'Αδου κατάβις, ή Χείρωνος παραίνεσις, και τά Μαντικά.

'Η γενική έντύπωσις ήν έλαβον εξ όλων τών άνωτέρω περί του χειρογράφου του 'Ησιόδου είναι, ότι έκοφέ τις (δέν ήξεύρω τις) ένδεκα περιθώρια έκκλησιαστικού τινος βιβλίου επί μεμβράνης· ότι επ' αύτων άντέγραψε τόν 'Ησιόδον από την στερεότυπον έκδοσιν διά μικροτάτων κεφαλαίων γραμμάτων, δέν ήξεύρω άν όρθως κατά την γραφήν, ή έπιτηδείως κατά τό σχήμα, διότι δέν τά είδα· ότι εξ άμαθείας διέθεσε την γραφήν 'βουτρογηδόν'· ότι εξ άμαθείας έπίσης προσέθηκε μετά πάντα δεύτερον στίχον σημεία τινά ή πλαστά ή (ως ήκουσα παρά τινων) ληφθέντα από τών σημείων της έκκλησιαστικής ήμων μουσικής· και ότι εκ κακοηθείας προσέθηκε κατά θέλησιν άλλα πλαστά σημεία, έπιθείς την γελοϊαν εκείνην έπιγραφήν *σιγαλόντα έπη με τάς ύποδιαιρέσεις της. 'Η έργασία αύτη ήμπορεί να γίνη εις δεκαπέντε ήμέρας.*

6.) 'Η 'Ιλιάς είναι γεγραμμένη εις δικιώ ταινίας μεμβράνης, έχούσας μήκος μόν 0,655, πλάτος δε 0,052 'Επί της πρώτης ταινίας είναι γεγραμμένα αι 3 ράψωδαι. Τά γράμματα είναι μικροσκοπικά, και τό άφάθητον αύτων σύγκειται εκ μόνον τών 16 πρώτων γραμμάτων. Και αντί μόν του Ζ γράφεται πανταχού τό ΣΔ, αντί δε του Ξ, τό ΚΞ, αντί του Ψ, τό ΠΣ, αντί του Θ τό ΤΗ, (τό Η άντι της δασείας), αντί του Φ τό ΠΗ, αντί του Χ τό ΚΗ, αντί του Η (ήτα) τό ΕΕ, αντί του Ω τό ΟΟ. 'Επί της κεφαλίδος είναι γεγραμμένη ή έπιγραφή 'Ιππάρχου Πεισιστράτου Όμηρον τόν Χίον ή Χίον Πόλις και άρχοντες, Πόδιος, Πύραμος, Δέφανδος, Δράμφος, Παύλιππος, Ο.λεάδιος, Νούκαρος, Νέμφος, Ξέναρχος, Παλλάδιος, Ναύσακλος, Κ.λεαρδρος, Πάταρος. Είναι δε τά όνόματα ταύτα γεγραμμένα κιογηδόν.

Ίδου ο θαυμάσιος ιδιοκτήτης τόνων θαυμασίων θησαυρών, νέον τούτο κέκτηται θαύμα! Τήν 'Ιλιάδα γεγραμμένην επί Πεισιστρατιδών, προσφερομένην εις τόν 'Ιππαρχον από την πόλιν τών Χίων! Τίς αρχαιολόγος δέν θέλει βίβηθι γονυπετής ενώπιον του γραφικού τούτου μνημείου εξ έποχής ής και τά πασιώτερα αρχιτεκτονικά μνημεία κατέστρεψε του χρόνου τό δρέπανο! Διότι τό χειρόγραφον τούτο δέν είναι αντίγραφον του δώρου τών Χίων, είναι αυτό τό πρωτότυπον μάρτυς ή αρχαϊκή όρθογραφία, ή κιογηδόν γραφή, και δσα άλλα. Είς τοιοϋτον μνημείον ή κριτική με τρέμουσαν χείρα προσάγει την δαδά της.

Και πρώτον μόν παρατηρεί τι έκπλήξεως άξιον. Αί ταινίαι της 'Ιλιάδος έχουσι παρά δύο ύρεκατόμμετρα τό αυτό πλάτος με τάς του 'Ησιόδου, και άκουσίως σχεδόν τη έπέρχεται ή ύποψία μη άρα εκόπησαν από τά περιθώρια του αύτου έκκλησιαστικού βιβλίου;

Δεύτερον έρωτώ, επί Πεισιστρατιδών έγγραφον επί μεμβράνης, ήτον ή μεμβράνα γνωστή; Και ή μεμβράνα, ύλη ζωϊκή, δύνανται δι' ής τινος δήποτε παρασκευής να λάβη την στερεότητα του λίθου ή του άδάμαντος, και να διατηρηθ' άδιάφθορος δι' είκοσιτριών εκατονταετηριδών με τά γράμματα άνεξήληπτα και εύανάγνωστα έτι, ει και μικροσκοπικά;

Προσέτι θαυμασμού άξιον φαίνεται, όταν οι Χίοι έπεμψαν εις τόν 'Ιππαρχον χειρόγραφον του Όμηρου έντελής, κατ' ουδέν διαφέρον από του Νεοϋτου Δούκα έκδοσιν, διατί οι πομπώδεις έπαινοι τών Ιστορικών υπέρ τών Πεισιστρατιδών ότι αυτοί συνέλεξαν και συντάξαν τά Όμηρικά έπη;

Και κάλιν έδώ τά μικροσκοπικά γράμματα! 'Ησαν λοιπόν εξις όλης της έλληνικής αρχαιότητας τά γράμματα ταύτα, εξις διαρκούσα από Πεισιστρατιδών μέχρι Πτολεμαίων, και έν τούτοις έλαβε μέχρι τούδε όλους τούς κριτικούς, και ουδέν αύτης παραδείγμα δέν άπηνηθή ποτέ, εις μόνον δε τόν ευδαίμονα τούτον ιδιοκτήτην τοσούτων έκτάκτων αρχαιολογικών θησαυρών αναπέκειτο να εύρη και τό έκτακτον τούτο εύρημα, και όχι έν, όχι δύο, αλλά τρία ή τέσσαρα, διαφόρων τόπων και εποχών!

'Αν τά γράμματα είναι κεφαλαία ή όχι, ποιον τό σχήμα αύτων, και κατά πόσιν αρχαιογραφικώς όρθά δέν δύναμαι να είπω, διότι δέν τά είδα. Ό,τι όμως δι' ύπερβολήν θετικώτατα, είναι ότι ο γράψας αύτά ήτον άμαθέστατος και έντελώς άνορθόγραφος, μη έχων δηλαδή την ελαχίστην ιδίαν της αρχαϊκής όρθογραφίας. Και αν είναι άνάγκη να τώ είπω πράγματα την σήμερον τοις πάσι γνωστά, άς μάθω ότι ποτέ τό έλληνικόν αλφάβητον δέν συνέκειτο από δεκαέξ γράμματα. 1) Τό Ζ είναι τό φοινικικόν Σαίρ, μεταβάν εις την 'Ελλάδα άνέκαθεν εκ Φοινίκης. Ποτέ δέν έλλειψεν από τό έλλ. αλφάβητον, ου ε εις κανέν οποιον δήποτε μνημείον εύρίσκειται άντικαθιστάμενον διά τών γραμμάτων ΣΔ. Μόνον τινές διαλεκτοί έπέφερον και έγγραφον Σδ αντί ζ, ως ή αιολοδική μελλοδεταί αντί μελλίζεταί. 2) Τό Θ όμοίως είναι τό φοινικόν Τέθ, και άνέκαθεν μετέθη εις τό έλλ. αλφάβητον, ουδ' έλλειψε ποτέ απ' αύτό, ουδ' εις κανέν μνημείον έπιγραφικόν ή άλλο εύρίσκειται άστικαθιστάμενον διά του Γ και δασείας. 3) Τό Φ και τό Χ έγγράφοντο τό όντι ΠΗ και ΚΗ, αλλ' έως πότε; έως τών Τρωϊκών, όταν ο Παλαμήδης έφευρε τό Φ, ιδών δύο γερανούς πετωμένους. 'Εγράφοντο διά και μεταγενεστέρως άκόμη, και μετά την άρχήν τών Όλυμπιάδων άπαντώνται επί τινων έπιγραφικών μνημείων, αλλά μόνον παρά τοις Δωριεύσι, ποτέ δε παρά τοις 'Ιασι. 4) Τό Ψ και Ξ μόνον παρά τοις Δωριεύσι και Αιολεύσι έγγράφοντο αρχαιότατα ΠΣ και ΚΞ. Παρά δε τοις 'Ιασι, όποιοι ήσαν και οι προσφέροντες

τό χειρόγραφον Χίοι, και οι δεχόμενοι αύτό 'Αθηναίοι, έγγράφοντο πάντοτε ΦΣ και ΧΞ. 5) 'Αλλ' άν ύποτεθ' ότι τό χειρόγραφον τούτο είναι γεγραμμένον κατ' αιολοδικήν όρθογραφίαν, ω! εκεί περιμένο τον καλόν άντιγραφεία! 'Ηθελα να ιδώ όποιαν έκαμε χεΐσιν του διαγράμματος. 'Αλλά, καθ' ά πληροφόρηθην, ουδέ έν δίγαμμα ύπάρχει εις τό χειρόγραφον τούτο, τό επί Πεισιστράτου! Τό δίγαμμα είναι δούτροπον γράμμα, και εύκόλως καίνονται οι δάκτυλοι εις αύτό. 6) Δέν ήμπορεσα να μάθω άν γίνηται, και όποια, χεΐσις του δασείως Η αλλαχού παρά εις τάς άμαθείς εκείνας συνθέσεις τών δασείων συμφώνων. 7) Τό Η (ήτα) ποτέ, ουδέποτε εις τήν έλληνικήν δέν έγράφη ΕΕ, ουτε τό Ω έγράφη ΟΟ. 'Αλλά, πριν ή εύρεθώσι τά μακρά ταύτα φωνήεντα, τό Η έγράφετο δι' ένός μόνου Ε, και τό Ω δι' ένός Ο.

Δέν πρέπει όμως ν' αποτιωπήτω ότι ο τοιοϋτος σφαλερός και άνύπαρκτος της γραφής τρόπος ένομισθή επί τινα καιρόν και υπό τινων ως ή αληθής αρχαία όρθογραφία. Ίδου δε πόθεν τούτο έπήγασεν. Ό κατά τόν παρελθόντα αιώνα περιηγηθείς την Ελλάδα Γάλλος Φουρμόντος, φιλοτιμηθείς να δείξη μεγάλα τών άνακαλύψεών του τ' άποτελέσματα, έπλαστογράφησε πολλές έπιγραφάς δθθεν εκ τών αρχαιοτάτων, και άτελείς και συγκεχυμένους έχων γνώσεις τών γραμματικών, ών έν τούτοις αι περί της αρχαϊκής γραφής ιδέαι είναι και αύται σφαλεραι, έπλασούργησε την τερατώδη εκείνην όρθογραφίαν. Κατ' αρχάς ο δόλος του έπιστεύθη, και οι αρχαιολόγοι έξέλαβον τά ψεύδη αύτου ως νέας αληθείας; άνατελλούσα; επί της επιστήμης. 'Αλλ' ο λόρδος 'Αβερδην, και μετ' αύτόν ο περίφημος Βοϊκίος, κατέδειξαν την αίσχρην άπάτην, και παρέδωκαν τόν Φουρμόντον εις την περιπόνησιν ήτις όρείεται εις τούς τοιοϋτους παχυλούς γόητας. Παράδοξον, τό επί Πεισιστράτου χειρόγραφον να προειδε τά σφάλματα του Φουρμόντου!

Τινές, εις ους εξεθέμην τάς ιδέας μου ταύτας, μοι παρετήρησαν ότι ο έκδότης της Συμαΐδος είναι τόσον άμαθής, ώστε δέν είναι δυνατόν να γνωρίζη τόν Φουρμόντον, ουτε την όρθογραφίαν του, έττω και έσφαλμένην. Και πρώτον μόν δέν ήξεύρω άν ο έκδότης της Συμαΐδος είναι ο γράψας ταύτην την 'Ιλιάδα, ουτε γνωρίζω αύτόν αρκετά διά να ήξεύρω τόν βαθμόν της παιδείας του. Ό,τι όμως ήξεύρω, είναι ότι Σακελαρόπουλος τις έξείδωκεν εις Μελίτην, πιθανώς εκ τινος 'Ιταλου μεταφράστας, έπιγραφικην πραγματείαν, περιέχουσαν όλα του Φουρμότου τάς άπάτας, χωρίς καν να ύποπτεύη ότι ύπήρξέ ποτε Βοϊκίος έκδούς τό Σωμα των έπιγραφών. Τήν έπιγραφικήν ταύτην του Σακελαρόπουλου αγοράζει μίς δραχμής εις τά βιβλιοπωλεία τών 'Αθηνών όστις θέλει, και όσον άμαθής και αν είναι, εύρίσκει εις αύτην πρόχειρον την ύλην πρός γελοία πλαστογραφήματα.

Είς την έπιγραφήν διατί οι Χίοι εκφέρουσι την μόνον πόλιν άνάρθρων, τούς δε άρχοντας άνάρθρων; Περί δε τών ονομάτων αύτων δέν λέγω τίποτε τώρα, διότι θ' αναγκασθώ να διημιλήσω κατωτέρω περί ονομάτων. Γελοία όμως είναι ή κιογηδόν γραφή αύτων, και ύ-

περβαίνει πολύ κατ' άποίαν την βουστρο φηδόν. Εκείνη τουλάχιστον ύπηρεσε ποτέ εις άποτά τους χρόνους εν χρήσει, αυτή δε, όποία εν τώ χειρογρ άφω, ούδέποτε. Η κιοιηδόν γραφή αναφέρεται μόν εις τά άνεκδοτα του Βεγκέρου (κιοιηδόν, πλιθηδόν, απειμηδόν, II, σ. 786. — III, σ. 1170). Άλλ' έννοεί ή την άλλως λεγομένη σιγηδόν, καθ' ήν εκάστου σίχου εκάστον γράμμα γράφεται άκριβώς υπό τώ αντίστοιχόν του προηγούμενου στίχου, ως εις τας άτιπικας έπιγραφάς της άριστης έποχής. ή την γραφήν ής οι στίχοι είσι λίαν βραχείς, καθ' ό έπιγεγραμμένοι επί κίωνων, ως π. χ. της επί του Τριοπίου παρ' την Ρώμην έπιγραφής του Ηρώδου. Γραφή δε, ής οι χαρακτήρες νά χωρῶσιν ούχι εκ δεξιών προς τά άριστερά ή τ' άνάπλιν, άλλ' εκ των άνω προς τά κάτω, ως εις τας έπιγραφάς των Χίων αρχόντων, άπαντάς μόνον εις την Κίον και εις τας πλαστας έπιγραφάς του Φουρμόντου, όθεν μετέβη και εις την έπιγραφικήν του Σακελαροπούλου.

Άλλην μίαν παρατήρησιν όρείλω νά προσθέσω ότι, όσοι μοι ώμίλησαν περί του αντιγράφου, μοι είπον ότι ήκουσαν μόνον περί όκτώ λωρίδων, άλλ' όλοι είδαν μίαν και μόνην, όλοι την αυτήν, ώστε δύναται νά γεννηθῆ ή ύποψία ότι μία και μόνη λωρίς τῶ όντι ύπάρχει, αι δε λοιπαι είναι όπου και οι τριάκοντα τόμοι του Άριανού, όπου και ο Εύριπίδης, όπου και ο Μαινανδρος. Περί του Ησιόδου δέ, ήρώτησα αν είδε ποτέ τις και τας δέκα λωρίδας.

Εκ τούτου επήγασε δι' έμέ περί της Ιλιάδος ή εξής έντύπωσις, ότι εκ του εκκλησιαστικού βιβλίου ού τά περιθώρια έχρησίμευσαν διά τόν Ησιόδον, εκόπη έν περιθώριον περισσότερον, και με τά αυτά γράμματα δι' όν έγράφησαν αι λέξεις Μηνός έλαφθολιωτας υπό τώ Χρυσόδουλον της Συμαίδος, και με παλαιογραφικόν βοήθημα την έπιγραφικήν του Σακελαροπούλου, έγράφησαν επ' αυτού κατά τρόπον άστονον και γελοϊόν αι τρεις πρώται βραβύδια της Ιλιάδος. Η αντιγραφή αυτή έδύνατο νά γίνη τώ πολύ εις τρεις έβδομάδας.

γ) Περί του Ανακρέοντος δέν ήξεύρω άλλο τι, πλην ότι είναι γεγραμμένος εις 4 διαφανείς και λεπτοτάτας μεμβράνας, έχούσας μήκος μόν 0,185, πλάτος δέ μόλις 0,027. Έχω έπομένως μόνον νά παρατηρήσω περί αυτού, ότι ή παχύτης, και μάλιστα ή λεπτότης, της μεμβράνης δέν άποδεικνύει αυτής την αρχαιότητα, καθώς ούδέ τώ μάλλον ή ήττον του πλάτους αυτής, ότι μάλιστα, όσον πλατυτέρα είναι ή μεμβράνα, τόσον, αν έχη και τά λοιπά χαρακτηριστικά, πιθανότερον είναι ότι είναι αρχαία, όσον δέ στενωτέρα, τόσον μάλλον δικαιολογεί την ύπόνοιαν ότι εκόπη από περιθώριον. Διά νά έχωσι δέ αι μεμβράναι πλάτος μόνον 0,027, είναι άρα και ο Ανακρέων γεγραμμένος με μικροσκοπικά γράμματα! Μήπως άνεκαλύφην δέ εκδότης της Συμαίδος την βιβλιοθήκην των Πυγμαίων του Όμήρου;

Από τους ιδόντας τώ χειρόγραφον τούτο ήκουσα ότι ο παναρχαιος ούτος Ανακρέων περιέχει φύρδην μίγδην όλα τά τραγούδια όσα υπό των γραμματι-

κών κακώς απέδόθησαν εις της Τέου τον ποιητήν, και περιλαμβάνονται εις τας σημερινάς εκδόσεις αυτού, αν και ή όρθή κριτική απέδειξεν ότι είναι πολύ μεταγενέστεραι μόνον και άφιλάκαλοι εκάγου μιμήσεις.

Τέλος παρατηρώ ότι ή αντιγραφή όλοκλήρου του Ανακρέοντος εκ της στερεοτύπου εκδόσεως ή της του Δούκα, είναι μόλις έργον τινών ημερών.

δ.) Του Πυθαγόρου τά χρυσά έπη σύγκεινται εξ 73 στίχων, γεγραμμένων επί μιās μεμβράνης. Δέν γνωρίζω τώ πλάτος της μεμβράνης ούτε τώ μέγεθος ούτε τώ σχήμα των γραμμάτων. Άλλά και τώ χειρόγραφον τούτο είναι γεγραμμένον διά των 16 πρώτων γραμμάτων, ώστε άνευ διαταγμού τώ κηρύττω πλάτος δι' ούς λόγους και τά έπη του Ησιόδου, αν άλλως τε και τά χρυσά έπη, είναι τῶ όντι του Πυθαγόρου, και έποχής καθ' ήν δέν ύπήρχον τά 24 γράμματα. Προσθέτω δέ, ότι μία ήμερα ήκρα διά την πλαστογραφίαν των 73 στίχων. Φέρει δέ τώ χειρόγραφον τούτο διπλήν έπιγραφήν: ή μια είναι αρχαία Ο Δημος Σαμίων τῆ βουλή Σμυρναίων. Παρασιτωπώ τας άπιθανότητας της φιλολογικής ταύτης άποστολής, και έρωτώ μόνον διατί ο δήμος των Σαμίων δέν πέμπει τώ δώρον εις τόν δήμον των Σμυρναίων, ή αν εις την βουλήν πέμπηται διατί ή βουλή δέν τώ πέμπει; Η δευτέρα έπιγραφή είναι γεγραμμένη με μελάνην πορφυράν και στρυφνόν βοζαντινόν χαρακτήρα, και έχει ούτως. Είς τῶν της εκκλησίας φωστῆρα Φώτιον τῶν θεϊτάτων ο ευρών Αγαθάγγελος Αλεξανδρείαν οκενοούλας. Ο άμαθής Αγαθάγγελος πριν γραφή προς τόν φωστῆρα της εκκλησίας τί δέν ήνώγε την γραμματικήν νά μάθη τουλάχιστον ότι έπρεπε νά γράφη προς τόν της εκκλησίας και ούχι εις τόν της εκκλησίας.

Ε). Εύλυρος. Του πολυτίμου τούτου χειρογράφου την έπιγραφήν και περικοπήν έδημοσίευσεν έν Έλπίδι, αριθ. 504 ο Εύθύρρων, άνήρ πεπαιδευμένος, κρυπτόμενος εις τά πολιτικά και φιλολογικά άθρα του υπό τώ ψευδώνυμον τούτου. Ίδου ή έπιγραφή: ΑΙ τέσσαρες προς ταίς εικόταις Έθνικῶν βιβλίοι, δε Εύλυρος ο Κεφαλήν, ο του Ερμούλου και Ελευσίνης, έγραψε τῶ πεντακισχιλιοστῶ και ενί προς τοίς τριάκοντα και έννεακιστοίς της τῶ πατιδς δημοουργίας. Ο Σιμωνίδης, λέγει ο Εύθύρρων, τῶ είπεν ότι τώ γεωγραφικόν τούτο λεξικόν περιέχει υπέρ τας 501 σελίδας, άλλά δέν ήθέλησε νά τῶ δείξη ειμή μίαν και μόνην εκ του Σ, περιέχουσα την λέξιν Σμύρνη, και τώ φραϊόν όνομα Σμεψάλιον. Μετά πολλήν δέ έπιμονήν του Εύθύρρονος όπως τῶ δείξη τώ όλον χειρόγραφον, μόλις τέλος πεισθείς τῶ έφερε τά τρία πρώτα φύλλα του βιβλίου. Ταύτας τας 3 σελίδας δημοσίευει ο Εύθύρρων, και μετ' αυτάς και την ακόλουθον σημείωσιν, αντιγραφείσιν προς γνώσιν του υπό του Σιμωνίδου: Νικηφόρος Σαϊδάλον και Εύγροσύνης ο εκ Κερκύρας τά έθνικα Εύλυρου του Κεφαλήνος εξ άλλης εις την δε την βιβλιον μετήνευχε τῶ εξακισχιλιοστῶ τετρακισιοστῶ δευτέρῶ της του κόσμου δημοουργίας. Ο Εύθύρρων προσθέτει ότι εις την άνάγνωσιν των φύλλων τούτων ο ίδιοκτή-

της του χειρογράφου άπήντα δυσκολίαν, και πολλάκις άνεγίνωσκεν άλλ' άντι άλλων, όπερ θεωρεί ως άπόδειξιν ότι δέν είναι αυτός ο έφευρών και πλαστογράφος τώ χειρόγραφον.

Εις την έξοχήν διατρίβων και μη έχων παρ' έμοι ούδέν βιβλίου βοήθημα, αναγκάζομαι νά περιορισθώ εις έξωτερικάς μόνον παρατηρήσεις τινάς, αίτινες όμως, φρονώ, δύναται ν' άρκέσωσι και νά καταστήσωσι περιττήν πᾶσαν άλλην.

Ο έχων χειρόγραφον 500 φύλλων και γνωρίζων ότι δικαίως είτε άδικως ύπάρχουσι άμφιβολiai περί της γνησιότητας των έμπορευμάτων του, ήθελε, νομίζω, σπεύσει νά δείξη τόν θησαυρόν τούτον όλόκληρον, πᾶσαν άμφιβολίαν διασκεδάζων, και όχι έν μόνον ή δύο φύλλα αυτού, αφήνοντα την ύποψίαν ότι προχειρώς έπλαστογραφήθησαν διά νά δειχθώσιν.

Ο Κερκυραϊος Νικηφόρος, ο αντιγραφείς του Εύλυρου, ζῶν κατά την έννάτην από Χριστού εκατονταετηρίδα, είχε πατέρα τόν Σαϊδάλον! Ο τώ περιεργόν όνομα διά την έννάτην εκατονταετηρίδα. Διατί νά μη έχη πατέρα τόν Ηραϊον ή τόν Κρόνον; Και τί κομψά τά Έλληνικά του: Εξ άλλης εις την δε την βιβλιον μετήνευχε σημαίνει αντίγραφης. Δέν μάς άφίνει ήσύχους με τά Έλληνικά του!

Και ο Εύλυρος, της ε. εκατονταετηρίδος ο Συγγραφεύς, αυτός τί θέλει νά μάς είπῆ ποία ήτον ή μη τηρ του, ή διατί δέν μάς λέγει και ποία ήτον ή μάμη του και ή θεία του; Έλλην συγγραφεύς; άναγερόμενος από πατρός και μητρός! Και ο άμαθέστατος δέν ήμπορούσε νά ήξεύρη καν ότι δέν γράφουν ο του Ερμούλου άλλά ο Ερμούλου;

Ότι ο Κ. Σιμωνίδης δέν ήξευρε ν' άναγνώσῃ τώ χειρόγραφον, τούτο δέν άποδεικνύει τίποτε ύτέρ της γνησιότητός του. Ίσως ο ίδιος δέν τώ έγραψεν. Άλλά και αν τώ έγραψε, πρώτον έδύνατο νά έπιτηδευηται δυσκολίαν δεύτερον γράψας ότα έγραψε και όπως έγραψεν ίνα φαίνωνται δυσανάγνωστα, ίσως τῶ όντι δέν έδύνατο νά τ' άναγνώσῃ ο ίδιος.

Ός προς τώ περιεχόμενον δε του χειρογράφου, τούτο δέν μοι φαίνεται παντάπασιν ή κυριωτέρα της γνησιότητος αυτού μαρτυρία. Τώ έναντίον μάλιστα Ο μολογῶ ότι ήθελον έκπλαγή τά μέγιστα αν μοι άπεδεικνύετο ότι κατά τόν πέμπτον αιώνα, όταν ήμαζεν ακόμη ο Έλληνισμός, όταν ύπήρχον πατέρες γράφοντες την γλώσσαν σχεδόν με την ευράδειαν και την καθαρότητα της άττικής μούσης, εξη συγγραφεύς σύγχρονος Στεφάνου του Βυζαντίου ολοικος και βαρβαρος όποιος ο Εύλυρος.

Τώ ότι συνεββήθησαν και συνεσωρεύθησαν παρατράγωδα και γελοία τινά όνόματα ως τά Ααξαβούλια και τά Αάψυχα και ο Δώδας και ή Μουλκαδώρα, με τινας φράσεις καθιερωμένας, ο δεϊνα έκτισε και τώ έθνικόν αυτό ή εκείο, ταυτα δέν άρκουσι, νομίζω, ως άποδείξεις άναμρισθήτητοι υπέρ του χειρογράφου, άλλ' ο θέλων νά πεισθῆ περί της αρχαιότητος αυτού δύναται νά εξετάσῃ άλλα αυτοῦ γνωρισματα. Πέλειον και τόπων όνόματα εκ διαφόρων συγγραφέων γνωστά, έλλείπουσι πολλάκις από τόν Στεφάνον ή τόν

Στραβωνα, ή φέρονται παρ' αῶ μόν και τῶ δε υπό διεφθαρμένην μορφήν. Ας εξετασθῆ αν περιέχεται εις τόν Εύλυρον κανέν των όνομάτων τούτων, ή κάμμία των μορφῶν άς δικαιολογούσιν άλλοι συγγραφείς; Κανέν τοιαύτον δέν περιέγεται, άλλ' εκ των όνομάτων του Εύλυρου, όσα δέν εύρίσκονται εις τους δύο γεωγράφους, ούτε έν δέν άπαντάται εις κανένα των συγγραφέων της αρχαιότητος.

Ας παραλείψωμεν τά βαρβαρικά των τόπων όνόματα, άλλά τά Έλληνικά, αν όχι άλλο, έπρεπε καν έτυμολογίαν και παραγωγήν νά έχωσιν Έλληνικήν. Τά του Εύλυρου αν έβλεπον ο Πάππης και ο Λετρόννος, αι τρίτες των ήθελον όρθωθῆ εις την κεραλήν των. Ότι Ααξαβούλια είναι κοιλάς Θισσαλικῆ, όχι ο Εύλυρος και ο Χάρμος, άλλ' αυτός ο Στραβων αν ήρχετο νά μοι τώ είπῆ, δέν ήθελον τόν πιστεύσει.

Τί δέ περί των βαρβαροφώνων εκείνων όνομάτων ήρώων και χτιστών των πόλεων; Τους Αακάμφοις, και τους Αανάδου, και τους Ααχέιλου, και τας Ααχαρίας, και τους Ααξαβουλίους και τους Ααράκλους, και όλους τούτους τους Κάφρους και Μεξικανούς μάλλον ή Έλληνας, ή αρχαιότης όλη δέν τους γνωρίζει, τους γνωρίζει όμως μόνος ο Εύλυρος. Τί λέγω μόνος ο Εύλυρος; Τους γνωρίζει και ο Χάρμος ο Αθηναϊος. Τίς δέ γνωρίζει τόν Χάρμον; ο Εύλυρος τόν γνωρίζει. Ο δέ Στέφανος, ο σύγχρονος του Εύλυρου, όλοι δέ οι λοιποί γραμματικοί και λεξικογράφοι, ούδέ ήκουσαν ποτέ τώ όνομα του Χάρμου, όστις όμως διά τώ Εύλυρον είναι πηγή εξ ής άδιακόπως άρύεται. Λυπούμαι ότι δέν έχω άλλην περικοπήν του Εύλυρου εκδοθείσαν δι' άλλου φύλλου της; Έλπίδος, όπου αναφέρονται υπό του Εύλυρου όλόκληρα τῶ Χάρμου τεμάχια. Εκεί νά ιδῆτε άττικισμόν, και ν' άπορήσῃτε αν ο Εύλυρος έδίδαξε τόν Χάρμον νά βαρβαρίζῃ ή ο Χάρμος τόν Εύλυρον!

Περίεργος δέ είναι και ή Αβάδεια, πόλις κειμένη έν μέση τῆ Λοκρίδι (τίνη Λοκρίδι;), περί ής όμως ούδεμίαν έχου είδησιν ο Στέφανος, ο Στραβων, ο Πausανίας, ούτε άλλος ούδεις. Αυτή ή Αβάδεια εκείτο 3 σταδίους, δηλ. 9 λεπτά μακράν της Δαουοντος. Αν αι πόλεις της Ελλάδος άπειχον ανά 9 λεπτά μεταξύ των, δέν θά ταις έμενον άγροί διά νά σπείρωσιν. Άλλ' εις την Καρίαν πρό πάντων ήτον ή πολυανθρωπία άκατανόητος! Η πόλις Αβα άπέιχε της Στρατοτικής στάδια δύο, ήτοι εξ λεπτά! Μήπως δέ και ή Ααράκλος (!) εις την Αίγυπτον δέν άπέιχε τρία στάδια της Μέμφιδος; (ΜέμφεΩΣ, κατά Χάρμον).

Περί του ύρους του τεμαχίου τούτου του Εύλυρου δέν δύναται σχεδόν νά γίνη λόγος, διότι ύφος εις αυτό δέν ύπάρχει. Είναι κερύκη ώνθυλευμένη με όνόματα κύρια. Μόνη ή λέξις Αβαθρα δύναται νά παρεξῆ ύπόδειγμα γραφικής χάριτος, δι' ήν ήθελε καλύτεψι τώ πρόσωπόν του όχι ο πέμπτος, άλλ' ο δέκατος πέμπτος αίων. Άλλ' έν τοίς προλεγόμενοις της Συμαίδος παρεντίθενται περαιτέρω περικοπαι του Εύλυρου, και εις εκείνας, καθ' ό ένίοτε μακρυνομένας των παραδεδεγμένων φράσεων του Στεφάνου, έπιπνέει όλη

ἡ Ἑλληνική εὐφράδια καὶ κομψότης. *ἱερὸν . . . εὐφύοις ἔχον.*—*τιμὰς ἰσα θεοῖς διδοῦσα.*—*Καὶ Ποσειδάωνος ἐστὶν* (ὑπενοεῖται *ἱερὸν αὐτόθι*. Ὅποια ἡ δύναμις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης!) (Συμαίς, Πρὸλ. σ. ε. σημ. (2)).—*Nῦν δὲ Ἐμπόριον ἔχει τὴν ἐπικλησίαν, ἐν ἧ ἡώρα τέμενος μεγαλοπρεπὲς Μουσῶν Ὀλυμπίων, Ύψῶν Μελετήριον ἱδρύται, τὴν χάραν καθωραΐζον, ἔ Χέρους κτλ. ἱδρύσαν, ἐξ οὗ πολλοὶ καλοὶ κάθολοὶ ἄνθρωποι ἐς τὰ μάλιστα σοφοὶ ἐξῆλθον* (Συμ. πρὸλ. σ. σημ. 4). Τοιοῦτο εἶναι τὸ ὄφρος τοῦ καλοῦ Εὐλύρου, τοῦ συγχρόνου Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου. Ἴδὲ δὲ καὶ τὸ ἄλλο περίεργον. Ὁ Εὐλύρος, λησμονῶν ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὅστις γράφει, ἀναφέρει ὡς μάρτυρα τῶν λόγων του τὸν . . . *Εὐλύρον! Ὁ Φόρβας, Λαόστεφος, καὶ Εὐλύρος, οἱ ἐν αὐτῷ μαθητεύσαντες, φασί!* καὶ αὐτ. σ. ιζ'. ὡς Φόρβας, Λαόστεφος (ὁ τὰ ποικίλα σιγασάμενος εὐφρῶς) καὶ Εὐλύρος φασί. Εὐλύρος.

Ἡ ἐντύπωσίς μου λοιπὸν περὶ Εὐλύρου εἶναι ἡ ἐξῆς. Ἐχων τις εἰς τὴν βιβλιοθήκην του Στέφανον τὸν Βυζάντιον, ἀντέγραψεν ἢ μετέπλασε τινὰ τῶν ἄρθρων αὐτοῦ ἀμαθῶς καὶ ἀνεπιτηδείως, προσθεὶς καὶ ὀνόματα παράδοξα, καὶ οὐδένα κανόνα ἀκολουθοῦντα παραγωγῆς, ἐνίοτε δ' ἐκτεινόμενος ἐτόλμησε νὰ συνθέσῃ καὶ τινὰς ἀπλουστάτας φράσεις Ἑλληνικάς, εἰς ἃς ὑπέπεσαν εἰς ἑκάστων βῆμα εἰς σολοικισμοὺς τὸν ὀρθοῦτον, καὶ ἐξ αὐτῶν ὄλων ἐκάλυψε μίαν σελίδα μεμβράνης, ἐν ἧ περιέλαβε καὶ τὸ ὄνομα Σμύρνη, διὰ νὰ δείξῃ αὐτὴν εἰς φιλόμουσον τινὰ Σμυρναῖον. Ὅταν δ' ὁ φιλόμουσος Σμυρναῖος ἐζήτησεν ὄλον τὸ χειρόγραφον ἐπιμόνως, τότε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπλασεν ἄλλας τρεῖς σελίδας, σωρεύσας ἄλλα ἐπὶ ἄλλα. Πόθεν εὗρε τὰς τέσσαρας αὐτὰς ἀγράφους μεμβράνας δὲν ἤξεύρω. Οἱ ΚΚ. Διευθυντῆς καὶ ὑποδιευθυντῆς τῆς Βιβλιοθήκης ὅμως ἐνθυμοῦνται χειρόγραφόν τι, δὴθεν ἀρχαῖον, παρουσιασθῆν εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἰδοκλήτου τῶν νομογράφων, περίεργον δὲ πραγματεῖαν περὶ μουσικῆς, νομίζω, ἢ ἄλλο τι ὅμοιον, καὶ γεγραμμένον ἐπὶ μεμβράνῃ; ἀποκρούτης τοῦ ἀλλαντοπωλείου. Ὅλη αὕτη ἡ θαυμαστοποιία εἰδύνατο νὰ κατορθωθῇ εἰς διάστημα μίαις ἐβδομάδος. (δ).

ΣΤ.) *Πελασγικά γράμματα.* Ἄν, Κύριε Διευθυντὰ καὶ τὸν Βουστροφηδὸν Ἡσίοδον, καὶ τὴν κιονηδὸν Ἰλιάδα, καὶ τὸν διαφανῆ Ἀνακρέοντα, καὶ τοῦ Ἀγαθαγγέλου τὸν Πυθαγόραν, καὶ τοῦ Εὐλύρου καὶ τῶν ἄλλων τοὺς λήρους ἦτον δυνατὸν νὰ δεχθῶ ὡς νόμισμα καλὸν καὶ ἀγώγιμον, ἀλλὰ τὰ πελασγικά δὴ ταῦτα γράμματα δὲν δύναμαι ἀμέσως ἐξ ἀρχῆς νὰ μὴ τὰ κηρύξω τὸ γελοιοδέστατον, ἀναιδέστατον, ἀμαθίστατον ὄλων τῶν γελοίων, ἀναιδῶν καὶ ἀμαθῶν τούτων ἐφευρεσμάτων. Ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ δριὰς τῆς, ἰκανῆν δ' αὐτῆς ἐχρειάσθην ὅστιν διὰ νὰ διαβῶ ὄλον τοῦτον τὸν βόρβορον, ὥστε νὰ ἐξαντληθῇ εἰς τὰ Πε-

[δ] Σημ. Ὅτις καιρὸν οὐτε ὄρεσιν ἔχω νὰ προσθέσω καὶ ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Εὐλύρου. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι καὶ πράγματα ἑνὶ τῷ δακτυλοδεικτούμενῳ μόνον, ἐπιχρῆσθησαν. Ἄς ἀναγνώσῃ ὁ τολμῶν καὶ ὑπομένῃ τὰ γεωγραφικά τε καὶ νομικά, καὶ μάλιστα τὰ κεφαλαιώδη δικάσιον, νὰ χερῆ διὰ τὸν νεὸν κεκομμένον πλοῦτον τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας!

λασγικά γράμματα! Ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ, ὑπερνεκῶν τὴν ἀηδείαν μου, νὰ ἐξακολουθῶ ψυχρῶς τὴν ἐξέτασιν.

Καὶ πρῶτον ἂς ἰδῶμεν εἰς τί συνίστανται καὶ ποῦ εὐρέθησαν τὰ τεράστια ταῦτα γράμματα. Ἡ Αἴγλη, λέγει ὁ Σιμωνίδης, (αὐτὸς δὲ ὁ θαυμασιος ἰδιοκτήτης τῶν 150 ἀρχαίων χειρογράφων), ἡ Αἴγλη ἦτον μία τῶν πόλεων τῆς Σύμης, ἀποικία πελασγική, διατηρήσασα τὰ πάτρια γράμματα καὶ τοὺς πατρίους νόμους μέχρι τῆς πέμπτης ἀπὸ Χριστοῦ ἐκατονταετηρίδος. Τὰ διετήρουν δὲ μόνον οἱ ἱερεῖς τῆς, ὄφτινες τὰ Καδμεῖα γράμματα εθεώρουν ὡς ἀνίσρα. Τότε (μετὰ τὸν πέμπτον αἰῶνα) οἱ Πελασγοὶ ἱερεῖς ἐθαπτίσθησαν χριστιανοὶ, καὶ ἐδίδαξαν τὰ πελασγικά γράμματα εἰς τὸν Λαόστεφον καὶ τὸν Ξάνθον. Εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν Αἴγλην ὑπῆρχε Ναὸς μεγαλοπρεπῆς τοῦ Ὀμήρου, οἰκοδομηθεὶς κατὰ τὰ 404 π. Χ. καὶ ἕτερος Ναὸς τῆς Ἱστορίας. Εἰς τὸν πρῶτον τῶν ναῶν τούτων ὑπῆρχεν ἡ Ἰλιάς ὅλη γεγραμμένη διὰ πελασγικῶν γραμμάτων ἐπὶ πλακῶν χαλκῶν, καὶ ἡ Ὀδύσεια διὰ τῶν αὐτῶν γραμμάτων ἐπὶ πλακῶν χαλκῶν ἐπιχρῶσων, καὶ οἱ νόμοι τῶν Πελασγῶν πελασγικοῖς γραμμασι γεγραμμένοι ἐπὶ στήλης, καὶ βίβλος συγχειμένη ἐκ 500 πετάλων χρυτῶν, ἐχόντων 4 ποδῶν μῆκος καὶ ἐνὸς πλάτους, καὶ περιέχουσα, πάλιν διὰ πελασγικῶν γραμμάτων, τὴν ἱστορίαν τῶν πελασγικῶν θεῶν, τὰς διδασκαλίας τῶν ἱερέων, τὰς τελετάς, κτλ. Εἰς δὲ τὸν ναὸν τῆς Ἱστορίας ἐκρέμαντο περίεπλακάς μολύβδιναι, περιέχουσαι διὰ πελασγικῶν γραμμάτων τὴν πελασγικὴν ἱστορίαν. Ὁ μὲν Λαόστεφος λοιπὸν διέτωσε τὰ ἔπη τοῦ Ὀμήρου καὶ τοὺς νόμους, ἀντιγράφας αὐτὰ ὡς ἔλεγον, προσέτι δὲ καὶ τὰ περιεχόμενα τῆς χρυτῆς βίβλου, ὁ δὲ Ξάνθος διέτωσε τὴν πελασγικὴν ἱστορίαν. Ὅλα ταῦτα ἐσώθησαν καὶ εὐτυχῶς, καὶ ὑπάρχουσιν ἤδη εἰς Ἀθήνας εἰς χεῖρας τοῦ Κ. Σιμωνίδου. Σπεύδω νὰ παρακαλέσω νὰ μὴ ἐκληρθῇ ὅτι ἐγὼ γράφω ταῦτα, ἀλλ' ἀντιγράφω τὸν Σιμωνίδην (Αἰὼν ἀρ' 921. — Συμαίς, σ. ιζ' κα').

Ἴδου νεαὶ ἱστορικαὶ εἰδήσεις. Εἰς τὴν Σύμην λοιπὸν ὑπῆρχε πόλις Αἴγλη! καὶ οἱ γεωγράφοι τῆς ἀρχαιότητος δὲν εἶχον ἰδέαν περὶ αὐτῆς! Ἀλλὰ τί ἤξευρον οἱ ἀμαθεῖς ἐκεῖνοι περὶ τῆς Σύμης; Ἡ Σύμη ἦτον ἐξαιρετικὸς τόπος θαυμάτων, εἰς ὃν κατὰ δυστυχίαν θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐπανέλθωμεν μετ' ὀλίγον. Παραλείπων πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὰ καθέκαστα τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ τοῦ Ὀμήρου, ὡς ἀνήκοντα μᾶλλον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς Συμαίδος (Συμ. πρὸλ. σ. ιζ'. ἐπ.), περιορίζομαι μόνον οἰκτεῖρων τὸν μικράνθρωπον Περικλῆν, ὅστις ἐκαυχᾶτο ἐγείρας τὴν γελοῖαν καλύβην ἢ ὀνόματι Παρθενῶνα διὰ τῶν βαναύσων Φειδίου καὶ Ἰκτινοῦ, χωρὶς νὰ προῖδῃ ὅτι τριάκοντα μόλις ἔτη μετὰ ταῦτα ὁ περιόδοτος Ἀρδοκλῆς Ἀρδοκλέους, (ἄραγε ἀπὸ τὰς Ἀμερικανικὰς Ἀρδεῖς;) δαυδαλόχειρ (ἰδοὺ κομψὸν ἐπίθετον δι' ἀρχιτέκτονα) ὁ Κρίδιος, ἤθελεν ἐγείρει Ναὸν εἰς τὴν Αἴγλην ὑπερέχοντα τοῦ Παρθενῶνος ὅσον ὁ Ὀλυμπος ἢ ὁ Ἄπλος τῆς Ἀκροπόλεως. Εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῶν Προπυλαίων ἐδαπανήθησαν 2,012 τάλαντα, δηλαδὴ τεσ-

σεράκοντα ὀκτὼ ἑκατομύρια δραχμῶν. Ἠξεύρετε τί ἐδαπαρήθη διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Σχολείου τῆς Σύμης; ὀφλοῦντο χιλιάδες ἑκατομύρια (20 μυριάδες σφίγγων, ὧν ἑκάστη ἀνά χιλίας μνάς, ἦτοι 100,000 δραχ. Συμ. πρὸλ. σελ. μγ' καὶ νθ'). Καὶ ὁ κρονόληρος ἐκεῖνος Πλούταρχος μὲ τὸν θαυμασμόν του πρὸς τὰ ἔργα τοῦ Περικλέους! Δὲν ἐστρεφεν ὁ τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς μεσημβρίαν, νὰ ἰδῇ εἰς τὴν Σύμην τὸ θαῦμα τῶν αἰῶνων! Περί δὲ τοῦ Πλινίου καὶ τοῦ Πausανίου, καὶ τοῦ Στράβωνος καὶ τῶν ἑκατὸν καὶ χιλίων ἄλλων συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μεταίωρος τί νὰ εἰπῶ; Σωρὸς εὐθῆτων δοκησιῶν, οἵτινες δὲν ἤξεύρω τίνας Δελφῶν, καὶ τίνος Ἐφέσου, καὶ τίνος Ὀλυμπίας ναοὺς περιγράφουσι, καὶ οὐδὲ μνεῖαν ποιοῦνται τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀμήρου, ἐν ᾧ δὲν ἦτον αὐτὸς ὡς ὁ Τράγος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐσφραγισμένος ὑπὸ ἑκατὸν σφραγίδας, ἀλλὰ κατέστλιβε χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ καὶ ἐλέφαντι καὶ δάλω δις τρεῖς δεκαπεντάκις μυριάκις ὑπὲρ τὸν ἥλιον!

Ἄλλ' ὁ φλόαρος ἐκεῖνος Ἡρόδοτος! ἦτον, τυφλῶν νὰ ἔγγ, ἀπὸ τῶν Ἀλικαρνασῶν, τῆς Σύμης σχεδὸν καταντήκων καὶ φρονῶν αὐτὸν (ὀρθῶς ἢ μὴ, ἄλλος λόγος;) ὅτι ἡ φυλὴ τῶν Πελασγῶν διέφερον ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι μέχρι τῶν ἡμερῶν του ἐτώζοντο λείψανα Πελασγῶν, ἀντὶ τὸν δάκτυλον μόνον νὰ ἐκτείνῃ, καὶ ἐγγίσας τὴν Σύμην νὰ εἰπῇ ἰδοὺ ἐπ' αὐτῆς τῆς νήσου ἢ πόλις Αἴγλη! Ἴδου οἱ Πελασγοὶ, ἰδοὺ ἡ γλώσσά των, ἰδοὺ οἱ νόμοι των, ἰδοὺ ἡ λατρεία των, ἰδοὺ ἡ γραφὴ των, ποῦ νομίζετε ὅτι ὑπάγει; εἰς τὰ βάθη τῆς Θράκης, καὶ ἐκεῖ εὐρίσκων δύο πόλεις ἀγνωστούς, τὴν Κρεστόνα καὶ Λακίαν, ἐν αἷς οἱ Ἑλληνες συναναμιγνύοντες μετὰ τῶν Θρακῶν ὑπεβαρβαρίζον, ἐκλαμβάνει τοὺς βαρβαρισμοὺς αὐτῶν ὡς λείψανα τῆς πελασγικῆς γλώσσης, καὶ αὐτοῦ; ὡς τοὺς μόνους γνησίους τῶν Πελασγῶν ἀπογόνους. Ὡ! ἂν ὁ Ἡρόδοτος ἀνεγίνωσκε τὴν Συμαίδα καὶ τὴν ποικίλην ἱστορίαν, καὶ τὰ ἔθνη, καὶ τὴν Βυζαντίδα καὶ ὅσα ἄλλα, ἤθελε, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βαρβαρισμῶν αὐτῶν, ἐναγκαλισθῆ τὸν συγγραφέα των ὡς πρωτότοκον υἱὸν τοῦ Πελασγοῦ.

Ἡ Αἴγλη λοιπὸν, ἡ ἄγνωστο; αὕτη εἰς ὄλους τοὺς ἀρχαίους, ἀλλ' οὐχ ἦτον περίφημος πόλις Αἴγλη, κατοικεῖτο ὑπὸ Πελασγῶν καθωρωτάτης καταγωγῆς, καὶ εἶχε θεοὺς καὶ ναοὺς καὶ νόμους καὶ χαρακτῆρας πελασγικοῦς! Δὲν λέγω καὶ γλώσσα, διότι ἡ γλώσσα τῶν Πελασγῶν τούτων φαίνεται ὅτι ἦτον ἐντελῶς ἢ Ἑλληνική, καὶ μόνον κατὰ τοὺς χαρακτῆρας διέφερε. Τῷ ὄντι ὁ Λαόστεφος καὶ ὁ Ξάνθος δὲν μετέφρασαν, ἀλλὰ μόνον ἀντέγραψαν ἐξ αὐτῆς τὸν Ὀμηρον, καὶ ἐπομένως καὶ τοὺς νόμους καὶ τὴν ποικίλην ἱστορίαν καὶ τὰ λοιπά. Τοῦτο, ἂν καὶ διαφωνοῦν ὀπισσοῦν πρὸς τὴν ἰδέαν τοῦ Ἡροδότου, ὅστις ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς γλώσσης, ὡς εἶπομεν, ἐξέλαβε τοὺς Θρακῆς ἐκείνους ὡς Πελασγοὺς, τὸ κατ' ἐμὲ ὅμως λέγω, καὶ τὸ λέγω σπουδαίως, ὅτι ἐν γένει τὸ παραδέχομαι. Δέχομαι δηλαδὴ ὅτι οἱ Πελασγοὶ ἦσαν οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτοὶ οἱ Ἑλληνες εἰς ὀρισμένην τινὰ ἀρχαίαν ἐποχὴν, καὶ ὅτι ὄλοι, ἀνευ ἐξαιρέσεως, αἱ ἑλ-

ληνικαὶ φυλαὶ, ἦσαν πελασγικά. Τοῦτο ἤρχισαν νὰ παραδέχωνται ὄλοι οἱ νεώτεροι ἱστορικοὶ, καὶ τοῦτο πηγάζει ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφῆς, μὴ ἐξαιρουμένου, τὸ περίεργον, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Ἡροδότου, ὅταν λησμονῇ τὴν πρόληψίν του ἐκείνην περὶ τῶν δύο Θρακικῶν πόλεων. Οὔτε τόπος οὔτε ἀνάγκη εἶναι ἐν ταῦτα ν' ἀναπτύξω παραιτέρω τὴν ταυτότητα ταύτην τῶν Πελασγῶν μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Δέχομαι δὲ προσέτι ὅτι ἡ Πελασγικὴ γλώσσα ἦτον αὐτὴ ἡ Ἑλληνική, ἐνοεῖται, εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην μορφήν τῆς.

Οὔτε ἀρνοῦμαι δὲ ὅτι εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ Ἑλληνες ἐκαλοῦντο Πελασγοὶ, εἰδύνατο νὰ ἔχωσιν ἄλλους νόμους θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους, καὶ ἄλλους γραφικὸς χαρακτῆρας παρὰ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους. Μέρος μάλιστα τῆς προτάσεως ταύτης εἶναι ἀναμφισβήτητον. Ὁ Ἡρόδοτος, ὅστις τὴν παράποδας μὲν Αἴγλην δὲν ἐγνώριζεν, ἀλλὰ φαίνεται περὶ Πελασγῶν πολυπραγμονήσας ὡς εἶτις καὶ ἄλλος, αὐτὸς ὁμιλεῖ περὶ τῆς θρησκείας τῶν Πελασγῶν. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως, μὴ γνωρίζων ὅτι αὐτοὶ θὰ κατανήτῃσιν νὰ θεοποιήσῃσι καὶ τὸν Ὀμηρον, καὶ τὴν Ἱστορίαν, καὶ ν' ἀνεγείρῃσι ναοὺς πολυτελεῖς εἰς αὐτοὺς, δισχυρίζεται ὅτι ὁ ἰδιαίτερος χαρακτῆρ τῆς θρησκείας αὐτῶν ἦτον ὅτι δὲν εἶχον θεοὺς ὀνομαστοὺς, καὶ ὅτι δὲν ὀκοδοῦντο ναοὺς.

Ἀλλὰ τί με τοῦτο, ἂν εἰς τὴν Αἴγλην ἢ θρησκεία τῶν Πελασγῶν ἐγένεν ἄλλη ἀντὶ ἄλλης, καὶ ἐντελῶς τ' ἀνάπαλιν τοῦ ὅτι ἐπρεπε νὰ εἶναι. Οἱ ἱερεῖς τῶν Πελασγῶν δὲν ἐφρόντιζον μὲν περὶ τῆς διατηρήσεως τῆς πελασγικῆς θρησκείας, διετήρουν ὅμως με ἀγρίαν καὶ ἀκατέβλητον ἐπιμονὴν, διετήρουν ἐναντίον ὄλης τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄλου τοῦ κόσμου . . . τὰ πελασγικά γράμματα. Αὐτὰ νὰ ἰδῶμεν αὐτὰ μᾶς ἐνδιαφέρουσι.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴν θεωρίαν τοῦ ἐκδότου τῆς Συμαίδος (Αἰὼν, ἀρ. 94) οἱ Ἑλληνες ἦσαν οἱ πρῶτοι εὐρεταὶ τῶν γραμμάτων ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἑλλὰς ὑπέστη διαφόρους κατακλισμοὺς καὶ ἀναστατώσεις, οἱ ἄνδρες αὐτῆς, διασπαρέντες εἰς Ἀσίαν καὶ Αἴγυπτον, τοὺς ἐκεῖ μὲν βαρβάρους ἐξημέρωσαν, τὴν πατρίδα των δὲ ἀφῆκαν νὰ ἐξαγριωθῇ, καὶ μετὰ ταῦτα μόνον ἔλαβον ἐκ νέου τὰ γράμματα ἀπὸ τὸν Κάδμον καὶ Ἰναχον, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἦσαν Πελασγοὶ. Οἱ Νειβαῦροι καὶ οἱ Γρόττοι τί ἄλλο βαθυτέρον εἰδύνατο νὰ εἰπῶσιν;

Ἐν μέσῳ ὅμως τῶν κατακλισμῶν καὶ ἀναστατώσεων τούτων, δὲν ἤξευρομεν τὰ πελασγικά ἐκεῖνα γράμματα τῆς Αἴγλης, πότε ἔλαβον τὴν ἀρχὴν των, πρὸ αὐτῶν ἢ μετ' αὐτοῦς; Μετ' αὐτὰς ὄχι βεβαίως, διότι τότε εἰσῆχθησαν τὰ γράμματα τοῦ Κάδμου, διάφορα καὶ μεταγενέστερα τῶν πελασγικῶν, καθ' ὅ ὄντα αὐτὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἐν χρῆσει. Ὁ Ἡρόδοτος (Κ. 59.) εἶδεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος ἐν Θήβαις ἐπιγραφὰς μὲ Καδμηῖα γράμματα (εἰς πολλὰ ὅμοια ὄντα τοῖσι Ἰωνικοῖσι), καὶ τὰ πλείεστα τῶ ὄντι γράμματα τοῦ ἑλλ. ἀλφαβήτου εἶναι ὅμοια μετὰ τὰ ἐξ ἐπιγραφῶν γνωστὰ γράμματα τῆς Φοινίκης.

Τὰ πελασγικά λοιπὸν τῆς Αἴγλης ἦσαν προγενέστερα τῆς εἰσαγωγῆς τῶν φοινικικῶν, ἂν καὶ ὁ Ἡ-

ρόδος λέγει (ς. 58) *Οι δὲ Φοίνικες...* εἰσηγα-
 γον... καὶ γράμματα, οὐκ ἔορτα πρὶν Ἑλλησιν, ὡς
 ἐμοὶ δοκέειν. Καὶ οἱ θέλοντες ἀκόμη ν' ἀποδώσωσι
 τὴν τιμὴν τῆς εὐρέσεως τῶν γραμμάτων ὄχι εἰς ἀν-
 θρώπους, ἀλλ' εἰς θεοὺς, λέγουσιν (Διόδ. ς. 74) ὅτι
 αἱ Μουσαι μὲν τὰ εὔρον, ἀλλὰ μετ' αὐτάς οἱ Φοίνι-
 κες τὰ διέπλεσαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιπλοὴ πελασγικὰ
 γράμματα δὲν εἶναι ἀγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους,
 καὶ ἰδοὺ τί περὶ αὐτῶν προσθεύει ὁ Διόδωρος (ς. 67)
Κοιῆ μὲν οὖν τὰ γράμματα φοινίκια κληθῆναι,
διὰ τὸ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐκ Φοινικῶν μετενεχθῆ-
ναι· ἰδιὰ δὲ τῶν Πελασγῶν πρῶτων χρησαμένων
τοῖς μεταθεθεῖσι χαρακτήρσι, πελασγικὰ προσαγο-
ρευθῆναι. Κατὰ τὸν Διόδωρον λοιπὸν τὰ πελασγικὰ
γράμματα εἶναι αὐτὰ τὰ φοινίκια, δηλαδὴ αὐτὰ τὰ ἑλ-
ληνικά. Ἀλλὰ τί ἤξευρον Ἡρόδοτος καὶ Διόδωρος;
 Ἰδοὺ ὁ Λαόστερος μᾶς παρουσιάζει πελασγικὰ γράμ-
 ματα διάφορα ἀπὸ τὰ φοινίκια, ἐπομένως αὐτῶν ἀρ-
 χαιότερα. Ἀλλ' ἄς ἰδῶμεν. Πότε ἤκμασεν ὁ Κάδμος,
 ἢ, ἱστορικώτερον, πότε θέτουσιν ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι τὴν
 ἐποχὴν τῆς μεγάλης ἐπιμιξίας μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ
 Φοινίκης, καὶ τῆς ἐξευγενιστικῆς ἐπιβροῆς τῆς δευ-
 τέρης ἐπὶ τῆς πρώτης, ἢ προσωποιοῦσι διὰ τοῦ
 ὀνόματος τοῦ Κάδμου; Δεκαεξέκατονταετηρίδας
 Π. Χ. Ἡ δὲ Σύμη, κατὰ τὸν ἐκδότην τῆς Συμιαδος
 καὶ τὰς ἀξιολόγους πηγὰς του, κατοικήθη τὸ πρῶτον
 ἀπὸ ἀνθρώπου κατὰ τὰ 1396 Π. Χ. (Συμ. προλ. 16.)
 δηλ. τίς ἤξευρε πότους αἰῶνας ἀπ' οὗ οἱ κατακλυσμοὶ
 καὶ αἱ ἀναστατώσεις ἐπνίξαν καὶ ἀπεδιώξαν τοὺς ἀν-
 θρας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐξηγρίωσαν ἐντελῶς αὐτήν,
 καὶ ἕνα τοῦλάχιστον αἰῶνα ἀπ' οὗ, ἐλθὼν ὁ Κάδμος,
 εἰσήγαγε τὰ νέα, τὰ μέχρι τοῦδε ὑπάρχοντα γράμ-
 ματα! Παραλείπω ὅτι μετὰ τὰ Τρωικά ἡ νῆσος ἐμι-
 νεν ἔρημος πάλιν, μέχρι οὗ τὴν συνώκησαν Λακεδαι-
 μόνιοι, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Ῥόδιοι, καὶ Κνίδιοι (Διόδ.
 ε. 53). Κατὰ τίνα θείαν οἰκονομίαν διεσώθησαν ἐδῶ
 γράμματα πρὸ τοῦ Κάδμου γνωστὰ, ἄς εἰπῇ ἄλλος,
 τὴν ἐδικὴν μου κατάληψιν ὑπερβαίνει. Φαντάζομαι
 πῶς ἤθελεν ἐκπλαγῆ ὁ Ὀμηρος, καὶ πῶς ἤθελεν ἐκ-
 διώξει τοῦ ναοῦ του τοὺς ἀναξίους ἱερεῖς ἐκείνους, ἀν
 ὁ Ἴων αὐτός, ὁ γράψας πέντε αἰῶνας τοῦλάχιστον
 ἀπ' οὗ τὰ Φοινίκια ἢ Καδμεία ἢ Ἑλληνικά γράμματα
 ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ Κάδμου, ἐβλεπεν αὐτοῦ; χαράττοντας
 τ' ἀριστουργήματά του διὰ τῶν Πελασγικῶν ὀρθο-
 σκαλισμάτων ἐκείνων.

Ἄλλ' ἀν ὁ Ὀμηρος, καὶ ὁ Ἡρόδοτος, καὶ Διόδωρος
 δὲν τὰ ἐγνώριζον, ἤμεῖς, εὐτυχέστεροι ὄλων τούτων,
 καὶ τὴν χάριν εἰς τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Λαόστερον
 ἀποδιδόντες, τὰ ἔχομεν σήμερον εἰς τὸν κόλπον μας,
 καὶ μέχρις οὗ ὁ ἐκδότης τῆς Συμιαδος εὐκαιρήθη νὰ
 μᾶς δημοσιεύσῃ τὸ λεξικὸν καὶ τὴν γραμματικὴν των,
 ἐξέδωκε δὴ αὐτῶν χαριέστατα δείγματα, μίαν μὲν
 ἐπιγραφὴν ἐν Συμιαδί, προλεγομένοις σ. ἰ., ἐν δὲ τε-
 μάχιον τῆς Ἰλιάδος ἐν Αἰῶνος ἀριθ. 921. Ἀμφότερα
 εἶναι διδακτικώτατα· ἐκ τοῦ πρώτου μανθάνομεν διά-
 φορα πράγματα. Πρῶτον ὅτι οἱ Πελασγοὶ τὸ Γλαῦ-
 κος τὸ ἔλεγον εὐφωνότατα Γλαῦκος, καὶ τὸ Σύμη,
 Σούμεε. Ἡ μ' ἄλλας λέξεις ὅτι οἱ Πελασγοὶ τῆς Αἰ-

γλης ἐγνώριζον τοῦ Φουρμόντου ὄλας τὰς ἀνοησίας,
 ἢ εἰ ἀκριβέστερον, ὅτι εἶχον ὡς γραμματικὴν των
 τὴν ἐπιγραφικὴν τοῦ Σακελαροπούλου, ἀπαρραλάκτως
 ὡς ὁ ἀντιγραφεὺς τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Ἡσιόδου, ὁ
 ἀμαθὴς δηλαδὴ ἐκεῖνος. Δεύτερον ὅτι εἰς τοὺς Πε-
 λασγικοὺς καιροὺς τὰ ἐπιγράμματα ὄχι μόνον δὲν ἐ-
 γράφοντο ἔμμετρα, ἀλλ' εἶχον καὶ τοιοῦτον ἑλληνι-
 σμόν, ὥστε ἀν εἶχον συντεθῆ σήμερον ἀπὸ μαθη-
 τὴν τίνα τῆς ἐσχάτης τάξεως ἑλληνικοῦ σχο-
 λείου, ὁ διδάκκαλος του ἤθελε τὸν βραπίσει δικαίως.
 Τρίτον ὅτι οἱ Πελασγοὶ, οἱ μὴ ἔχοντες θεῶν ὀνόματα
 οὔτε ναοὺς, ἄμα πατήσαντες τὴν Σύμη, εἰς τόσον
 βαθμὸν διεφθάρσαν καὶ μετέβαλον χαρακτήρα, ὥστε
 δὲν ἤξευρον ποῖον νὰ πρωτοθιοποιήσωσι καὶ εἰς ποῖον
 νὰ πρωτοιδρύσωσι ναοὺς.

Τὸ δὲ ἄλλο Πελασγικὸν τεμάχιον, τὸ τῆς Ἰλιά-
 δος, αὐτὸ μὲ βυθίζει εἰς ἀπορίαν μεγάλην. Δὲν λέγω
 τίποτε περὶ τοῦ κομψοῦ ἐκείνου σχήματός του, μὲ
 τὸ διπλαῖον περιθώριον, μὲ τὰς γωνίας ἐκτεταμημένας.
 Φέρει τῶ ὄντι ἀπαραγνώριστον τὸν Πελασγικὸν χα-
 ρακτήρα, καὶ δὲν ἀμφισβάλω ὅτι εἰς τοιοῦτου σχήματος
 δελτία ὁ Πελασγὸς ἔγραφε τὸ κατὰ τυχον τῶν βαλάν-
 των ὄλας ἔτρωγε καθ' ἡμέραν. Ἀλλ' ἤμην περιέργος
 νὰ μάθω τί σημαίνει ἡ δεκάγωνος ἐκείνη μουντζούρα,
 ἀντὶ τὰ γράμματα νὰ εἶναι μαυρὰ ἐπὶ χάρτου λευκοῦ,
 ὡς τὰ τῆς Πελασγικῆς ἐπιγραφῆς, καὶ ὡς ὁ Λαόστε-
 ρος εἶναι πιθανὸν ὅτι ἤθελε τὰ γράψαι εἰς τὸ χειρό-
 γραφὸν του; Εἶναι ἄρα ἀντιγεγραμμένον τὸ γραφικὸν
 τοῦτο τέρας ἀπαρραλάκτως ἀπὸ τὸν Λαόστερον;
 Καὶ ὁ Λαόστερος ἔλαβε τὸν κόπον νὰ μελανώσῃ οὕτω
 μὲ τὸν κάλαμόν του ἢ μὲ τὸν δάκτυλόν του τὸ ἐμβα-
 δόν, ἀφήνων λευκὰ τὰ γράμματα; Καὶ διατί ἔλαβε
 τοῦτον τὸν κόπον; Ἡ, ὡς εἰς τὸν Αἰῶνα, οὕτως εἶναι
 τὸ τεμάχιον τοῦτο, καὶ ὄλα τ' ἄλλα (ὄλη ἡ Ἰλιάς, ὡς
 λέγει ὁ Κ. Σιμωνίδης) ἐκτετυπωμένα ἐντὸς τοῦ Λαο-
 στέρου, πρὸς ὑπεράτην δόξαν τῆς Συμιαδος σχολῆς,
 ἢ τις οὕτως ἐρεῦρε καὶ τὴν τυπογραφίαν; Ἄν οὕτως
 ἔγῃ τὸ πρᾶγμα, ἀν ὁ Κ. Σιμωνίδης ἔγῃ τὴν Ἰλιάδα
 ὄχι χειρόγραφον ἀλλ' ἐντυπον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ
 Λαοστέρου, τὴν κρύπτει ὁ βέλτιστος; καὶ δὲν δει-
 κνύει τὸ φιλογικὸν τοῦτο φαινόμενον διὰ τὰ ἐκπλήξη
 τὴν Εὐρώπην ἅπασαν ὑπὲρ αὐτὴν τὴν ἡλιοσυτίαν; Ἡ
 τέλος μήπως ὁ Κ. Σιμωνίδης, ὅστις λέγει ὅτι ὄλα
 ταῦτα ἐσώθησαν κατ' εὐτυχίαν καὶ ὑπάρχουσαι ἤδη
 εἰς Ἀθήνας εἰς χεῖρας τοῦ Κ. Σιμωνίδου, μήπως,
 λέγω, αὐτὸς διέσωσε καὶ ἔχει εἰ; χεῖράς του αὐτὰς τὰς
 χιλιάδας πλάκας τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀμήρου καὶ αὐτῶν μίαν
 ἐξαιρέτως εἰς τὰ πιστότητά του Αἰῶνος; Ἄν ἔγῃ
 ὄλην τὴν Ἰλιάδα καὶ ὄλην τὴν Ὀδύσειαν εἰς τοιαύτας
 πλάκας χαλκᾶς, ἤθελε νὰ ἤξεύρω πόσα πλοῖα καὶ πόσα
 νῶτα ἡμιόνων τὰ μετεκόμισαν ἐκ Σύμης εἰς Ἀθήνας;

Εὐκόλον μοὶ εἶναι εἰς τὴν ἐπιγραφὴν παραβάλλων
 γράμμα πρὸς γράμμα, ν' ἀποδείξω ὅτι τὰ λεγόμενα
 ἐκεῖνα Πελασγικά, εἶναι κατὰ φαντασίαν μόνον σχή-
 ματα, κατ' οὐδένα λόγον μὴ ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ
 Ἑλληνικά. Ἀλλ' ἄλις ναυτίας. Ἄς πράξῃ τοῦτο ὁ-
 στίς ἠτύχησε νὰ πλουτίσῃ τὴν βιβλιοθήκην του διὰ
 τῆς Συμιαδος.

Δὲν εἶναι δὲ ἀνάξιον λόγου νὰ γνωρίσωμεν εἰς
 ποῖαν γλώσσαν ἔγραψον οἱ δύο Πελασγοὶ ἐκεῖνοι.
 ποῖα τοῦλάχιστον ἦτον ἡ διαλεκτὸς ἢ τὸ ὄρος των.
 Πότε συνεγράφη ἡ Πελασγικὴ ἱστορία, ἢ, τεμάχιον
 δημοσιεύει ὁ Αἰὼν διὰ τοῦ αὐτοῦ φύλλου του, δὲν ἤ-
 ξεύρω ἴσως νὰ ἔγραψῃ πρῶτον εἰς τὴν ἐποχὴν καθ'
 ἣν ἀνηγέρθησαν ὁ Νῆος τοῦ Ὀμήρου καὶ τῆς ἱστορίας
 τὸ δις δις χίλια ἑκάκι ἐκατὼ καὶ ἑν, ἢτοι τὰ 404
 π. Χ. Ἀλλὰ περιέχει τὰς ἀρχαιοτάτας παραδόσεις,
 ἀναμνηστικὰς εἰς ἀρχαιοτάτων συγγραφεῶν, καὶ τέλος
 πάντων νεωτέρων τῆς ἐκ μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρί-
 δος δὲν εἶναι. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ἔγραψον οἱ δύο Πε-
 λασγοὶ... Καὶ ὉΣ, ἢ ἘΛΗΝ καὶ ῬόμηΝ σώματα
 διαφέροντα καὶ τὴν οὐρανὸν ἑστῆτην. — Ἐμμετρος ἦν ὁ
 πρῶτος Ὁ τὰ γράμματα βροτῶν δείξας, καὶ ἸΣΑ
 Θεοῦ ΠΟΙΗΣΑΣ αὐτοὺς τῆ ἀρετῆ. — Ἐπεὶ καὶ
 δεκά ἦν τὰ γράμματα, ἢ Ἐμμετρος ἐπὶ στήλης χαλ-
 κῆς ἘΓΓΥΦΕ ΔΙΟΣ ΧΕΙΡΙ, τὰ καὶ Ἐμμετρος
 κληθέντα, ΔΙ' ἢ καὶ στήλην ὙΠΩΘΗΣΑΝ ἐπὶ
 ἐκαστῶ ΜΙΑ. — Θεοῦ τιμὰς ἀμρβάνω εἰς τὸν ἄ-
 παρτῶ χρόνον παρὰ πάντι λαοῖς ὄλας ἐδιδάσκε. —
 Καὶ πάντα Πελασγῶν ἄθλα κελῶ ἔρλωσε, ση-
 μεῖα τὰ ἰαντοῦ χρησαμένους, ΣΥΝ ὄροισι καὶ
 τετραπόδοις καὶ χερσαίοις ζωοῖς παρτοδοατοῖς
 γράμμασι Ἰεροῖς. — Ἐτερος δὲ ΤΟΙ Ἀρχεβά-
 του ἀπόγονος υἱοῦ Πελασγοῦ — ἀνὴρ τὸν τοῦν
 δεινῶς καὶ τὰ ἐμμετροῦ γράμματᾶ χρώμενος ταῖς
 μαρτεῖαις, τὸν ἀριθμὸν ἠύησεν εἰς ἐννέα πρὸς
 τοὺς ἐξήκοῦτα. — Τοῦτον ὁ Μελαγχόρος εἰς τὸν με-
 τῆτα χρόνον, ὁ Πελασγοῦ υἱοῦ Πύρακος ὁ Θεο-
 σαλος. — Ἄπασαι Πελασγῶν φυλαί. — ἔθνον πέμ-
 ματα εἰς ὈΔΟΚΑΤΤΩΣΗΝ. Οὕτως ἔγραψον οἱ Πε-
 λασγοὶ τῶ καιῶ ἐκείνῳ. Οἱ ἀνόητοι καὶ οἱ ἀμαθεῖς!
 Πρὶν ἐπιχειρήσωσι νὰ γράψωσι ἱστορίαν δὲν ἐλάμβαν-
 ον καν τὴν γραμματικὴν νὰ μάθωσι ὄλιγον τὴν
 γλώσσαν των, νὰ μὴ γίνωσι καταγέλαστοι! Καὶ διὰ
 νὰ γράψωσι τὰ ὄρατα αὐτὰ Ἑλληνικά εἶχον γράμ-
 ματὰ ἐπεὶ πρὸς τὸ ἑκατόν!

Ἡ ἐντύπωσις μου λοιπὸν καὶ περὶ τῶν Πελασγι-
 κῶν γραμμάτων καὶ τῆς Πελασγικῆς ἱστορίας εἶναι,
 ὅτι ἀμφοτέρω εἰπέ χυδαίου ἀπατεῶνος πλάσμα ὄχι
 μόνον καταπτυστον, ἀλλὰ καὶ γελοῖον, διότι ὁ ἀπα-
 τεῶν αὐτός, ὅστις δῆποτε καὶ αἰ εἶναι, εἶναι ἀμαθε-
 στατος, μὴ ἤξευρον ὄχι τὰ Πελασγικά, ἀλλ' οὐδὲ τὰ
 κοινότερα τῶν Ἑλληνικῶν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΟΦΕΡ.

Ὁ ἀρχηγὸς οὗτος τῶν Τυρολίων κατὰ τὴν ἐν ἑτεῖ
 1809, ἐπὶ τοῦ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας πολέ-
 μου, ἐπανάστασιν αὐτῶν, ἐγεννήθη, τὴν 22 Νοεμ-
 βρίου 1767, ἐν Ἀγίῳ Λεονάρδῳ τοῦ νομοῦ Παρσεῦρ-
 θαλίας (Passeyrthale), ἀπὸ πατρὸς ξενοδόχου. Ἀνα-
 λαβὼν δὲ καὶ αὐτὸς τὴν τοῦ ξενοδοχείου διεύθυνσιν,

μετέβη πρὸς ταῦτοίς τὴν μετὰ τῆς Ἰταλίας ἐμπορίαν
 οἴνου καὶ ἵππων. Ἐπὶ ἀπὸ τοῦ 1796 διεπολέμησε
 πρὸς τοὺς Γάλλους παρὰ τὴν λίμνην Βήνακον (lac de
 Garde), ὡς ἀρχηγὸς ἐνὸς λόχου Τυρολίων. Ἐν ἑτεῖ
 δὲ 1808, ὅτε βεβία παρέστη ἡ ἀνανέωσις τοῦ με-
 ταξὺ Γαλλίας καὶ Αὐστρίας πολέμου, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς
 Βαυαρικῆς κυβερνήσεως δυσἀρέσκεια τῶν Τυρολίων
 ἀπέβη πάγκοιτος, προσῆλθον ἀπὸ Τυρολίας εἰς Βιέν-
 νην ἀπόστολοι μυστικοί, ἐν οἷς καὶ ὁ Ὁφερ, ἵνα κα-
 θυποβίλων εἰς τὸν ἀρχιδούκα Ἰωάννη τὰ παθήμα-
 τα τῆς χώρας καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ ἐπιθυμίαν τὴν
 ὁποῖαν εἶχε ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς Βαυαρίας, μεθ' ἧς
 τὴν εἶχε συνενώσει ἡ σιδηρὰ τοῦ Ναπολέοντος θέλησις·
 νὰ ἐνωθῇ δὲ πάλιν μετὰ τῆς Αὐστρίας, εἰς τὴν ἀνεκα-
 θεν ἦτο προσσηρημένη. Ἐγένετο λοιπὸν, κατ' ἐπινα-
 γὴν τοῦ ἀρχιδουκῆ, τὸ σχέδιον τῆς ἐπαναστάσεως
 καὶ ἀνακτήσεως τῆς χώρας. Καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο
 διεκοινώθη κατὰ πάντα τὴν Τυρολίαν προφορικῶς, διὰ
 τῶν πιστῶν τοῦ Ὁφερ ὀπαδῶν. Τὸ ἐπιχειρήμα ἐπέ-
 τυχε, καὶ εἰς 3 ἡμέρας, ἀπὸ τῆς 11 μέχρι τῆς 13
 Ἀπριλίου 1809, ἄπατα σχεδὸν ἡ χώρα ἐλευθερώθη,
 ὀτακιστῆλοι δὲ ἄνδρες Γάλλοι καὶ Βαυαροὶ ἠχμαλω-
 τεύθησαν εἰς τρεῖς μάχαις, ὧν τῆς μίαις προίστατο
 αὐτός ὁ Ὁφερ. Οὕτως ἀπαλλαγείσης ἀπὸ τῶν ἐχθ-
 ρῶν τῆς ἀνω καὶ μέσης Τυρολίας, ὁ Ὁφερ μετέβη
 ἤδη εἰς τὴν μεσημβρινήν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπίσης ἐξώ-
 σθησαν οἱ Γάλλοι μετὰ πολλῆς ζημίας. Ὅτε δὲ οἱ
 Γάλλοι, μετὰ τὰς περὶ Ἐκμυλίαν καὶ Ρεγενοβύργι-
 ον νίκαις, προήλασαν ἐπὶ Βιέννην, οἱ Βαυαροὶ ἐνέβα-
 λον αὐτοὺς εἰς τὴν ὄρεινὴν ἐκείνην χώραν. Καθ' ἣν
 ἡμέραν δὲ ἡ Βιέννη παρεδίδοτο, ὁ Αὐστριακὸς στρατη-
 γὸς Χαστέλερος (Chasteler), ἠττηθείς κατὰ κράτος,
 ἠναγκάσθη νὰ ἀπέλθῃ τῆς Τυρολίας, ἐγκαταλείπων
 εἰς αὐτὴν μόνον στρατιωτικὸν σῶμα· ἀλλ' ὁ
 Ὁφερ, κατατροπώτας δις, τῆ 25 καὶ τῆ 29 Μαΐου
 1809, τοὺς Βαυαροὺς περὶ τὸ ὄρος Ἰσελ, βιάζει αὐ-
 τοὺς νὰ ἐκχωρήσωσιν αὐτοὺς τῆς πατρίδος του· καὶ ἤδη
 διανοεῖτο νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ τοῦ
 ἀρκεύσαντος τὸ Κλαυενφούρτιον καὶ νὰ δώσῃ οὕτω
 νέαν ζωὴν καὶ νέους πόρους εἰς τὸ κίνημα τοῦ ἀπαν-
 ταχθέντος ἀποκεκλεισμένου καὶ παντὸς ἀπεστηρημέ-
 νου ἐκείνου τόπου, ὅτε ἐπῆλθε, μετὰ τὴν περὶ Ὀλα-
 γραμίαν μάχην, ἡ ἐν Ζναϊμφ ἀναχωρῆ τῆς 12 Ἰου-
 λίου, δυνάμει τῆς ὁποίας οἱ Αὐστριακοὶ ὑπεχρεώθη-
 σαν νὰ ἐκχωρήσωσιν ἀπᾶσης τῆς Τυρολίας καὶ νὰ πα-
 ραδώσωσιν αὐτὴν εἰς τὸν ἐχθρόν. Ἡ περὶ τούτου ἀγγελ-
 ία παρήγαγεν εἰς τὸν ἐγκαταλειφθέντα λαὸν σφοδρότα-
 τὴν συγκίνησιν· οἱ Τυρολῖοι ἤθελον νὰ μὴ ἀφήσωσιν
 τοὺς Αὐστριακοὺς νὰ ἀπέλθωσι, νὰ λάβωσι διὰ τῆς
 βίας τὰ πολεμικὰ ὄπλα καὶ νὰ φονεύσωσι πάντας
 τοὺς αἰχμαλώτους. Προελήθη ὁμως ἡ συμφορὰ αὐ-
 τῆ καὶ τὰ στρατεύματα ἀπῆλθον. Ἐν τούτοις ἐνέβα-
 λεν εἰς Τυρολίαν ὁ στρατάρχης Λεφέβριος μετὰ 30
 — 40000 Γαλλῶν, Βαυαρῶν καὶ Σαξόνων καὶ κατέ-
 λαβε συγχρόνως τὰς κυριώτερας ὄρεινὰς θέσεις. Ὁ
 Ὁφερ ἐκρύβθη κατ' ἀρχὰς εἰς σπήλαιόν τι τῆς Παρ-
 σεῦρθαλίας, ἀλλ' ὅτε ὁ γενναῖος Σπεκβάχερος, ὁ ἱε-
 ρεὺς Ἰωακείμ Ἀσπίγγερος καὶ ὁ Πέτρος Ματέρος

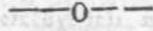
ἀνενώσαν τὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἄμυναν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τῆς 3—9 Αὐγούστου 1809 κατέβαλον ἐπαρρησιμμένως τοὺς ἐχθροὺς, προήλθεν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου αὐτοῦ καὶ ὁ Ὄφερ, ἀναλαβὼν ἤδη τὴν ὑπερτάτην ἡγεμονίαν τῆς ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κυρίων καὶ προνομίων ἐπαναστάτης Τιρολίας. Ὁ Λεοπόλδος, ἡγετῆς τῆς 13 Αὐγούστου πάλιν περὶ τὸ ὄρος Ἴσελ,

Ἄνδρας Ὄφερ.

ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ, ὁ δὲ Ὄφερ διεξήγαγεν ἤδη τὴν στρατιωτικὴν καὶ πολιτικὴν διοίκησιν, ἐν μίῳ τῶν δευτέρων ἀνωμαλιῶν, μέχρι τῆς ἐν Βιέννῃ εἰρήνης (14 Ὀκτωβρίου). Τότε, προστρέψαντος τοῦ ἀρχιδουκῆ Ἰωάννου δι' ἰδίας ἐπιστολῆς τοὺς Τιρολίους εἰς ὑποταγήν, καὶ εἰς βάλλοντων ἀπάντα γόθεν ἐχθρῶν σωματῶν εἰς τὰ Τιρολικὰ ὄρη, ὁ Ὄφερ ὑπετάχθη, κατὰ τὸν Νοέμβριον, εἰς τὸν ἀντιβασιλεῖα Εὐγένιον καὶ εἰς τὰ βαυαρικὰ στρατεύματα. Ἄλλ' ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀγγελίαν ὅτι ἐπέρχεται νικηφόρος ὁ ἀρχιδουκὴ Ἰωάννης, ἀνέλαβε πάλιν τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκησε μὲν πολλαχοῦ τοὺς ἐχθροὺς, ἐπειδὴ ὁμοίως ἢ ἀντίστασις δὲν ἦτον ἤδη γενικὴ ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύβῃ. Τότε ἤδυνάτο εὐχερῶς νὰ

ἰσχυρῶς, ἀλλὰ διὰ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα δὲν ἐδέχθη τὴν γενομένην αὐτῶ πρότασιν τοῦ νὰ καταφυγῇ εἰς τὴν Αὐστρίαν. Ἐπὶ δύο δὲ μῆνας διετέλεσε κρυπτόμενος εἰς χιονοσκεπῆ τινα καλύβην τῶν ὄρων καὶ αὐτὸς αἰ ὑποσχέσεις, οὐδ' αἰ ἀπειλαὶ τῶν Γάλλων στρατηγῶν ἰσχυρῶς νὰ εὕρωσι προδότην τινὰ τῆς καταφυγῆς ἐκείνης. Τελευταίον ὁ ἱερεὺς Δοναῦς, πάλαι μὲν ποτὲ φίλος τοῦ Ὄφερ διατελέτας, ἔπειτα δὲ νομίσας ἐνυτὸν ἀδικηθῆντα ὑπ' ἐκείνου, ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν στρατηγὸν Βαραγαίην Διλλιέρτον τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὁστις ἔδωκεν ἄτυλον εἰς τὸν γενναῖον τῆς πατρίδος πρόμαχον, ἀλγυμαλωτῆσθέντα οὕτω, τὴν 20 Ἰανουαρίου 1810, μεθ' ὄλων τῶν οἰκείων. Φυροῦμενος δ' ἐπιμελῶς, ἀπήχθη εἰς Μάντουαν, ὅπου ἐδικάσθη ὑπὸ στρατοδικεῖου, τοῦδ' οὗτοῦ ἢ πλειονοψηφία δὲν ἐπέβαλε θανατικὴν ποινὴν. Ἀλλὰ διὰ τηλεγράφου διετάχθη ἐκ Μεδολάνων ἢ ἐντὸς 24 ὡρῶν θανάτωσις τοῦ Ὄφερ, ὡς τε ἡ μεσολάβησις τῆς Αὐστρίας ἥτις ἤθελε βεβαίως εἰσακουσθῆ, διότι προέκειτο ἤδη ὁ γάμος τοῦ Ναπολέοντος, μετὰ τῆς Μαρίας Λουδοβικείας, ἐπῆλθε βραδέως. Ὁ Ὄφερ ἐτουφεκίσθη εἰς Μάντουαν τὴν 20 Φεβρουαρίου 1810, ἀντεπεξῆλθε δὲ εἰς τὸν θάνατον γενναίως, δὲν ἐδέχθη νὰ τῷ κλείσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διέτεχε μόνος αὐτὸς « πῦρ ». Ὁ οἶκος τοῦ ἀπεζημιώθη τῷ 1819 ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν περιουσίαν ἔλαβε δὲ καὶ ὑγευείας δίπλωμα, καὶ ἐν τῇ κατὰ τὴν πρωτεύουσιν τῆς Τιρολίας, τῷ Ἰνσπρούκχοι, Φραγκισκανικῇ ἐκκλησίᾳ ἐστήθη ὁ ἐνταῦθα εἰκονιζόμενος λίθινος τοῦ Ὄφερ ἀνδριᾶς, παρὰ τὸν τάφον τοῦ αυτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ τοῦ Α'.

Ο ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Τὸ Λουβρον, τὸ λαμπρότερον καὶ σεβαστότερον οἰκοδόμημα τῶν Παρισίων, ἄλλοτε κατοικία τῶν βασιλέων, εἶναι τὴν σήμερον ναὸς τῆς καλλιτεχνίας. Αἱ πολυτελεῖς αὐτοῦ αἰθουσαὶ κατοικεῦνται σήμερον ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας ἀγαλατοποιίας καὶ τῆς νέας ζωγραφικῆς, καὶ κατ' ἔτος ἐν αὐταῖς γίνονται ἢ τὴν πρόοδον τῆς τέχνης μετροῦσα καὶ ἐνταυτῶν προκαλοῦσα ἐκθεσεὶς τῶν ἔργων τῶν συγχρόνων ζωγράφων. Ἐπὶ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀνοίγονται καθ' ἐκάστην αἰ πύλαι τοῦ καταστήματος, καὶ ἡ εἰσοδος εἶναι εἰς ῥητὰς ὡρας ἐπιτετραμμένη εἰς ἕκαστον προ-

νομιούχο. ὁμοίως τινές, ἰδιαίτερα γραμμᾶτια φέροντες, εἰσάγονται πρὸ τοῦ πλήθους δι' ἰδιαίτερες θυρίδας, ὅσοι ἔχουν τινὰ σχέσιν μετὰ τῆς τέχνης, εἴτε ὡς καλλιτέχνη καὶ οἱ ἰδιοὶ, εἴτε ὡς ἀληθεῖς ἢ ὑποτιθέμενοι τεχνολογῶνται.

Κατὰ τὴν πρωίαν λοιπὸν τῆς πρώτης ἡμέρας, καθ' ἣν ἐμύλλε ν' ἀνοίχῃ ἡ μυστηριώδης θυρίς, νέος, ὅστις καὶ ἐκ τῆς τῶν ἐνδυμάτων τομῆς, καὶ ἐκ τῆς μακρῆς καὶ ξανθῆς κόμης, καὶ ἐκ τοῦ εἰς τὸν πώγωνά του ἐπληθύνοντος νευρικοῦ καὶ ὀλίγου γενείου, εὐκλῶς διεκρίνετο ὡς μὴ Γάλλος, περιεφέρετο περιμένων εἰς τὴν πλατεῖαν ἢ τὴν μετὰ τὴν αὐλὴν τοῦ Λουβρου, καὶ τὴν διεμέτρα ἀνωπομῶως μέχρις οὗ ἤθελε φθάσει ἡ στιγμή τῆς εἰσοδῶς του εἰς τὴν πινακοθήκην. Πρέπει ὁμοίως νὰ δηλολογήσωμεν ὅτι ἡ ἀνωπομονησία του δὲν προήρχετο τοσοῦτον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ θαυμάσῃ τὰ νεοφανεῖς εἰκόνας, ὅσον ἐκ τῆς ἀνάγκης ἣν εἶχε νὰ ἐμβῆ εἰς μέρος ὑπόστεγον, διότι τὸ πρόσωπόν του ἦτον μελανὸν ἀπὸ ψύχος, καὶ ὁ δυστυχῆς νεανίας τρέμων ὑπὸ τὸν καθέριον μὲν ἀλλὰ τετριμμένον του ἐπεδύτην, μάτην ἐπροσπάθει νὰ θερμάνῃ τὰς νευρικομένης χεῖρας του, κρύπτων αὐτὰς εἰς τοὺς κόλπους του. Μὴ ἔχων οὔτε ἄτυλον οὔτε πόρον τινὰ, ἀφ' ἰριθεῖς τὴν προτερσίαν ὑπὸ κλεπτῶν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τὸ μικρὸν τοῦ βαλάντιον, περιέχον ὄλην τὴν περιουσίαν, ἠναγκάσθη νὰ διανυκτερεύῃ ἐπὶ τῆς λιθίνης ἔδρας πρὸ τοῦ θυρώματος ἐνὸς ξενοδοχείου, νύκτα ἀτελεῦστητον καὶ δευτήν! Μετὰ πόσης χαρᾶς ἐπομένως εἶδεν ἀνατέλλουσαν τὴν ἡμέραν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀνοίχθησαν τὴν ἰδιαίτεραν θυρίδα τοῦ Λουβρου, ὅπου σπεύσας, ἔδειξεν εἰς τὸν θυρωρὸν γραμμᾶτιον φέρον τὸ ὄνομα Φρειδερίκος***, καὶ ἐπιτρέπον τὴν εἰσοδὸν εἰς αὐτὸν ὡς καλλιτέχνην ἐκ τῶν συναγωνιζομένων! Μὲ ὑπόπτερον βῆμα ἀνέβη μίαν τῶν πλαγιῶν καὶ εἰς οἶκον σκότος βιβυθισμένων κλιμακῶν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πινακοθήκην.

Τὸ πρῶτόν του βλέμμα ἐνοεῖται ὅτι διευθύνθη πρὸς τὴν εἰκόνα ἣν εἶχεν ἐκθέσει, πρὸς τὸ ἔργον ἐκαίνο τῶν μακρῶν ὀφθαλμῶν του, τῶν νεανικῶν πόθων του, ὑπὲρ οὗ ἐβουλόταν καὶ τὰ ἔργα τῶν πόρων του λείψανα! Ὄταν δὲ μετὰ πολὺμηνον σπουδῆν καὶ μετ' ἐπίμονον ἐργασίαν ἐπετύπωσεν ἐπὶ τοῦ πίνακος ὅτι χαρῆν ἦ ὅτι ὑψηλὸν ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ νέᾳ γερμανικῇ κεφαλῇ του, τότε ἡ τέχνη δὲν τῷ ἤρκεσε πλέον, τότε ἠθέλησε καὶ τὴν δόξαν! Τὰ Παρίσια ἐπεθύμει, τὴν περίφημον αὐτὴν ἐκθεσιν, καὶ τέλος κατώρθωσε τὴν εὐχὴν του διὰ μεγίστων θυσιῶν, ὧν ἡ ἐσχάτη δυνατὴ εἰς αὐτὸν ἦτον νὰ πωλήσῃ τινὰ μικρὰ κειμήλια, τὴν μόνην κληρονομίαν ἣν τῷ ἀρῆκεν ἡ πτωχὴ μήτηρ του, καὶ ἐξαργυρώσας αὐτὰ, ἐτύλιξε τὴν εἰκόνα του, τὴν ἔθεσεν εἰς τὰ νῶτά του, καὶ ἀνεχώρησε μόνος, πεζὸς, χωρὶς φίλου ὅστις νὰ τὸν συνοδεύσῃ ἐπὶ μικρὰν τῆς ὁδοῦ, χωρὶς οὐδεμίαν φωνὴν νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

Καὶ ὁμοίως τὴν πόλιν ἦς ἐμακρύνετο κατῴκει μ' ἄνευ καὶ φιλόλογος κόρη, γαλανόφθαλμος καὶ ξανθὴ, ἦς τὰς χαρακτηριστὰς πολλακίς κλοπιμαίως παρῆσθησεν ἐπὶ τῶν εἰκόνων του, ἢ πολλακίς παρηκολούθη-

τεν εἰς τοὺς περιπάτους μακρόθεν τὰ ἐλαφρὰ καὶ ζωηρὰ βήματα ἄλλὰ νὰ τῇ ἀποστῆναι καὶ μίαν μόνην λέξιν ποτὲ δὲν ἐτόλμησε, διότι ἡ νέα ἦτον κόρη βαρῶν, καὶ διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ χάσμα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης, διὰ νὰ ἐλπίσῃ ὅτι τὸ βλέμμα τῆς δὲν θέλει ἀποστραφῆ ὑπερήφανον ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι τὰ χεῖλη τῆς θέλουσι μειδιάσει συγκαταβατικῶς εἰς τοὺς λόγους του, ἔπεισε, μὴ ἔχων εὐγένειαν, νὰ ἔχῃ κἄν πλοῦτον, καὶ στερούμενος καὶ αὐτοῦ, ν' ἀποκτήσῃ κἄν δόξαν. Ἰδοὺ διατί ἐτύλιξε τὴν εἰκόνα του καὶ ἤλθε μόνος καὶ πεζὸς εἰς Παρίσια, ὅπου περιεφέρετο ἡδὴ ἄπορος, ἄσικος, ἄπιτος!

Ἐν δὲ οὕτως ἔστατο ἐντὸς τῆς πινακοθήκης κατηρῆς, εἰς σκέψεις παραδομῶως, καὶ τῆς ζωῆς του ἀναπολῶν τὰς θλιβεράς περιστάσεις, τὸ πλήθος ἐν τούτοις συῆρρε, καὶ περιεκύκλω τὰς εἰκόνας τῶν δνομαστωτέρων ζωγράφων, ἀντὶ ἰδίας κρίσεως τὴν κοινὴν φήμην λιμβάνον ὡς ὀδηγόν ἐμπρὸς δὲ τῶν ἐπιλοίπων, ὅτων οἱ καλλιτέχνη δὲν εἶχον κατορθῶσαι ἀκόμη ν' ἀνακύψωσιν εἰς τὸν ἥλιον τῆς φήμης ἢ μάλλον νὰ υἱοθετηθῶσιν ὑπὸ τοῦ συρμοῦ, καὶ ἀριστουργήματα ἂν ἦσαν αὐταί, οἱ πολλοὶ κερήρχοντο μετὰ μεγαλοπρεπείας περιφρονησεως. Ὁ Φρειδερίκος ἔστατο ἐν τῇ αἰθούτῃ εἰς ἧς τοὺς τοίχους ἐκρέματο ἡ εἰκὼν του, καὶ περιέμενε μὲ πάλλουσαν τὴν καρδίαν. Τινὲς παρερχόμενοι ἐμπρὸς αὐτῆς, τῇ ἐβρίπτον ἀνά ἐν ἀδιάφορον βλέμμα, ἢ καὶ οἱ εὐμενέστεροι ἀπέβλεπον εἰς τὸν ἐντυπον ὀληγόν, καὶ βλεπόντες τὸ ἄγνωστον ὄνομα Φρειδερίκος, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των. Τέλος αὐτὸς μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀγωνίαν ταύτην, φοβούμενος δὲ μὴ ἀκούσῃ καὶ πικρὰν τινὰ ἐπίκρισιν τοῦ ἔργου του, ἥτις νὰ καταστρέψῃ τὸ τελευταῖον ἔρεσμα τοῦ κόσμου τῶν ὀφθαλμῶν του, τὴν πρὸς ἑαυτὸν πίστιν του, ἐβρίφθη εἰς μίαν τῶν παρεκκεκλιμένων αἰθουσῶν, ἀνήκυσαν εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον καὶ ἐκεῖ, καταβεβλημένος ἀπὸ τῆς νυκτὸς τὸ ψύχος καὶ τὴν ἀγρυπνίαν, τὸν ἐγκέφαλον ἔχων τεταραγμένον ἀπὸ τὴν πείναν καὶ τὴν ἠλικίαν ἀνησυχίαν, ἐκάθησεν εἰς μίαν ἀπὸ τῶν ἔδρας τὰς προστακακλιμένας εἰς τὰς ὑελίνους σκευοθήκας, ἐν αἷς διατηροῦνται αἰγυπτιακαὶ ἀρ. αἰότητες. Εἰς αὐτὰς, δὲ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὡς νὰ τὰς σποδάζῃ, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν χωρὶς νὰ τὰς βλέπῃ, καὶ κατ' ὀλίγον τὰ βλέφαρά του βαρυθνήντα, ἐκάλυψαν τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ ἔπειτα ἡ κεφαλὴ του ἐκκλινε πρὸς τὸ στῆθος του, καὶ παρεδόθη εἰς ὑπνηλότητα τεταραγμένην, ἥτις ὁμοίως δὲν ἐμπόδιζε τὸ βραδύ καὶ ἐπίσημον βῆμα τοῦ μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰς εὐρείας στοὰς περιερχομένου φύλακος, νὰ πλητῆ τὴν ἀσκή του.

Χωρὶς νὰ προσέξῃ ὁ Φρειδερίκος εἶχε στηρίξει τὸν βραχίονά του εἰς τῆς ὀπισθεν τοῦ σκευοθήκης τὸν ὕψλον. Ἀίφνης ἠσθάνθη ὅτι ὁ ὕψλος ἐνέδιδε τρίζων, καὶ ἐβράσθη. Ὁ νεανίας ἀνασκιρτήσας ἐξύπνησεν. Ὅμοιος δὲ ἦτον ὁ τρόμος του! Ὁ φύλαξ ἤθελεν ἔλθει ἀμέσως νὰ τῷ ζητήσῃ τὴν τιμὴν τοῦ ὕψλου, ἵσως νὰ τῷ προσάψῃ ἀκόμη κλοπῆς ἀπόπειραν, καὶ οὔτε ὀβολὸν δὲν εἶχε ὅπως πληρώσῃ τὸ ὕψλον τοῦλάχιστον. Τί νὰ γίνῃ; τί νὰ πράξῃ; Τοιαῦτα ἰδέαι τὸν ἐβασάνιζον,

καὶ ὁμοῦ ἐπροσποιεῖτο ὁ δυστυχὴς ὅτι κοιμάται, καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ κινήσῃ τὸν βραχίονα, ἂν καὶ ἤθάνετο εἰς αὐτὸν πόνον, διότι τὸν ἐκέντα ἴσως τμήμα ὕλου ἢ κάμμια ἀρχαιοῦς δεξιά.

— Ἄν ἄνθρωπος δὲν συμβῆ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, πῶς ποτὲ θὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν δεινὴν ταύτην θέσιν; Ἦθελον νὰ ἔχω κάμμια μαγικὴν δύναμιν ἢ ἀναγκάτω διὰ μίαν στιγμὴν καὶ νὰ μακρυνθῆ ἀπέδω ὁ φοβερός αὐτός φύλαξ, ὅστις ἴσως μὲ παρετήρησε καὶ μὲ παραφύλαττει.

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἔλεγεν, ἤκουεν αἴφνης τὸ βῆμα τοῦ φύλακος κατ' ὀλίγον ἐξαπνεύου, καὶ τέλος παύσαν ἢ ἀντηχῆ ἐντελῶς, καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς, ᾧ τῆς εὐτυχίας! εἶδεν ὅτι εἶναι εἰς τὴν αἴθουσαν μόνος! Ἐννοεῖται ὅτι ἀμέσως ἠγέρθη καὶ ὤρμησε πρὸς τὰς αἰθούσας τῆς ζωγραφικῆς, ὅπου ἀνείχθη καὶ ἐκρύβη μεταξὺ τοῦ πλήθους.

Ἐκεῖ δὲ, ἐκθαμβος διὰ τὴν εὐτυχιάν του, πνευστιῶν καὶ ἀσθμαίων, ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν εἰκόνα του, καὶ πλήρης συγκινήσεως εἶδεν ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι εἶχον συνέλθει περὶ αὐτῆς.

— Ὡ! εἶπε πλήρης χαρᾶς, ἂν ἡ τύχη τῶ ὄντι ἔπαυσε νὰ μὲ κατατρέχῃ, ἂν ἐξετιμῆθῃ ἢ τῆγνῃ μου καὶ εὐρεθῆ ἀγοραστῆς τῆς εἰκόνας μου! Ἀφροσύνη καὶ νὰ τὸ ὑποθέσω! Διότι διέφυγον ἀπὸ τὴν γέλοσιν ἐκείνην θέσιν, τοῦτο δὲν εἶναι λόγος διὰ νὰ ἐπιτύχω καὶ εἰς τὰ λοιπά. Τὴν μαγικὴν δύναμιν δὲν τὴν ἔχω...

Μόλις συνέλαβεν αὐτὴν τὴν ιδέαν, καὶ δύο ἄνδρες ἀπεσπάζθησαν ἀπὸ τῶν περιστοιχιζόντων τὸν πίνακα ὁ εἰς ἦτον γέρον ἰατρός, ὁ δὲ ἄλλος νεὸς γνωστός εἰς τὰ Παρίσια διὰ τὸν ἀπέραντον πλοῦτόν του καὶ τὸν ὕπερ τῆς τέχνης ἐνθουσιασμόν του.

— Κάρολε, ἔλεγεν ὁ γέρον, ἄφες με ν' ἀγοράσω τὴν εἰκόνα ἐκείνην. Σοὶ τὸ ζῆτῶ ὡς δῆγμα φιλίας. Ὁλίγη ζωὴ μοὶ μένει ἀκόμη, καὶ εἶσαι ὁ μόνος μου κληρονόμος. Ἄφες με ν' ἀπολαύσω τὸ ἱεραῖον αὐτὸ ἔργον ἐν ὅτῳ ζῶ.

— Σοὶ τὸ παραχωρῶ, εἶπεν ὁ νεός, ἐπὶ συμφωνίᾳ ἔμως ὅτι ἡ πρώτη του εἰκὼν θὰ εἶναι ἐδική μου, καὶ ὅτι θὰ μ' ἐπιτρέψῃς νὰ τῶ τὴν παραγγεῖλω ἀμέσως σήμερον, πρὶν τῆς ἄλλης ἢν θέλεις νὰ τῶ παραγγεῖλω ὡς παράρτημα ταύτης.

— Ἔστω, εἶπε στενάζων ὁ γέρον, ἔστω, Κάρολε, Ἄλλ' εἶσαι τυραννικός εἰς τὰς ἀπαιτήσεις σου.

Ὁ Φρεδερίκος ἐνόμιζε κατ' ἀρχάς ὅτι διειρηύεται Ἦναγκάσθη ὁμοῦ νὰ πεισθῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰ ὦτά του, θταν εἶδε τὸν γέροντα καὶ τὸν νεόν, ἀφ' οὗ ἀπέτειναν μίαν ἐρώτησιν πρὸς ἕνα τῶν ἐφόρων, ν' ἀπευθυνθῶσι πρὸς αὐτὸν μὲ μετρία εἰς τὰ χεῖλη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε, εἶπεν ὁ νεός, ὅτι ἐρχομαι νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ ὑποθέσεων ἐν μέσῳ τῆς ἐκθέσεως ἄλλ' ἰδοὺ ὁ θεὸς μου, ὁ πρίγκιψ **, ἐπιθυμῶ νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῆ εἰς ὑμᾶς, καὶ ν' ἀγοράσῃ τὴν εἰκόνα σας.

— Τῶ ὄντι, κύριε, τὴν θεωρῶ ὡς κτῆμά μου, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν τιμὴν τῆς, εἶπεν ὁ γέρον, προσφέρων εἰς τὸν ἐκθαμβὸν Φρεδερίκον δέμα χρυσονομισμάτων. Ἐπιθυμῶ προεῖτι, Κύριε, καὶ ἄλλην μίαν εἰκόνα τῶν αὐτῶν διαστάσεων.

— Καὶ ἐγὼ δύο ἄλλας ὁμοίας, εἶπεν ὁ νεός, καὶ διὰ νὰ ἔχω τὸν λόγον σας, καὶ νὰ μὴ ὑποσχεθῆτε ἄλλας πρὸ τῶν ἡμετέρων, εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὴν τιμὴν αὐτῶν.

— Καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἠθέλετε μᾶς προσεῖναι, ἐπρόσθεσεν ὁ γέρον, ἂν ἠθέλετε νὰ ἔλθητε σήμερον νὰ γευματίσωμεν εἰς τὴν εἰκίαν μας, ὅπου θέλετε ἀπαντῆσαι καὶ ἄλλους συμπατριῶτάς σας. Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσις μου. Χαίρετε, Κύριε. Ἀπόψε σὰς περιμένω.

Καὶ ἀμφοτέρω ἐμακρύνθησαν.

Ὁ δὲ Φρεδερίκος ἔμεινε βωβός ὑπ' ἐκπλήξεως. Ἐκράτει δὲ εἰς τὰς χεῖράς του τριάκοντα χιλ. φράγκων!

— Ὅνειρον, ὄνειρον, ἔλεγεν, ἢ παραφροσύνη!

Καὶ ταῦτα λέγων ἐκίνησε τὴν χεῖρα εἰς σχῆμα δραματικόν. Εἰς τὸ κίνημα ὁμοῦ τοῦτο ἤκουσε πρᾶγμα τι πτόν κατὰ γῆς, καὶ προσέξας, εἶδεν ὅτι ἦσαν δύο τμήματα ὑαλίου μείκτα ἐμπεπυγμένα εἰς τὸν ἀγκῶνα τοῦ φορέματός του, καὶ ἐν αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον κατακλιθεῖσιν.

Ὁ Φρεδερίκος λαβὼν τὸ δακτυλίδιον, καὶ παρατηρήσας αὐτὸ περιέργως, ὠρμήθη ἀμέσως καὶ φυσικῶς νὰ τὸ φέρῃ ὀλίτω εἰς τὴν σκευοθήκην ὅθεν ἄκων τὸ εἶχε λαβεῖ, καὶ διευδύνετο ἤδη πρὸς τὴν αἴθουσαν τῶν αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων, ὅταν διερχόμενος πάλιν ἐμπρὸς τῆς εἰκόνας του, περὶ ἢ ἴσαντό τινες κυρίαί καὶ τὴν εἰσῶρον, ἠσθάθη αἴφνης τὴν καρδίαν του συττελλομένην, καὶ τοὺς λογισμούς του λαμβάνοντας ἄλλην διεύθυνσιν: διότι μία τῶν γυναικῶν τούτων, στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὴν εἰσόδον τῆς αἴθουσης, ἀνέπλει εἰς τὸν νεόν κλλιτέγγνην τὴν Μαρίαν ἢν ἠγάπα, τὴν Μαρίαν πρὸς ἣ, οὐδέποτε ἐν τῇ ταπεινότητι καὶ ἐν τῇ εὐτελείᾳ του δὲν εἶχε τολμήσει ν' ἀποτεινῇ καὶ μίαν λέξιν. Ἐν ᾧ δὲ ἔστατο ἐκεῖ, ὡς ἐώπιον ὀπτασίας ἦτις ἐφοβεῖτο μὴ διακτιδασθῆ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἢ νεῖα κόρη ἐστράφη, καὶ ὡ τοῦ ἀπιτυέτου θαύματος ἦτον αὐτὴ ἡ Μαρία, αὐτὴ ἡ ἰδία, ἡ Μαρία εἰς τὰ Παρίσια! Ὡ! εἶναι ζωνανόν! δέδοται εὐτυχία τοιαύτη!

Προχωρεῖ, χαιρετᾷ, καὶ ἡ Μαρία τὸν ἀντιχαιρετᾷ μετ' ὀφθαλμῶν. Ἐκείνη, ἐκείνη εἶναι, καὶ ἡ μήτηρ σὴς εἶναι πλησίον τῆς! Ἡ ὑπερήφανος βαρονίς ἦτις ἄλλοτε τόσο περιφρονητικῶς ἐβλεπε τὸν Φρεδερίκον. Ἰδοὺ τῶρα προχωρεῖ πρὸς αὐτόν. Ἰδοὺ τῶρα τὸν πλησιάζει!

— Χαίρετε! κύριε, τῶ λέγει, ἐπιτρέψατε εἰς μίαν συμπατριῶτιν σας νὰ σὰς συγχωρῆ διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχιάν σας, ἢς ἀκούει ἤδη πετωμένην τὴν φήμην, διὰ τὴν δόξαν ἢ δρᾶπέτε, καὶ ἦτις θέλει ἀνανακλασθῆ εἰς τὴν ὠραίαν μας Γερμανίαν. Σὰς βεβαίω, κύριε, μετὰ δακρύων εἶδα κατὰ πρῶτον τὴν θαυμασίαν εἰκόνα σας.

Καὶ τείνουσα εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἔσφιγξε φιλικῶς τὴν τοῦ κλλιτέγγνου ἤλθε δὲ καὶ ἡ Μαρία καὶ τῶ εἶπε τινὰς λέξεις μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς, καὶ ὕψωσε, πλήρης συγκινήσεως, τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ζωγράφον τῆς πατρίδος τῆς. Ἐπειτα δὲ, λαβούσα τὸν βραχίονα τοῦ νεοῦ, διήλθεν ὑπερηφάνως τὸ πλῆθος τῶν περιεργῶν, ὅτινες ἐστρέφοντο ὅπως ἰδῶσι τὸν τεχνίτην ὃν υἱοθετεῖ ἡ δόξα, καὶ ἐπανελάμβανον μυστικῶς τ' ὄνομά του.

— Χαίρετε! κύριε, τῶ λέγει, ἐπιτρέψατε εἰς μίαν συμπατριῶτιν σας νὰ σὰς συγχωρῆ διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχιάν σας, ἢς ἀκούει ἤδη πετωμένην τὴν φήμην, διὰ τὴν δόξαν ἢ δρᾶπέτε, καὶ ἦτις θέλει ἀνανακλασθῆ εἰς τὴν ὠραίαν μας Γερμανίαν. Σὰς βεβαίω, κύριε, μετὰ δακρύων εἶδα κατὰ πρῶτον τὴν θαυμασίαν εἰκόνα σας.

Καὶ τείνουσα εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἔσφιγξε φιλικῶς τὴν τοῦ κλλιτέγγνου ἤλθε δὲ καὶ ἡ Μαρία καὶ τῶ εἶπε τινὰς λέξεις μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς, καὶ ὕψωσε, πλήρης συγκινήσεως, τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ζωγράφον τῆς πατρίδος τῆς. Ἐπειτα δὲ, λαβούσα τὸν βραχίονα τοῦ νεοῦ, διήλθεν ὑπερηφάνως τὸ πλῆθος τῶν περιεργῶν, ὅτινες ἐστρέφοντο ὅπως ἰδῶσι τὸν τεχνίτην ὃν υἱοθετεῖ ἡ δόξα, καὶ ἐπανελάμβανον μυστικῶς τ' ὄνομά του.

Καὶ τείνουσα εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα, ἔσφιγξε φιλικῶς τὴν τοῦ κλλιτέγγνου ἤλθε δὲ καὶ ἡ Μαρία καὶ τῶ εἶπε τινὰς λέξεις μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς, καὶ ὕψωσε, πλήρης συγκινήσεως, τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ζωγράφον τῆς πατρίδος τῆς. Ἐπειτα δὲ, λαβούσα τὸν βραχίονα τοῦ νεοῦ, διήλθεν ὑπερηφάνως τὸ πλῆθος τῶν περιεργῶν, ὅτινες ἐστρέφοντο ὅπως ἰδῶσι τὸν τεχνίτην ὃν υἱοθετεῖ ἡ δόξα, καὶ ἐπανελάμβανον μυστικῶς τ' ὄνομά του.

Ὁ δὲ Φρεδερίκος ἐν μέσῳ τῶσων βιαίαν ψυχικῶν συγκινήσεων, ἂν καὶ εἶχε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων εἰς τὸ πεπαλαιωμένον χαρτοφυλάκιόν του, ὅπου ἄλλοτε ἐφύλαττε μόνον τὸ διαβατήριόν του, ἀλλὰ δὲν εἶχε προγευματίσει ἀκόμη, καὶ διὰ τοῦτο μύρια φατασιαὶ ἀνῆρχοντο ἀπὸ τοῦ κενοῦ τοῦ στομάχου εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, ὃν εἶχον καταθροβῆσαι αἱ τασαὶ ται αἰφνίδια μεταβολαί τῆς τύχης του, καὶ αἰφροχηδὸν ἐπέκλυον εὐτυχία ἰκεῖναι. Τράφει μὲ τὴν ἀνάγκωσιν τῶν μύθων τοῦ Ὀρμάνου, καὶ προληπτικὸς ὡς πᾶς νεός Γερμανός ὅστις ἔχει ζωφρὰν φαντασίαν, ἐπίστρεψε σχεδὸν πρᾶγματικῶς ὅτι εἰς μαγικὰ ὤφειλε τὴν νέαν του τύχην. Καὶ ἐνθυμηθεῖσιν ἡ εὐτυχία τοῦ ἤρχισεν ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπέκτισε κατὰ παράδοξον συγκρίσιν τὸ αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον, ἤρχισεν νὰ σκέπτηται ἂν ἄραγε δὲν εἶναι αὐτὸ ὁ δακτύλιος τοῦ Σολομῶντος. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον παρεδεχθῆ αὐτὴν τὴν ιδέαν, καὶ τὴν ἐπίστρεψεν ἐντελέστατα, καὶ ἔκτοτε ὅλα ὅσα πῶ συνέβησαν τῶ ἐφαίνοντο φυσικὰ καὶ εὐεξήγητα πλέον, καὶ ἂν ὅλοι οἱ θεσάυροι τοῦ κόσμου τῶ ἐπροσφέροντο δὲν εἶδεν τὸ αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον δι' αὐτοὺς, διότι εἶχε τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ἡ τύχη του ἀπ' αὐτοῦ ἐξηρτάτο.

— Νὰ ἰδῶμεν, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἂν τὸ δακτυλίδιον τοῦτο εἶναι τῶ ὄντι ὁ δακτύλιος τοῦ Σολομῶντος, καὶ ἂν ἔγῃ τὴν δύναμιν νὰ ἐκπληρῆ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας μου, θέλω ἀπόψε νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ γεῦμα τοῦ πρίγκιπος τῆς Μαρίας καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν τῆς.

Ἀλλὰ θὰ θαυματουργήσῃ τῶ ὄντι τὸ δακτυλίδιον τοῦ Σολομῶντος; Ἡ πίστις του εἰς αὐτὰ δὲν ἦτον ἀκόμη τόσο ἀστερεὰ, ὥστε νὰ μὴν αἰσθάνηται ἐναγωνίους διαταγμούς καὶ ἀνυπομονησίαν μέχρι οὗ ἔλθῃ ἡ ὠρα τοῦ γεύματος; οὐχ ἦτον ὁμοῦ ἐστολισθῆ μὲτ' ὅτις ἐνεδέχετο περισσοτέρως φροντίδας, ὥστε ὅταν ἐξῆθῃ τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου ὅπου εἶχε καταλύσει, οὐδεὶς ἤλελεν ἀναγνωρίσει τὸν πτωχόν καὶ ταλαίπωρον ἐκεῖνον πένητα τῆς πρώτης βλέπων τὸν ἀμαῖον αὐτὸν νεανίαν, μὲ τὴν ἐκνήν, χαριέντως βοαστρυγίζουσαν κόμην του, τὸ εὐκαμπτον καὶ εὐγενές του ἀνάστημα, τὸ φαιδρὸν πρόσωπόν του, ἐφ' οὗ ἐπέλαμπεν εὐτυχία. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πρίγκιπος, ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἐσπευσαν πρὸς αὐτόν, ὅλοι τῶ ἔτεινον τὰς χεῖρας, ὅλοι τὸν συνέχισαν. Ὁ Φρεδερίκος ὁμοῦ ἔμεινε ὅλος καταθεθροβημένος, διότι πλησίον τῆς ἐστίας εἶδε τὴν Μαρίαν καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν τῆς καὶ μετ' αὐτῶν τὸν Φρίτζ Μάυερ, τὸν φίλον του ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, τὸν μόνον εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὰ πρὸς τὴν Μαρίαν αἰσθημάτων του, τὸν Φρίτζ Μάυερ, σοφὸν ἀρχαιολόγον, ὃν εἶχεν ἀφήσει, καὶ ἐνόμιζεν ἀκόμη ἡσυχολομένον εἰς τὰ βῆθη τῆς Γερμανίας.

Οἱ δύο φίλοι ἔλαβον ὁ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἄλλου, καὶ ἀπεσύρθησαν εἰς ἕνα παραθύρον ὅπως ὁμιλήσωσι πλέον ἀνέτως.

— Ἰδοὺ λοιπόν, εἶπεν ὁ Μάυερ πρὸς τὸν Φρεδερίκον, ἰδοὺ ἐγίνετο μέγας ζωγράφος, ἰδοὺ ἐπλοῦτησας, ἰδοὺ ὅλοι σου αἱ εὐχαὶ ἐπληρώθησαν! διότι αὐρίον, ἀπόψε ἂν θέλῃς, ἢ μπόρεις ν' ἀρραβωνισθῆς τὴν Μα-

ρίαν. Εἶπα εἰς τὴν μητέρα τῆς ὅτι τὴν ἀγαπᾷς, καὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς ἐδέχθη τὴν εἰδήσιν ταύτην. Ὁ Φρεδερίκος, εἶπεν, ἀπέκτισε φήμην ἦτις θέλει ἀντηχῆσαι ἐφ' ὅλης τῆς Γερμανίας μετ' ἀγαλλιάσεως τὸν δέχομαι ὡς υἱόν μου, ὅταν φέρῃ εἰς τὴν Μαρίαν μου τὴν δόξαν μετὰ τῆς εὐτυχίας.

— Ὡ! ὁ δακτύλιος τοῦ Σολομῶντος! ἀνέκραξεν ὁ Φρεδερίκος.

— Τῆ λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Μάυερ ἐμφροντίς, φοβούμενος μὴ ὁ φίλος του ἀπὸ υπερβολῆν χαρᾶς παρεφράνησεν.

Ἀλλ' αὐτὸς τῶ εἶδει τὸ αἰγυπτιακὸν δακτυλίδιον, καὶ τῶ εἶπεν ὅποιαν πρόληψιν συνέλαβε περὶ τῆς ἐπιβροφῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τύχης του, καὶ ποῖον ἀρχαιολογικὸν τυμπέρασμα ἐξήγαγεν ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν του.

Ὁ δὲ Μάυερ, λαβὼν τὸ δακτυλίδιον καὶ θεωρήσας αὐτὸ προσεκτικῶς, τῶ τὸ ἀπέδωκε μειδίω.

— Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο, φίλε, τῶ εἶπε, δὲν εἶναι τοῦ Σολομῶντος. Εἶναι ἀρχαιοῦς νεός κατασκευῆς, εἰς ἐκείνων δι' ὃν ὑπεύθυνος κερδοσκοπία ἀπατᾷ τῶν ἀρχαιοφίλων τὸν ζῆλον, πολλάκις, ὅταν δὲν φωτίζῃ αὐτὸν ἀληθῆς μάθησις.

— Λυπούμαι, ἀπεκρίθη ὁ Φρεδερίκος, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἀνεκάλυφα εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ τὸ μυστήριον τῆς αἰφνιδίας μεταβολῆς τῆς τύχης μου.

— Τὸ μυστήριον τῆς μεταβολῆς τῆς τύχης σου, εἶπεν ὁ Μάυερ λαμβάνων αὐτόν ἐκ τῆς χεῖρός, συνίσταται εἰς ἄλλην δύναμιν ἀνωτέραν τῆς τοῦ δακτυλίου τοῦ Σολομῶντος, εἰς τὴν δύναμιν τῆς μεγαλοφυίας σου.

Καὶ φέρων αὐτόν πρὸς τὴν μητέρα τῆς Μαρίας, — Κυρία, τῆ εἶπε, τὸν δέχεσθε ὡς υἱόν σας;

Ἄσθη δὲ, στρέφεται πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς,

— Μαρία, τῆ εἶπεν, ἀκούεις τί μ' ἐρωτοῦν; ἂν δεχώμαι τὸν Φρεδερίκον ὡς υἱόν μου.

Ἡ Μαρία τότε ἐβρίθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς, καὶ ἔδωκε τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὸν Φρεδερίκον, ὅστις τὴν ἐπίλησε.

Τῆ δ' ἐπαύριον ὁ Φρεδερίκος ἐλθὼν πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς αἰγυπτιακῆς συλλογῆς τοῦ Λούβρου, τῶ ἀπέδωκε τὸν ὑποτιθέμενον ἀρχαῖον δακτύλιον, ὅστις μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας κατέτεθη εἰς τὴν ἀρχαίαν του θέσιν, καὶ ὁ θέλων δύναται νὰ τὸν ἰδῇ ὑπ' ἀρ...

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὁ Κύριος Ἀσώπιος ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων — ἐνωσεῖ δὲ τῶν ἀρχαίων, — ἀναφέρει καὶ τὴν νέαν ποιήσιν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μόνον ὅπως βίβη κατ' αὐτῆς τὴν μέλαιναν ψήφον. Ὅλοι οἱ νεώτεροι ποιηταὶ τῆς Ἑλλάδος εἰσίν, ὡς ἐξαμβλώματα, ἄξιοι τοῦ Κεᾶδα ἕνα δὲ μόνον ἐξαιρεῖ τοῦ γενικοῦ ὀστρακισμοῦ, εἰς ἕνα μόνον παραχωρεῖ τὴν ἐλικωνιάδα δάφνην, καὶ οὗτος εἶναι ὁ λαός τῆς Ἑλλάδος, τὸ δὲ ποίημά του, τὰ δημοτικὰ ἄσματα. Τὰ καθ' ἡμᾶς, προσημότεροι εἰς τὸν ἐπαῖνον ἢ εἰς τὸν φόγον, δισταζόμεν, τὸ ὁμολογοῦμεν, νὰ παραδεχθῶμεν καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν τὸ πρῶ-

τον μέρος της κρίσεως ταύτης, και πριν γράψωμεν τὸ δότρακον, θέλομεν νὰ ἡξεύρωμεν κατὰ τίνος τὸ γράφομεν, καὶ κἄν ν' ἀναγνώσωμεν τὰ ποιήματα ἀκαταδικάζομεν, ἢν δικαιοσύνη φοβούμεθα ὅτι ὁ σοφὸς κριτικὸς πολλὰκις δὲν ἀπέδωκεν εἰς τοὺς νεωτέρους. Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ὅμως μέρος εἶμεθα μετ' αὐτοῦ συμφωνότατοι, καὶ μετὰ μεγίστης χαρᾶς εὐρόντες σπεύδομεν νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ἐπόμενον δημοτικὸν ἄσμα, ἀνέκδοτον, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, μέχρι τοῦδε. Ἡ ἐπιπνεύουσα ποιησις, ἡ γοργότης της κινήσεως, ἡ ἀρμονία της στιγουργίας, ἡ χάρις της γλώσσης, ἣς οἱ διαλεκτικοὶ χρωματισμοὶ οὐδὲν ἔχουσι χυδαίον καὶ ἀγενές, της ἐκφράσεως τὸ νευρώδες, ἀναδεικνύουσι τὴν ὡραία τὴν σύνθεσιν τοῦ λαοῦ, ἣτις ἔχει προσέτι τὸ σπάνιον εἰς τὰ λοιπὰ δημοτικὰ ἄσματα πλεονέκτημα, ὅτι περιετώθη πλήρης, κατὰ πάντα λόγον ἀξίαν τοῦ θαυμασμοῦ δὲν ὁ πεπαιδευμένος καθηγητὴς ἐκφράζει ὑπὲρ της τάξεως ταύτης τῶν ποιητικῶν προϊόντων. Μὴ θέλοντες ν' ἀναβάλωμεν τὴν δημοσίευσίν σου, ἐπιφυλάττομεθα νὰ ἐρευνήσωμεν ἄλλοτε εἰ, ποίαν ἐποχὴν της ἱστορίας ἀναφέρεται, καὶ πόσῃς ἀρχαιότητος εἶναι.

ΤΟΥ ΓΕΡΟΜΟΥΡΤΟΥ Ἡ ΚΟΡΗ.

Τοῦ Γερομούτου ἐστὶ λανε φερμάνι ἀπὸ τὴν Πόλι, καὶ τὸ διαβίξει ὁ χότζας του καὶ ὁ Γερομούρτος κλαίγει.

«Σ' ἐτένα, Βουλγαριάς Σπαχῆ, σ' ἐτένα Γερομούρτο·
 «Ζώσου τὸ διμισκί σπαθὶ καὶ σέλλωσ' τ' ἀλόγο σου,
 «Καὶ σὺ εὖ νάβρωσ τὸν Πασιᾶ, τὸν πρῶτον τὸν Βεζύρη
 «Ποῦ πολεμαί τὸ Μόσκοβο σῆς Ἀδριανέσ τὸν κάμπο.»
 Ὁ Γερομούρτος τάκουσε, βαρειά τοῦ ἐκακοφάνη
 Μιὰν κόρην εἶχε λιγηρὴ τοῦ γιου τοῦ θυγατέρα,
 Τοῦ γιου τοῦ μονάκριβου ποῦ σκότωσαν οἱ κλέφταις.
 Γραμμένα εἶχε σὸ πρόσωπο τ' ἀπρίλλη τὰ λουλούδια,
 Δροσάτη σὰν τὴν ἀνοιξί. ὕψηλ' σὰν κυπαρίσσι.
 «Τί ἔχεις, παπποῦ, καὶ θλίβεσαι καὶ κλαῖς φαρμακωμένα;
 «Μὴν ἦλθαν κλέφταις σὰ χωριά καὶ σ' ἔκαψαν τὰ σπήτια,
 «Ἡ δὲ μαῦρός σου μὴ ἀβρώσησεν ὁ πολυγαπημένος;»
 «Δὲν ἦλθαν κλέφταις σὰ χωριά, δὲν μ' ἔκαψαν τὰ σπήτια,
 «Καὶ ὁ μαῦρος δὲν μοῦ ἀβρώσησεν ὁ πολυγαπημένος;
 «Μοῦ ἐσεῖλανε μιὰ προσάγη, φερμάνι ἀπὸ τὴν Πόλι,
 «Μοῦ λέν νὰ ζώσω τὸ σπαθί, τὸ μαῦρο νὰ σελλώσω,
 «Νὰ πάγω νάβρω τὸν Πασιᾶ, τὸν πρῶτον τὸν Βεζύρη,
 «Ποῦ πολεμαί τὸ Μόσκοβο σῆς Ἀδριανέσ τὸν κάμπο,
 «Καὶ ἐγὼ εἶμι γέρος, κόρη μου, γέρος καὶ παθιασμένος.
 «Δὲν ἔχω χέρια γιὰ σπαθί, καὶ πλάταις γιὰ τὸ μαῦρο.»
 «Ἐγὼ γιὰ σένα ζώνουμαι, παπποῦ, τὸ διμισκί σου,
 «Τὸ ἀκριβοταγισμένο σου ἐγὼ καβαλλικεύω,
 «Δόσμου τοῦ γιου σου τάρματα καὶ τὰ χρυσὰ τσαπράζια,
 «Ταῖς καπνισαῖς πιτσόλαις σου, τὸ βροντερὸ τουφέκι.»

Καὶ σὸν Πασιᾶ, σὴν Ἀδριανέ ἐπῆγε ἀρματωμένη, Ἀρματωμένη σὰν τοὺς νηοὺς, σὰν τ' ἀξία παλληκάρια.
 Ἐκεῖ ποῦ ἡ κόρη ἐδιαβαίνα παραμεροῦσαν ὄλοι·
 «Χαρὰ σὸ νηὸν, ἐλέγανε, τὸ γυιὸ τοῦ Γερομούρτου,
 Πῶχει τὸ μαῦρο γλήγορο, καὶ τ' ἄρματα ἀσημένια!»
 Τὸν μαῦρον εἶχε γλήγορο, τὸ χέρι ἀστροπελέκι.
 Πασιᾶ τὴν κόρη ἐκάμανε σὸν πόλεμον τὸν πρῶτον,
 Στὸν πόλεμον τὸ δεύτερον ἐγέννηκε Βεζύρης·
 Κἄνεὶς δὲν τὴν ἐγνώρισε τὴν ἀνδρειωμένη κόρη,
 Ὁ γυιὸς τοῦ Καπιτάνπασια δὲν τρώγει, δὲν κοιμάται,
 Πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ καὶ τὴν ξεπροβοδαίει·
 «Ἀφέντη μου, πατέρα μου, της θάλασσας ἀφέντη»
 «Φοβοῦμαι καὶ ὁ Βεζύρης μας δὲν εἶναι ἐκεῖος ποῦ δείχνει,
 «Γιατί ἔχει πάτημα ἐλαφρὸ καὶ πρόσωπο δροσάτο·
 «Σὰν νάχω κάτι μέσα μου, μοῦ λείπει πῶς εἶναι κόρη.»
 «Ὁμέρη μου, λεβέντη μου, βλασάρι της καρδιάς μου,
 «Ἐπὺ ἔχεις κάτι μέσα σου ποῦ μοιάζει σὰν ἀγάπη.
 «Ἐβγα μὲ τὸν Βεζύρη σου νὰ βίξετε τὴν πέτρα,
 «Ἄν σὲ διαβῆ, παλέψετε σὰ τρυφερὰ τὰ χόρτα·
 «Μ' ἂν διῆς τὰ χόρτα καὶ σρωθοῦν ἀπὸ τὸ πέσιμό του,
 «Σύρτε νὰ κολυμῆσετε σὸ δροσερὸ ποτάμι.»
 Ἔρχουν τὴν πέτρα, ἡ λιγηρὴ μακρύτερα τὴ βίχνη,
 Παλεύουνε, καὶ ἡ λιγηρὴ της γῆς τὰ χόρτα στρώνει.
 Ἐπῆγαν σὸ κολύμβημα, σὸ δροσερὸ ποτάμι,
 Κ' ἐκεῖ ποῦ ἐξεθηλύκωναν τὰ δλόχρυστα γελέκια,
 Ἀρματωμένος ἐφθασε τρεχάτος καθαλάρης.
 «Κακοὶ γειτόνοι ἐπάτησαν τὰ σπήτια τοῦ παπποῦ σου,
 «Καὶ χίλιοι ἐδῶ καὶ χίλιοι ἐκεῖ, ἐφτὰ χιλιάδες ὄλοι
 «Ἀρπάζουν γίδοπ, ὄβατα καὶ καίγουν τὰ χωριά του,
 «Ὁ Γερομούρτος πολεμᾷ σὸ κάστρο του κλεισμένος;»
 Ἀρπάζει ἡ κόρη τὸ σπαθί, σὸν μαῦρον ἀνεβαίνει,
 Κι' ὁ ἀγέρας εἰς τὴν πλάτη της χρυσὰ μαλλιά ἀνεμίζει,
 Ὁ γλήγορον σὰν ἀστραπὴ διαβαίνει τὸ ποτάμι,
 Καὶ τὸν Ὁμέρη χαιρετᾷ γερνώντας τὸ κεράλι.
 «Σ' ἐνίκησα σὸ πάλεμμα, σ' ἐνίκησα σὴν πέτρα,
 «Μὰ σὸ ποτάμι, Ὁμέρη μου, εἰπές πῶς ὠνειρεύθης.»
 Κεν: αἶ τὸν μαῦρον σὴν κοιλιὰ καὶ χάνεται σὴ σκόνι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΒΙΟΥ, ἡτοι κεφαλαίων ἠθικῶν συλλογὴ πρὸς τὸ εὐδαιμόνως ζῆν. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ. *En Athènes, τῶσποις καὶ ἀναλώμασι Σ. Κ. Βλαστοῦ, 1850.* (τίμαται λεπ. 40).
 Τέσσαρες μεταφράσεις γνωρίζομεν ἄχρι της σήμερον τοῦ ἀγγελλομένου βιβλίου· πρῶτην τὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἐν Βιέννῃ ἐκδοθεῖσαν τὸ 1782, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ὁ Ἰνδὸς Φιλόσοφος· δευτέραν τὴν ἐκ της Ῥωσικῆς ἐν Μόσχῃ συνεκδοθεῖσαν τὸ 1802 μετὰ της ἠθικῆς τοῦ Κάμπη, ὑπὸ Σπυρίδωνος Δεστοῦνη Κεραλήνος, ὑπὸ τὸν τίτλον *Οικονομία της πολιτικῆς ζωῆς*· τρίτην, τὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1849 γενομένην, ὑπὸ τὸν τίτλον *Κοινωνικὸς, ἡ τέχνη τοῦ κοινωνικοῦ βίου*, ὑπὸ τοῦ Κ. Ι.

Ἀθανασιάδου, καὶ τετάρτην τὴν παρούσαν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ πανεπιστημίου Κ. Κ. Ἀσωπίου.
 Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς αὐτοὺς ὀλίγα, νομίζομεν, συγγράμματα ἐτιμήθησαν διὰ πολλῶν καὶ ἀλλεπαλήλων μεταφράσεων ὅσον τὸ πονημᾶτιον τοῦτο. Πλὴν της Ἀγγλικῆς, εἰς ἣν λέγεται ὅτι μετεφράσθη ἐκ της Σινικῆς, καὶ της μνημονευθείσης ἀνωτέρω Ῥωσικῆς, ἴδομεν διαφόρους Γαλλικὰς καὶ Ἰταλικὰς, ἐκδοθείσας περὶ τὰ μέσα καὶ τὰ τέλη της τελευταίας ἐκατονταετηρίδος ἐν Γαλλίᾳ, ἐν Βερολίνῳ, ἐν Αὐγούστῃ, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ διαφόρους ἐπίσης ἐπιγραφὰς. (1)
 Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν μεταφράσεων πληρεστερα εἶναι ἡ τοῦ Κ. Ι. Ἀθανασιάδου· διότι, παρὰ τὸ Α'. βιβλίον τὸ ὁποῖον μόνον μετέφρασαν ὄλοι οἱ ἄλλοι, ἐξέδωκε καὶ τὸ Β', ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει, περὶ τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν ἐλλείψεων αὐτοῦ, καὶ περὶ τινῶν ἄλλων ἀντικειμένων, προσθεῖς συγχρόνως καὶ τὰς ἐκ Πακίνου ἐπιστολάς τοῦ Ἀγγλοῦ μεταφραστοῦ, καὶ ὅσας ἄλλας εἰδήσεις ἐπορίσθη περὶ τοῦ συγγράμματος.
 Ἀλλὰ πῶθεν ὁ τόσος ζῆλος περὶ τὴν διάδοσιν αὐτοῦ; ἦτο ἄρα τὸ μόνον βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐράνη τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ περιέχον ἠθικὰ παραγγέλματα;
 Ἐὰν δὲν ἐφοβοῦμεθα μήπως ὁ τελευταῖος Ἑλληνικὴν μεταφραστὴς κατακρίνη ἡμᾶς ὡς χέοντας μύρον ἐπὶ φακῇ, ἠθέλομεν ἐκφράσει τὴν γνώμην ὅτι, τὸ ἀποφθεγματικόν, τὸ παραγγεματικόν, τὸ νευρώδες αὐτὸ της συγγραφῆς, ἡ τέχνη, δι' ἣς συνεχωνεύθησαν ἐντὸς τῶν στενῶν ὀρίων εὐαρίθμων τινῶν στίχων ἔννοια ὑψηλὰ ἠθικῆς, ἐκρίθη ἐκ τῶν καταλληλοτέρων μέσων δι' ὧν κατεπολεμῆτο τότε ἡ ἀκμαζούσα ἀκολασία της Βολταίρικῆς σχολῆς.
 Παρὰ τὸν λόγον τοῦτον συνέτρεξεν ἴσως καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ καταστῇ κοινὸν ἐν Εὐρώπῃ συγγραμμὰ ἀνηκόνεις τὴν φιλολογοίαν της Κίνας, οὗ τινος τὴν ἀνακάλυψιν συνώδευσαν περιστάσεις περίεργοι καὶ μυστηριώδεις.
 Ὁ τότε αὐτοκράτωρ τοῦ Οὐρανίου Κράτους, μαθὼν ὅτι μεταξὺ τῶν ἀρχαίων τοῦ Μεγάλου Λάμα εὐρίσκοντο χειρόγραφα πολύτιμα καὶ παναρχαῖα, ἐστειλε πρὸς αὐτὸν καθηγητὴν τινὰ Καότρου τὸ ὄνομα, μετὰ πομπῆς μεγαλοπρεπεστάτης καὶ δώρων πολυτίμων, καὶ δι' αὐτογράφου ἐπιστολῆς καθικέτευε νὰ ἐπιτραπῇ αὐτῷ νὰ πέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν της Αὐτοῦ ὑψηλῆς ἀγιότητος, καὶ νὰ ἐρευνήσῃ τὰ ἀρχεῖα.
 Μεταξὺ τῶν ἀνευρεθέντων βιβλίων, σοφώτατον ἐκρίθη τὸ προκείμενον ἦτο δὲ γεγραμμένον διὰ τῶν χαρακτῆρων τῶν ἀρχαίων Βραχυμάνων καὶ εἰς τὴν γλώσσαν αὐτῶν, ἐξ ἧς μετεφράσθη εἰς τὴν Σινικὴν. Ὁ ἀνακαλύψας καθηγητὴς, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι σοφοί, δὲν συμφωνοῦσι περὶ τοῦ συγγραφέως· οἱ μὲν εἰκάζουσιν ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Κομφουκίου αὐτοῦ, οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ Λακίωνος, καὶ ἄλλοι ὑπὸ τοῦ δεινοῦ περὶ τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυλόγου γυμνοσοφιστοῦ Δανδάμιος,

ὅστις, κατὰ Πλούταρχον, διελέχθη πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν.
 Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν μεταφράσεων, αἱ μὲν δύο πρῶται, ἀξίαν μόνην ἔχουσι τὴν φιλογενεῖαν τῶν μεταφραστῶν, αἱ δὲ ἄλλαι δύο εἶναι καὶ εὐληπτοὶ καὶ εὐφραδεῖς.
 — 0 —
 ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟῦ ΔΙΚΑΙΟΥ
 Ὑπὸ Ν. Σαρικόλου.
 Δημοσιεύοντες τὴν ἐπομένην πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Ν. Σαρικόλου, λυπούμεθα διότι ἀντὶ νὰ γράψῃ ὁ τι εἶπε νὰ εἶπῃ ὑπὲρ της συγγραφῆς αὐτοῦ, ἀπήτησε τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπικριτοῦ. Εἰς τὰς πολιτικὰς ἐπικρίσεις τὸ ὄνομα τοῦ λαλοῦντος ἢ τοῦ γράροντος ἔχει βεβηλώσει πολλὴν ἀξίαν, διότι πολλὰκις ἐπὶ πολιτικῶν, τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, λεγόμενον ὑπὸ τούτου ἢ ἐκεῖνου, ἔχει ἢ δὲν ἔχει βαρῦτητα· ἀλλ' ἐπὶ τῶν φιλολογικῶν συζητήσεων, τὸ πρόσωπον τοῦ λέγοντος εἶναι, νομίζομεν, ἀδιάφορον· τὰ λεγόμενα εἶναι ὀρθὰ ἢ ὄχι; τοῦτο εἶναι τὸ κύριον ζήτημα.
 Πρὸς τοὺς Κυρίους Συντάκτας της Παρθώρας.
 Ἐπειδὴ ἐγκρατέστερος ἐμοῦ περὶ τὴν φιλοσοφίαν καὶ πολιτικὴν ἐπιστήμην ἐπιδεικνύεται ὁ ἀνώνυμος ἀρθρογράφος τοῦ ἐν τῷ τελευταίῳ φυλλάδιῳ της Παρθώρας πλήρους χλευασμῶν κατὰ τοῦ συγγράμματος μου ἀρθρου, προσκαλεῖται νὰ δημοσιεύῃ τὸ ὄνομά μου, ὅπως γνωρίσωσι πάντες πρὸς ποῖον μάχομαι, διότι ἀεὶποτε ἐμίσηται τὸ σκότος; καὶ τὸν ἐν σκοτίᾳ πόλεμον. Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν θέλει πράξει τοῦτο βεβαίως, διότι γνωρίζει ὅτι μόνη τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἡ δημοσίευσίς θέλει τὸν καταδικάσει.
 Ἄν δὲν ἄπαντῶ σήμερον ἐκτενεστέρον, αἴτιον εἶναι, πρῶτον διότι πρὸς διορθώσεις τυπογραφικῶν παροραμάτων, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ἀνέβαλον νὰ σημειώσω μεχριστοῦ καὶ ὁ δεύτερος δημοσιευθὴ τόμος, τί ἄλλο ἢ ἀπαντήσω δύναμαι εἰμὴ ὅτι θέλω συντάξει ὅσον οἶόν τε ἀκριβῆ αὐτῶν ἔλεγχον εἰς τὸ τέλος τοῦ συγγράμματος; δεύτερον δὲ πρὸς ἐκεῖνα τὰ χωρία τὰ ὁποῖα κολοβόνων ἀποσπᾷ της θέσεως των με προαίρεσιν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰ ἄλλην ἔνοιαν, παρὰ τὴν ὁποῖαν ἐν τῷ σώματι της συγγραφῆς ἔχουσιν, τί ἄλλο δύναμαι ν' ἀπαντήσω εἰμὴ νὰ παραπέμψω εἰς τὰ μέρη νοῦ βιβλίου ἐνθα ἀρμόζουσι, καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὁ ὑπὲρ τὴν κρηπίδα κρινῶν με ἐπικριτὴς;
 Τὸ συγγραμμὰ μου εἶναι εἰς πολλῶν τὰς χεῖρας, ὡς δὲ μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ, οὕτως οὐδὲ ὁ εἰς καὶ μόνος κατ' ἐμοῦ γράψας φιλόσοφος, ὅστις ἴσως καὶ ἰδίους καὶ καθ' ὑφῆγησιν σπουδαίους ἔχει λόγους διὰ νὰ μὲ μισῇ, δὲν θέλει μεταβάλλει οὐδὲ κατασιγάσει τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκφρασεῖσιν ἤδη εὐμενῆ κρίσιν τῶν δημοσιογράφων, καὶ τῶν συναδελφῶν μου καθηγητῶν, τῶν πολὺ τοῦ καθηγόρου κατα πάντα κρειττόνων. Ἄλλὰ δεδόςθω ὅτι καὶ ἐγὼ ὡς ἄνθρωπος ἡμαρτον περὶ τινὰ συγγράφων μάλιστα ἐπὶ ὕλης ἐφ' ἧς καὶ αὐτοὶ οἱ δοκιμώτατοι νὰ γράψωσιν ἀπέσχον, ὁ ἀνώνυμος ὅμως κατήγορος εἰς βιβλίον ἐκ 538 σελίδων δὲν εὗρεν ἄραγε τί καλὸν νὰ ἐπαινέσῃ, ὅπως καλύψῃ ὁπωσοῦν τὸ κατ' ἐμοῦ πάθος του, ἢ μόνον τὰ κακὰ

(1) Il Bramino ispirato, Βερολίον 1752, ἀπερθεῖς τῆς ἐδελφῆ τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου. Manuel de l'honnête homme, ou Maximes nécessaires en tous tems et en tous lieux, Αὐγούστα 1768. Ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐπιγραφὴν συνεξέδθη καὶ νέα Ἰταλικὴ μετάφρασις. Economie de la vie civile, traduction de l'Anglais, par Mme. la Comtesse de Rivarol, κτλ. κτλ.

των άλλων με δμμάτα Ἄργου ἀνερευνᾶ πρὸς δὲ τὰ καλὰ ἀμβλυωπεῖ; Πῶς λοιπὸν δὲν συστέλλεται νὰ ζητῆ καὶ ἐξετάζη τὰ καλὰ καὶ ν' ἀγνοῖ τὰ καλὰ; Τοιοῦτον ἄρα γε εἶναι τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἀμερολήπιου ἐπικριτοῦ τὸ εὐγενὲς ἔργον; ὄχι βεβαίως· ἀλλὰ καὶ τὸ ὕψος τοῦ λόγου κακῶς τὴν ἐχθρὰν αὐτοῦ ὑποκρύπτει.

Ἐπιμένω ὅμως ὅτι οὐδόλως ἐξήλεγξέ με ἄμαρτάνοντα εἰμὴ περὶ λεξικά τινά, ὧν ἄλλα μεν μετ' ἄλλων ἐν τῷ ἐλέγχῳ τῶν παροραμάτων θέλουσι διορθωθῆ, ἄλλα δὲ ἐκαινοτόμησα, ὡς καὶ ἐν τῷ προλόγῳ μου λέγω, διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστήμης. Διὰ τὰ κατὰ τὴν φαντασίαν του σφάλματά μου τὸν παρὰπέμπω εἰς τοὺς εἰδικούς. Καθηγητὰς τῆς φιλοσοφίας ὅπως διδάξωσιν αὐτὸν ὅτι οὐδόλως ἐνόησε τὰ παρ' ἐμοῦ γραφέντα;

Ἄλλ' ἐπαναλέγω ὅτι τ' ὄνομα τοῦ κατηγοροῦ ἀν δημοσιεύθῃ ἀρκεῖ καὶ μόνον πρὸς ἀπολογία μου.

Καὶ ὅμως τότε ὑπόσχομαι, Κύριοι Συντάκται, νὰ ἐπικαλεσθῶ ὑμᾶς νὰ δημοσιεύσῃτε μίαν ἄλλην ἀπάντησίν μου εἰς τὴν θέλω ὑπερασπισθῆ τὰς ἀρχάς μου καὶ ἀποδείξει πόσον τολμηρὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἐπεχειρήσῃ νὰ ἐπικρίνῃ βιβλίον τὸ ὅποιον οὐδόλως ἐνόησεν· ἂν δὲ τοῦναντίον κρίνῃ φρόνιμον καὶ μετὰ τὴν πρόσκλησίν μου ταύτην νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ κρυθῇ ὑπὸ τὸ ἀνόνομον, τότε ἄλλην ἀπάντησιν δὲν ἔχω νὰ δώσω πρὸς αὐτὸν εἰμὴ τὴν τοῦ Mirabeau, καὶ αἱ προσβολαὶ περιέχονται (οὕτω μεταφράζω τὰ sont vomies διότι τὴν κακολογίαν ἀείποτε ἀπέφυγον) εἰς ἀνώγειμὸν τινα Ἀθηναίων, ὃ τίμιος ἄνθρωπος δὲν προσέχει καὶ τὰς καταφρονεῖ. Si les injures sont vomies dans un écrit anonyme, et les meprise (α). Ἴδου αἱ ἀρχαί μου καὶ δὲν θέλω παρεκκλίνει αὐτῶν, διότι μετὰ τὴν ἀπάντησίν μου ταύτην πᾶς ἐχέφρων δύναται γνωρίζω με ἢ τὸ βιβλίον μου ἀνὰ χεῖρας ἔχων νὰ κρίνῃ ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ τοῦ ἐπικριτοῦ μου.

Παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ καταχωρήσῃτε τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φυλλάδιον τῆς Πανδώρας.

Ἀθήνησι τῇ 9 Μαρτίου 1851.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ

Καθηγητὴς τοῦ συνταγματικοῦ καὶ τοῦ τῶν ἐθνικῶν δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ ΣΚΛΗΡΟΣ. Εἰς Γάλλοις, Ἀλέξανδρος καλούμενος, ἐρεῦρεν ἐσχάτως ἐν Ἀμερικῇ ὑποβρύχιον σκάφος, οὗ λέγεται ὅτι μεγάλη θέλει εἶσθαι ἢ εὐχρηστία. Τὸ σκάφος τοῦτο ἔχει περίπου τὸ σχῆμα ὡσὺ μῆκος 33 πρῶων, καὶ τὰ μέγιστα ὕψος σχεδὸν 9, χωρητικότητα δὲ 36 τόνων, καὶ βάρος 18,000 λιτρῶν. Εἶναι δὲ κατασκευασμένον ἀπὸ σιδηρᾶ πέταλα, ἔχοντα πάχος 1 1/2 γραμμῆς, καὶ διαιρεῖται ἐσωτερικῶς εἰς δύο δωμάτια ἄνισα, ὧν τὸ μὲν ἕλαστον διὰ τὸ πληρωμα καὶ τὰς μηχανάς, τὸ δὲ μεῖζον, δίπλα καὶ αὐτὸ διαιρούμενον πάλιν, περιέχει μίαν μὲν διαίρεσιν κενήν, ἅπου δι' ἀντλίας εἰσφυζέται ὕδωρ, ὅταν

εἶναι ἀνάγκη, ἄλλην δὲ εἰς τὴν δι' ἀντλία πάλιν συμπυκνοῦται ὁ ἀναγκαῖος ἀήρ εἰς τὴν ἀναπνοὴν καὶ εἰς τὰς κινήσεις. Ὁ θάλαμος τοῦ πληρώματος ἔχει θύραν μὲν ἴσην μετὰ τὴν περιφέρειαν ἀνθρωπίνου σώματος, ἀνωθεν δὲ δελίνους φεγγίτας.

Τὸ πλοῖον τοῦτο τιθέμενον εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπιπέσει ὡς ἐκ τῆς σχετικῆς του βαρύτητος. Ἐκατέρωθεν ὅμως ἔχει πρὸς τὰ ἔξω θέσεις ἐφ' ὧν ἐπιτίθεται βαρὺ ἔρμα, δι' οὗ εὐκόλως καταβυθίζεται· αἱ θέσεις δὲ αὗται διὰ προχείρου μηχανισμοῦ κινουῦνται ἐκ τοῦ ἐντός, καὶ τὸ ἔρμα πίπτει κατὰ βούλησιν τοῦ πληρώματος. Τὸ ἔρμα ὅμως τοῦτο δὲν ἀρκεῖ ὅπως βυθίσῃ τὸ πλοῖον μέχρι τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο πληροῦται βυθισθὸν ὕδατος ἢ ὑδροθήκῃ, καὶ τὸ βάρος αὐτοῦ καταβιβάζει τὸ πλοῖον βραδέως.

Ἄμα δὲ φθάσῃ εἰς τὸν πυθμένα, ἡ ἀντλία ἐκ τῆς ἀεροθήκης ἀντλεῖ εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πληρώματος ἀέρα ὅτος ἀρκεῖ ὅπως διὰ τοῦ βάρους του κρατῆ εἰς ἴσους κλίμαν τὸ ἐξωθεν ὕδωρ καὶ τὸ ἐμποδίσῃ νὰ εἰσρεύσῃ, ἀπαρραλλάκτως ὡς ὅταν βυθίζωμεν εἰς ὕδωρ ἀνεστραμμένον κεινὸν ποτήριον, τὸ ὕδωρ ἀρ' οὗ πυκνώσῃ τὸν ἐν τῷ ποτηρίῳ ἀέρα ὅσον ἐνδέχεται, δὲν προχωρεῖ περαιτέρω. Μετὰ ταῦτα ἀφαιροῦνται δύο πλάγια τοῦ θαλάμου θύραι, καὶ χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ τὸ ὕδωρ, τὸ πληρωμα δύναται εὐκόλως νὰ βλέπῃ τὸν πυθμένα καὶ νὰ ἐργάζηται εἰς αὐτόν. Ἄν δὲ θέλῃ νὰ μετακινήσῃ τὸ πλοῖον, τοῦτο κατορθοῖ εὐκολώτατα δι' ἑλικίνας ὑπαρχούσας ἐντός τοῦ θαλάμου, καὶ τὴν δύναται νὰ στρέφῃ εἰς μόνον ἄνθρωπος. Κατὰ τὸ λεγόμενον ἐφόδιον ἀέρους τὸ πλοῖον, περιλαμβανόν ἐξ ἀνδρας, δύναται νὰ μείνῃ ὑποβρύχιον δύο, κέσσερας ἡ καὶ ἔξ ὥρας. Ἀπλουστάτη δὲ χημικὴ παρασκευὴ καθαρῶς τὸν ἀέρα ὅστις ἤθελε διασφαρῆ διὰ μακρὰς διαμονῆς εἰς τὸν πυθμένα. Ἄμα δὲ οἱ δύοται θελήσωσι ν' ἀναβῶσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, διὰ τῆς ἀντλίας πάλιν κενουσι τὴν ὑδροθήκην, καὶ τὸ πλοῖον ἀναβαίνει βαθυθρόν. Ἄν ὅμως αἰσθανθῶσι τὴν ἀνάγκην ν' ἀναβῶσιν ἄμεσως, βίπτουσι τὸ ἔρμα, καὶ ἡ ἀνάβασις γίνεται στιγμιαίως.

Ἐννοῖται πόσας ὠφελείας ὑπόσχεται ἡ ἐρεῦρεσις αὕτη. Ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ποταμῶν θέλει γίνεαι βυθός, ὡς ἡ ἐπιφάνεια τῆς ξηρᾶς, καὶ οἱ καταποντιζόμενοι θησαυροὶ θέλουσιν ἀποδιδεῖσθαι εὐκόλως εἰς τοὺς ἀνθρώπους· εἰς αὐτοὺς δὲ θέλει προσθέτει ἡ θάλασσα καὶ τοὺς μαργαρίτας τῆς καὶ τοὺς λοιποὺς θησαυροὺς τῆς, καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐρευνᾶι περὶ τῶν ἀφανῶν βυθῶν τῶν ὑδάτων θέλουσι διευκολυνθῆ καὶ αὗται.

— ΑΒΥΤΕΡΟΝ. Ἡ ἀστυνομία τῆς Ἀγγλίας συνέλαβεν ἐσχάτως ἀκατεῶνα, ὅστις ἐπεκαλεῖτο Λοχαγὸς Ρουδλὲξ, καὶ ἔζη μετὰ μεγίστης πολυτελείας. Ἡ κατ' οἶκον ἐρευνα ἀνεκάλυψε παρ' αὐτῷ βιβλίον, ἐν ᾧ εἰσὶν ἐγγεγραμμένα τὰ ἐτήσια ἀποτελέσματα τῶν ἀνόμων κερδῶν του. Κατ' αὐτὸ ὁ Λοχαγὸς Ρουδλὲξ ἐκέρδιζε κατ' ἔτος ἀπὸ τοῦ 1835 μέχρι τοῦ 1850 κατὰ μέσον ὄρον ἀνὰ γιλίης λίρας ἤτοι 28,000 δραχμ. Καὶ ὁ τίτλος του δὲ, καὶ αὐτὸς ἦτον ἀπάτη καὶ τὸση ἦτον ἡ προπέτειά του, ὥστε ἐτόλμησε, ψευδῆ στολὴν ἐνδυθεῖς, νὰ παρουσιασθῆ ποτὲ ὡς ἀξιοματικὸς εἰς τὸν Βασιλεῖα Γουλιέλμον Δ'.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ.

Ἡτοι περιγραφή τοπογραφικῆ, ἱστορικῆ, ἀρχαιολογικῆ καὶ στατιστικῆ τῆς ἀρχαίας καὶ νέας Ἑλλάδος.

ὑπὸ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΡΙΖΟΥ ΡΑΓΚΑΒΗ.

εἰς τόμους 3, τιμωμένη ἑκαστὸν δραχμ. 18.

Ἡ γεωγραφικὴ γνῶσις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἂν καὶ δύο ἔχωμεν εἰς αὐτὴν ἀξιολόγους ἀδηγοὺς, τὸν Στράβωνα καὶ τὸν Πausανίαν, ἔχει ὅμως δυσκολίας μεγάλας, τῇ μὲν διότι ὁ εἰς ἑξ αὐτῶν μέρος μόνον περιέγραψε τῆς Ἑλλάδος, τῇ δὲ διότι ἀμρότεροι περιέγραφον πρὸς εἰδότας, καὶ πολλὰ τῶν περιγραφομένων ἀπώλοντο. Διὰ τοῦτο αἱ τοσούται τῶν νεωτέρων προσπάθειαι πρὸς διασάφισιν καὶ συμπλήρωσιν τῶν ἐν ἐκείνοις πληροφοριῶν, διὰ τοῦτο ἡ δι' ἐναγωνίου συλλογῆς τῶν ἐν πάσῃ τῇ ἀρχαίᾳ φιλολογίᾳ διεσπαρῆνων γεωγραφικῶν εἰδήσεων, ἢ σχολιασῆς τῶν κειμένων αὐτῶν, καὶ αἱ τοσούτων ἀρχαιολόγων περιηγήσεις, ἐν αἷς ἠρευνήθησαν μὲν αἱ θέσεις, ἠρωτήθησαν δὲ τὰ μνημεῖα, παρεβλήθησαν δὲ αἱ περιγραφαὶ πρὸς τὰ περιγραφόμενα.

Ἄλλ' οὐδ' ἡ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος γνῶσις, ἂν καὶ παρὰ πόδα κειμένη, εἶναι πολὺ εὐχερεστερά, διότι οὐδεποτε συνεγράφη περιγραφή αὐτῆς πλήρης καὶ ἀκριβῆς, ἀλλ' ὅτι καὶ περὶ αὐτῆς γνωστὸν, περιέχεται ἢ εἰς τὰς ῥηθείσας περιηγήσεις ἢ εἰς τὰς ἀνεκδότους πληροφορίας τῶν κατὰ τόπους ἀρχῶν.

Τὸ διπλοῦν τοῦτο κενὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φιλολογίᾳ ἀναλαβὼν νὰ πληρῶσῃ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀγγελλομένου συγγράμματος, ἠσχολήθη ἐπὶ εἰκοσιν ὄλα ἔτη εἰς τὴν σύνταξιν τῶν τριῶν αὐτοῦ τόμων, ὧν ὁ μὲν πρῶτος διαλαμβάνει περὶ τῆς αὐτονομουμένης Στερεᾶς Ἑλλάδος, ὁ δὲ δεύτερος περὶ τῆς Πελοποννήσου, καὶ ὁ τρίτος περὶ τῶν νήσων τῶν τε αὐτονόμων, καὶ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν κυριότητα καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν προστασίαν. Ἐπιμελῶς δὲ συλλέξας πᾶν ὅ,τι περιέχεται περὶ τῆς ὅλης ἡν πραγματεύεται ἐν πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν, ὅ,τι ἐγνωμοδοτήθη ὑπὸ τῶν σχολιαστῶν, ὅ,τι ἀνεκαλύφθη ἢ ἐξηρευνήθη ὑπὸ τῶν περιηγητῶν καὶ ὅ,τι ταμιεύεται ἐν πολλοῖς τῶν ἀρχείων, περιέγραψε μετ' ὅσας ἀρχαιολογίας αὐτοῦ ἦτοι τῆς περιγραφῆς τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ καταστάσεως, τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν μνημείων αὐτοῦ, καὶ διαλαμβάνων ἐκεῖνα μάλιστα τῶν συμβάντων, ὅσα ἠλλοίωσαν τὴν μορφήν αὐτοῦ ἢ ἐπέφερον μεταβολὴν τῶν ἐνοίκων, καὶ τελευτῶν εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐνεστώσης τοπογραφικῆς καὶ στατιστικῆς αὐτοῦ καταστάσεως, τὴν ἐξιστόρησιν τῶν κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἐπισημοτέρων συμβάντων, καὶ τὴν περιγραφὴν τῶν ἐν αὐτῷ σωζομένων μνημείων.

Ἡ ἐκδοσις τοῦ βιβλίου τούτου θέλει ἀρχίσαι ἄμα συλλεχθῆ ἱκανὸς ἀριθμὸς συνδρομητῶν, ὥστε νὰ κτισθῆ ὁ συγγραφεὺς ὅτι οἱ κόποι του ἐφάνησαν χεῖριστοι εἰς τὸ πανελλήνιον, καὶ ὅτι θέλει καλυφθῆ ἐν μέρος τῆς πρὸς τύπων ἀπαιτουμένης δαπάνης.

Τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν διευθύνονται πρὸς τὸν συγγραφεῖα.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἰανουαρίου. 1851.

[a] Mirabeau discours a l'assemblée constituante séance du 9 Octobre 1789.

ΛΕΥΚΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ,

σεολιηριστι γεγραμμένη

Υπό

ΦΡ. ΓΕΡΑΡΔΗ ΔΡΑΓΟΜΑΝΗ,

Περιλαμβάνουσα δὲ τὸ ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῆς σήμερον ἐπιστημότερα συμβάντα τῆς ἀστυκῆς ἱστορίας τῶν Ἀθηῶν, πλήρη κατάλογον τῶν βασιμῶν καὶ ἀρχόντων, καὶ τῶν ἐν αὐταῖς διαλαμπάντων στρατηγῶν, ῥητόρων, ποιητῶν καὶ καλλιτεχνῶν, προσέτι δὲ καὶ τῶν μετὰ Χριστὸν Δουκῶν καὶ συγγραφέων, καὶ τῶν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγωνισαμένων, μετὰ παραρτήματος περιέχοντος πίνακας τῶν ἀρχῶν, τῶν σταθμῶν καὶ μέτρων καὶ τῶν νομισμάτων τῶν ἀρχαίων Ἀθηῶν, κατὰ συγχρονικὴν μέθοδον, ἐφευρεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ συγγραφέως. Εἰς μέγα φύλλον. Τιμὴ Δρ. 4.

Τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα εἰς βάρος τῶν ΚΚ. συνδρομητῶν. Θέλει δὲ ἀρχίση ἡ ἐκδοσις ἅμα καταγραφή συνδρομητῶν ἰκανὸς ἀριθμὸς.

ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΩΝ ΔΟΚΙΜΙΟΝ

Υπό Π. Βριάλλα Ἀρμένη.

Περιεχόμενα.

Προλεγόμενα. — Εἰσαγωγή. — Κεφ. Α'. Περὶ τῆς ἰδέας τοῦ ὄντος καὶ τῶν στοιχείων αὐτῆς. — Κεφ. Β'. Περὶ τοῦ ἐγὼ καὶ οὐκ ἐγὼ. — Κεφ. Γ'. Περὶ τῶν ἐκ τῶν προτέρων ἀρχῶν. — Κεφ. Δ'. Περὶ τῆς ἰδέας τοῦ ἀπείρου. — Κεφ. Ε'. Περὶ τῶν νοητικῶν δυναμῶν σχετικῶς πρὸς τὰς ἐκ τῶν προτέρων ἀρχάς. — Κεφ. ΣΤ'. Ἀνάλυσις τοῦ συστήματος τοῦ Πλάτωνος. — Κεφ. Ζ'. Ἀνάλυσις τοῦ συστήματος τοῦ Ἀριστοτέλους. — Κεφ. Η'. Περὶ Λεϊβνιτιοῦ καὶ Μάλεβράγχου. — Κεφ. Θ'. Συστήμα τοῦ Καντιῦ — Κεφ. Ι'. Επίκρισις τοῦ Καντισμοῦ. — Κεφ. ΙΑ'. Συστήμα τοῦ Ρεϊδου — ΙΒ'. Ἐπίκρισις τοῦ συστήματος τοῦ Ρεϊδου. — Κεφ. ΙΓ'. Περὶ μαθηματικῶν ἀρχῶν. — Κεφ. ΙΔ'. Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν διαίρεσεων αὐτῆς καὶ περὶ φιλοσοφικῆς μεθόδου. — Κεφ. ΙΕ'. Περὶ ἀληθοῦς, ἀγαθοῦ καὶ καλοῦ. — Κεφ. ΙΖ'. Περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀληθοῦς — Κεφ. ΙΖ'. Περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀγαθοῦ. — Κεφ. ΙΗ'. Περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ καλοῦ. — Κεφ. ΙΘ'. Περὶ θεοσοφίας καὶ συμπεράσμα τοῦ ὅλου πανημῶν.

Τιμῆται Δρ. 6.

ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΛΑΘΟΣ,

Μοδιστόρημα παρὰ Ξαν Ῥαρραβίου, ἐκ Σαβόνης. Τιμῆται Δραχ. 2.
Πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Παιδείας.